

**SENAT
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
VIII KADENCJA**

Warszawa, dnia 21 stycznia 2014 r.

Druk nr 542

**MINISTERSTWO
SPRAW ZAGRANICZNYCH
Sekretarz Stanu
Sekretarz do Spraw Europejskich
Piotr SERAFIN**

**Pan
Bogdan BORUSEWICZ
MARSZAŁEK SENATU
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

Szanowny Panie Marszałku,

w związku z realizacją zobowiązań wynikających z ustawy z dnia 8 października 2010 r. o współpracy Rady Ministrów z Sejmem i Senatem w sprawach związanych z członkostwem Rzeczypospolitej Polskiej w Unii Europejskiej (Dz. U. Nr 213, poz. 1395), w załączeniu przekazuję przygotowaną w trybie art. 3 ust. 1 ustawy *Informację dla Sejmu i Senatu Rzeczypospolitej Polskiej o udziale Rzeczypospolitej Polskiej w pracach Unii Europejskiej w okresie lipiec – grudzień 2013 r. (przewodnictwo Litwy w Radzie Unii Europejskiej)*.

Jednocześnie informuję, że ww. dokument został przyjęty przez Komitet do Spraw Europejskich w dniu 17 stycznia 2014 r.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz Stanu
(-) Artur Nowak-Far

MINISTERSTWO SPRAW ZAGRANICZNYCH

INFORMACJA DLA SEJMU I SENATU RP O UDZIALE RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ W PRACACH UNII EUROPEJSKIEJ W OKRESIE LIPIEC – GRUDZIEŃ 2013 R.

/PRZEWODNICTWO LITWY W RADZIE UNII EUROPEJSKIEJ/

**Dokument przygotowany w związku z art. 3 ust. 1
ustawy z dnia 8 października 2010 r.
o współpracy Rady Ministrów z Sejmem i Senatem
w sprawach związanych z członkostwem
Rzeczypospolitej Polskiej w Unii Europejskiej
(Dz. U. Nr 213, poz. 1395)**

SPIS TREŚCI

1. WPROWADZENIE.....	3
2. PREZYDENCJA LITEWSKA I JEJ ZNACZENIE DLA INTERESÓW POLSKI W UE	4
3. AKTYWNOŚĆ W POSZCZEGÓLNYCH OBSZARACH FUNKCJONOWANIA UE.....	10
3.1. WIELOLETNIE RAMY FINANSOWE	10
3.2. POLITYKA SPÓJNOŚCI	11
3.3. STOSUNKI ZEWNĘTRZNE	17
3.3.1. Rozszerzenie i Polityka Sąsiedztwa	17
3.3.2. Partnerstwo Wschodnie.....	19
3.3.3. Relacje z pozostałymi państwami trzecimi	21
3.3.4. Instrumenty polityki handlowej	26
3.3.5. Wspólna Polityka Bezpieczeństwa i Obrony	29
3.3.6. Polityka rozwojowa i pomoc humanitarna	29
3.4. SPRAWY EKONOMICZNE I FINANSOWE	30
3.4.1. Przyszłość UGW	34
3.5. RYNEK WEWNĘTRZNY	38
3.6. BADANIA I ROZWÓJ	41
3.7. AGENDA CYFROWA	41
3.8. TRANSPORT	43
3.9. ENERGIA	47
3.10. POLITYKA KLIMATYCZNA	50
3.11. OCHRONA ŚRODOWISKA	51
3.12. WYMIAR SPRAWIEDLIWOŚCI	55
3.13. SPRAWY WEWNĘTRZNE	57
3.14. POLITYKA ROLNA	59
3.15. POLITYKA RYBOŁÓWSTWA.....	62
3.16. ZATRUDNIENIE I POLITYKA SPOŁECZNA.....	63
3.17. ZDROWIE	70
3.18. EDUKACJA, MŁODZIEŻ, KULTURA I SPORT	72
4. ZAŁĄCZNIKI	75

1. WPROWADZENIE

Niniejsza *Informacja* jest dwudziestym półrocznym sprawozdaniem Rady Ministrów dla Sejmu i Senatu Rzeczypospolitej Polskiej z udziału Rzeczypospolitej Polskiej w pracach Unii Europejskiej w okresach kolejnych prezydencji. Została opracowana w związku z realizacją postanowień art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 8 października 2010 r. o współpracy Rady Ministrów z Sejmem i Senatem w sprawach związanych z członkostwem Rzeczypospolitej Polskiej w Unii Europejskiej (Dz. U. Nr 213, poz. 1395), na mocy którego Rada Ministrów ma obowiązek informować Sejm i Senat – nie rzadziej niż raz na sześć miesięcy – o udziale Polski w pracach Unii Europejskiej. W dokumencie, przygotowanym wspólnie przez wszystkie ministerstwa i urzędy centralne, podsumowano działania realizowane przez Rząd Rzeczypospolitej Polskiej w okresie prezydencji litewskiej, tak aby poprzez zaprezentowanie ich Sejmowi i Senatowi Rzeczypospolitej Polskiej dopełnić zasady kontroli władzy ustawodawczej nad wykonawczą.

Dokument składa się z dwóch części. Pierwsza podsumowuje w syntetyczny sposób przebieg i dokonania prezydencji litewskiej na tle priorytetów Polski. Natomiast część druga zawiera szerszy opis działań podejmowanych w poszczególnych obszarach tematycznych. Dokument koncentruje się na elementach współpracy Rady Ministrów z Sejmem i Senatem, które są kluczowe z perspektywy politycznego, społecznego i gospodarczego interesu Polski w Unii Europejskiej. Analizy dokonano w sposób przekrojowy, odnosząc się nie tylko do okresu litewskiego przewodnictwa w Radzie Unii Europejskiej podczas drugiego półrocza 2013 r., ale także wcześniejszych prac nad danym *dossier*. Wskazano również zadania wykraczające poza ramy końcowe prezydencji, które będą podejmowane przez prezydentkę grecką w pierwszym półroczu 2014 r. Zgodnie z postulatami wnoszonymi przez Parlament opracowanie niniejsze odzwierciedla stanowisko Rządu zajmowane w trakcie tych prac. W *Informacji* zwrócono szczególną uwagę na postulaty i inicjatywy, które miały na celu realizację polskich interesów, przede wszystkim w odniesieniu do projektów o najpoważniejszych długofalowych konsekwencjach, zarówno w zakresie pozytywnych bodźców dla rozwoju kraju, jak i elementów niosących ze sobą potencjalne zagrożenia.

W załącznikach zamieszczono informacje o transferach finansowych pomiędzy Polską a Unią Europejską, o wykorzystaniu środków z funduszy strukturalnych i funduszu spójności, a także wykazy stanowisk do aktów prawnych i dokumentów pozalegisłacyjnych Unii Europejskiej, przygotowanych przez Rząd zgodnie z ustawą z 8 października 2010 r. o współpracy Rady Ministrów z Sejmem i Senatem w sprawach związanych z członkostwem Rzeczypospolitej Polskiej w Unii Europejskiej, przekazanych do Sejmu i Senatu Rzeczypospolitej Polskiej w drugiej połowie 2013 r. Podstawą przygotowania planu prac nad projektami ustaw wykonujących prawo Unii Europejskiej (zamieszczonego w załączniku nr 4) jest ust. 1a art. 125a Regulaminu Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej.

2. PREZYDENCJA LITEWSKA I JEJ ZNACZENIE DLA INTERESÓW POLSKI W UE

Hasłem przewodnim prezydencji litewskiej było budowanie Europy wiarygodnej, otwartej i wzrastającej gospodarczo. Jej program opierał się w dużej mierze na agendzie Rady Europejskiej, realizacji trwających procesów legislacyjnych w Radzie UE i Parlamencie Europejskim oraz planie prac Komisji Europejskiej. Prezydencja podjęła działania mające na celu poprawę zdolności UE do rozwiązywania wyzwań o charakterze gospodarczym, finansowym, społecznym i energetycznym. Jej celem było dalsze wzmocnienie finansowej stabilności i konkurencyjności Europy, jak również realizacja agendy na rzecz wzrostu gospodarczego, konkurencyjności i zatrudnienia (w tym przede wszystkim możliwości zatrudnienia ludzi młodych). Przewodnictwo Litwy w Radzie UE stało pod znakiem kontynuacji działań służących wyjściu z kryzysu strefy euro. Opinie wskazujące na możliwy upadek strefy euro (bądź wyjście ze strefy euro przez jedno z państw członkowskich np. ze szczególnie dotkniętego kryzysem południa UE) lub nawet, w wariacie skrajnym, upadek całej UE straciły na sile. Jednocześnie długotrwały kryzys gospodarczy i będące jedną z jego najdotkliwszych konsekwencji wysokie bezrobocie w wielu państwach członkowskich UE (szczególnie wśród osób młodych na Południu UE) przekłada się na spadek popularności idei integracji europejskiej, instytucji i wybranych polityk UE oraz przynosi wzrost znaczenia sił eurosceptycznych.

Aktywność Polski w drugim półroczu 2013 r., warunkowana priorytetami prezydencji litewskiej i bieżącą agendą europejską, skoncentrowała się na tych punktach strategicznych, które są istotne nie tylko z punktu widzenia rozwoju UE, ale przede wszystkim funkcjonowania Polski w UE w dłuższej perspektywie. Na okres litewskiego przewodnictwa przypadła kwestia finalizacji rozmów między Radą a Parlamentem Europejskim w sprawie Wieloletnich Ram Finansowych 2014-2020. Istotnym celem prezydencji były działania na rzecz stworzenia przyszłej architektury Unii Gospodarczej i Walutowej, a także realizacji wspólnego rynku energii poprzez stopniową integrację rynków regionalnych i budowę kluczowej infrastruktury energetycznej. Ważnym celem było także osiągnięcie porozumienia z państwami Partnerstwa Wschodniego w sprawie umów stowarzyszeniowych oraz ustanowienia stref wolnego handlu.

Kluczowym priorytetem polskiej polityki europejskiej w trakcie prezydencji litewskiej było zagwarantowanie, że Parlament i Rada osiągną terminowe porozumienie w sprawach dotyczących środków, programów i funduszy nowych WRF, gwarantujące właściwe finansowanie wszystkich obszarów funkcjonowania UE. Prezydencji litewskiej udało się ostatecznie doprowadzić do przyjęcia przez Radę w dniu 2 grudnia 2013 r., po wyrażeniu zgody przez PE, rozporządzenia o wieloletnich Ramach Finansowych UE na lata 2014-2020 oraz Porozumienia Międzyinstytucjonalnego. Dzięki wsparciu strony polskiej udało się rozstrzygnąć sporne kwestie. Zgoda PE była uwarunkowana uzupełnieniem środków na płatności w ramach budżetu UE na 2013 rok, rozpoczęciem prac nad powołaniem grupy wysokiego szczebla ds. zasobów własnych oraz postępami w negocjacjach sektorowych aktów legislacyjnych, szczególnie w obszarze polityki spójności. Mimo, że nowy budżet unijny jest mniejszy o 40 mld euro niż w perspektywie 2007-2013 z satysfakcją należy odnotować, iż w nowej perspektywie alokacje dla Polski wzrosną o 4,5 mld euro.

Polska starała się być równoprawnym członkiem dyskusji w sprawie ustalenia przyszłej architektury Unii Gospodarczej i Walutowej (UGW). Podstawowym wyzwaniem było zapewnienie równych warunków uczestnictwa państw spoza strefy euro oraz państw goszczących. Polska zabiegała o to z dobrym skutkiem na najwyższym szczeblu politycznym. Stanowisko Polski było konsekwentnie i rzeczowo prezentowane w trakcie spotkań na różnych szczeblach z przedstawicielami państw członkowskich oraz instytucji UE.

Polska była także aktywnym uczestnikiem dyskusji nt. unii bankowej podczas prezydencji litewskiej, która odegrała konstruktywną rolę w pracach nad II filarem unii bankowej tj. jednolitym mechanizmem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banków (*Single Resolution Mechanism, SRM*). Prezydencja zrealizowała ustalony harmonogram prac i doprowadziła do porozumienia

politycznego ws. SRM. Kompromisowe propozycje prezydencji uwzględniły część ważnych z punktu widzenia Polski postulatów, zwłaszcza dotyczących mechanizmu podejmowania decyzji (odejście od podziału na kraje *home* i *host* na rzecz zrównania praw wszystkich państw uczestniczących w SRM; zasada 1 państwo – 1 głos). Głównie z uwagi na sztywne stanowisko Niemiec nie udało się utworzyć jednolitego funduszu likwidacyjnego (*Single Bank Resolution Fund*, SRF) wpisanego w instytucjonalno-prawne ramy UE. Zapewniono jednak ścieżkę dochodzenia do pełnego uwspólnotowienia krajowych funduszy *resolution* w perspektywie 10 lat. Szczegóły dotyczące SRF zostaną uzgodnione w porozumieniu międzyrządowym. Co jest szczególnie ważne z punktu widzenia Polski, państwa spoza strefy euro będą mogły wziąć udział w negocjacjach tego porozumienia na równych prawach z państwami strefy euro.

Jeśli chodzi o pozostałe elementy reformy UGW uzyskano ograniczone postępy z uwagi na długotrwały proces formowania rządu w Niemczech i utrzymujące się różnice stanowisk poszczególnych państw. Ponadto proces reformy UGW pilotował przede wszystkim przewodniczący RE – rola prezydencji w tym aspekcie była ograniczona. Polska na wczesnym etapie podjęła się analizy możliwych rozwiązań wprowadzenia instrumentu na rzecz konwergencji i konkurencyjności w UE, skutecznie identyfikując polskie doświadczenia z realizacji podobnego mechanizmu i skutecznie prezentowała je na szczeblu europejskim. W efekcie udało się utrzymać wpływ na debatę oraz ukształtować koncepcję instrumentu wstępnie zaakceptowaną na grudniowej Radzie Europejskiej, korzystną z punktu widzenia Polski (m.in. otwartość rozwiązań na państwa spoza strefy euro, inicjatywa po stronie państw członkowskich w kształtowaniu programu reform).

Polska pozytywnie ocenia realizację priorytetów prezydencji litewskiej w kwestii przeglądu wdrażania wspólnego rynku energii oraz przeglądu działań w obszarze zewnętrznego wymiaru polityki energetycznej UE. Wypracowane przez prezydencję litewską dwa raporty poświęcone tym kwestiom zostały przyjęte przez Radę ds. Energii w grudniu 2013 r. a następnie odnotowane przez Radę Europejską. Raport nt. postępów w pracach nad finalizacją budowy wspólnego rynku energii jest odpowiedzią na wezwanie majowej RE do sporządzenia do końca 2013 r. raportu nt. stanu wdrożenia wewnętrznego rynku energii w UE, w kontekście celów ukończenia tworzenia wspólnego rynku do 2014 r. i likwidacji wysp energetycznych do 2015 r. Główny postulat Polski, tj. odniesienie do korzyści dla bezpieczeństwa i konkurencyjności w kontekście wydobycia gazu łupkowego, został uwzględniony w części *Dywersyfikacja, efektywność energetyczna i ceny energii*. Prezydencja wskazała w raporcie główne obszary wymagające podjęcia przez państwa członkowskie i KE intensywnych działań mających na celu integrację rynków energii w UE tj.: implementacja III pakietu energetycznego, budowa niezbędnej infrastruktury energetycznej, dywersyfikacja źródeł dostaw energii dla bezpieczeństwa energetycznego i stymulowanie konkurencji na powstającym rynku energii, promowanie wykorzystania rodzimych zasobów energii konwencjonalnych jak i niekonwencjonalnych oraz przeciwdziałanie negatywnym zjawiskom (w tym przepływy kołowe czy rosnące różnice cen energii między UE i rynkami globalnych konkurentów). Zgodnie z postulatami Polski, zasady działań w relacjach z partnerami zewnętrznymi, doprecyzowane przez polską prezydencję w 2011 r., uznano za aktualne i wymagające dalszej realizacji. Szczególnie istotnym dla Polski aspektem jest konsekwentne stosowanie zasad unijnego rynku energii, w tym III pakietu liberalizacyjnego, zarówno wobec podmiotów z UE, jak i z państw trzecich.

Polityka klimatyczno - energetyczna do roku 2030 nie stała się przedmiotem pogłębionej debaty na forum unijnym. Jedną z przyczyn było opóźnianie publikacji dokumentów przez KE (obecnie planowany termin to początek 2014 r.) Tym niemniej, pozytywnie należy ocenić włączenie przez prezydencję litewską kwestii polityki klimatyczno – energetycznej na rok 2030 w agendę rad sektorowych (Rada ds. Energii, Rada ds. Środowiska, Rada ds. Konkurencyjności), gdzie omawiane były głównie wyniki konsultacji społecznych w tej sprawie. Jednakże kluczowe dla Polski ustalenia zapadły podczas 19. Konferencji Stron Ramowej Konwencji Narodów Zjednoczonych ds. Zmian Klimatu (UNFCCC, COP 19), która miała miejsce w dniach 11-22 listopada 2013 r. w Warszawie, gdzie Polska, działając w roli prezydencji, osiągnęła wszystkie zakładane przez siebie cele. Ustalenia szczytu

w Warszawie położyły solidne podstawy pod nowe, globalne porozumienie klimatyczne, które ma zostać przyjęte w Paryżu w 2015 r. Polsce udało się osiągnąć trzy zasadnicze cele polityczne: uzgodnienie harmonogramu prac nad globalnym porozumieniem, postęp w implementacji poprzednich decyzji szczytu oraz odbudowanie zaufania Stron do procesu negocjacyjnego.

Polska brała aktywny udział w dyskusjach nad pakietem polityki spójności mając na względzie potrzebę terminowego przyjęcia aktów prawnych stanowiących podstawę wdrażania przyszłych programów współfinansowanych z budżetu UE przy jednoczesnym zagwarantowaniu korzystnych zasad wydatkowania środków. Prezydencja litewska doprowadziła do zakończenia negocjacji ws. pakietu legislacyjnego dla polityki spójności na lata 2014 – 2020. Rada wspólnie z Parlamentem Europejskim wypracowała porozumienie odnośnie tych elementów pakietu, które pozostawały wcześniej niezgodnione, m.in. warunkowości makroekonomicznej, rezerwy wykonania, poziomów dofinansowania czy też kształtu Europejskiego Funduszu Społecznego.

W minionym półroczu trwały prace nad istotnymi projektami dotyczącymi Agendy Cyfrowej i jednolitego rynku cyfrowego. Z punktu widzenia Polski szczególne znaczenie miało zaawansowanie dyskusji na temat projektu rozporządzenia dot. identyfikacji elektronicznej i projektu dyrektywy ws. bezpieczeństwa sieci oraz szczegółowa analiza opublikowanego wiosną 2013 r. projektu rozporządzenia ws. obniżenia kosztów wdrażania infrastruktury szerokopasmowej. W trakcie prezydencji litewskiej KE opublikowała ponadto projekt rozporządzenia ws. utworzenia jednolitego rynku cyfrowego, zawierający szereg propozycji o długofalowych skutkach, przede wszystkim w obszarze roamingu, harmonizacji widma radiowego czy też praw i ochrony konsumentów. Prezydencja rozpoczęła dyskusję na temat nowej inicjatywy KE, natomiast szczegółowe prace toczyć się będą w kolejnych miesiącach. Polska konsekwentnie angażuje się w ten proces, postrzegając głębszą integrację rynku telekomunikacyjnego jako kluczowy czynnik stymulujący wzrost i służący osiągnięciu celów Agendy Cyfrowej.

W odpowiedzi na coraz wyższy poziom bezrobocia ludzi młodych w Europie, prezydencja litewska kontynuowała działania mające na celu poprawę sytuacji młodych Europejczyków na rynku pracy. Polska aktywnie uczestniczyła w szeregu dyskusji, zorganizowanych przez prezydencję na temat zatrudnienia młodzieży, co pozwoliło na wymianę doświadczeń i najlepszych praktyk pomiędzy państwami członkowskimi. Na ostatniej Radzie ds. Zatrudnienia, Polityki Społecznej, Zdrowia i Spraw Konsumentckich (9-10 grudnia 2013 r.) Komisja Europejska zaprezentowała Komunikat Komisji w sprawie ram jakości dla staży. Jego celem jest zwiększenie liczby praktyk zawodowych. Ramy mają wprowadzić większą przejrzystość w zatrudnianiu stażystów.

Biorąc pod uwagę szczególne znaczenie swobód wspólnego rynku jako podstawy integracji europejskiej oraz nasilające się w UE tendencje wskazywania na zagrożenia wynikające ze swobody przepływu osób, Polska konsekwentnie wskazywała, że gros problemów podnoszonych przez niektóre p.cz. nie znajduje uzasadnienia w rzeczywistej sytuacji społecznej i gospodarczej. Swoboda przepływu osób zapewnia UE i państwom członkowskim znaczące korzyści ekonomiczne poprzez podnoszenie konkurencyjności ich gospodarek i wnosi istotny wkład w podnoszenie na wyższy poziom spójności społecznej Europy. Przykładowo, PKB 15 państw członkowskich tworzących UE przed 2014 r. wzrósł o 1% po przystąpieniu kolejnych 10 państw (np. w Wielkiej Brytanii w latach od 2004 do 2009 wpływy gospodarki z pracy pracowników migrujących z państw członkowskich, które wstąpiły do UE w 2004 roku, wynosił 5 mld funtów), a odsetek osób otrzymujących wsparcie socjalne jest niezwykle niski w porównaniu do obywateli własnych (np. w Niemczech 80% pomocy otrzymują obywatele Niemiec, a tylko 4% obywatele innych państw członkowskich). Takie stanowisko zostało potwierdzone przez Komisję Europejską w raporcie odnoszącym się do swobody przepływu osób, zaprezentowanym na grudniowych posiedzeniach Rady ds. Wymiaru Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych oraz Rady ds. Zatrudnienia, Polityki Społecznej, Zdrowia i Spraw Konsumentckich. Dokument zawiera podstawowe dane oraz odniesienia do raportów, na podstawie których KE doszła do wniosków, iż nie można mówić o związku pomiędzy mobilnością a korzystaniem ze świadczeń społecznych.

W tym kontekście należy także podkreślić, że pomimo poważnych zastrzeżeń Polska konstruktywnie zaangażowała się w pracę nad projektem dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie egzekwowania dyrektywy 96/71/WE dotyczącej delegowania pracowników w ramach świadczenia usług, nad którą prace trwały od marca 2012 r. Dyrektywa ma na celu zagwarantowanie rzeczywistego przestrzegania praw delegowanych pracowników oraz doprecyzowanie obowiązków władz krajowych i przedsiębiorstw. W toku prac nad projektem zgłaszane były liczne wątpliwości i zastrzeżenia, dotyczące m.in. elementów charakterystycznych dla delegowania pracowników, krajowych środków kontrolnych czy odpowiedzialności solidarnej. Dzięki ofensywnym działaniom, jako uczestnik mniejszość blokującej, Polska przekonała prezydencję litewską, że propozycja mniejszości powinna być podstawą do dyskusji na forum wrześnie Rady ds. Zatrudnienia, Polityki Społecznej, Zdrowia i Spraw Konsumenckich. Natomiast na grudniowym posiedzeniu Rady udało się przekonać dwóch kluczowych promotorów rozwiązań niekorzystnych dla Polski, czyli Francję i Niemcy, do nadania rozwiązaniom kształtu, który mógł zostać przez Polskę poparty. Umożliwiło to przyjęcie podejścia ogólnego i otworzyło negocjacje z PE, które mogą zakończyć się jeszcze w pierwszym półroczu 2014 r.

Priorytetowym zagadnieniem dla Polski pozostaje również dalszy rozwój inicjatyw w ramach Partnerstwa Wschodniego, które jest priorytetem polskiej polityki zagranicznej. W omawianym okresie Polska skupiła się na wspieraniu prezydencji litewskiej w przygotowaniach do III szczytu Partnerstwa Wschodniego, który odbył się w Wilnie w dniach 28-29 listopada, w szczególności koncentrowała swoje wysiłki również na doprowadzeniu do podpisania umowy stowarzyszeniowej UE-Ukraina (ang. *association agreements*, AA), wraz z komponentem pogłębionej i kompleksowej strefy wolnego handlu (ang. *Deep and Comprehensive Free Trade Agreements*, DCFTA). Szczyt w Wilnie został zdominowany przez kwestię ukraińską. Przywódcy państw europejskich zgromadzeni na Szczycie podkreślali, że zaproponowana umowa jest najbardziej ambitną umową jaką kiedykolwiek Unia Europejska zaproponowała państwu trzeciemu. Ostatecznie rząd ukraiński wstrzymał proces zbliżenia z UE. Należy podkreślić, że Unia Europejska w decydujących rozmowach ws. podpisania AA/DCFTA wykazała daleko idącą dobrą wolę i gotowość do kompromisu. Z inicjatywy Polski w konkluzjach grudniowej Rady Europejskiej znalazły się zapisy dotyczące Ukrainy, w których podtrzymano wolę podpisania z Ukrainą układu o stowarzyszeniu, obejmującego pogłębioną i kompleksową strefę wolnego handlu, gdy tylko Ukraina będzie na to gotowa. Do sukcesów szczytu należy zaliczyć parafowanie przez Gruzję i Mołdawię umów stowarzyszeniowych. Podjęto decyzję o ustanowieniu agend stowarzyszeniowych i podpisaniu parafowanych umów do jesieni 2014 r. oraz doprowadzeniu do ich tymczasowego stosowania. Przywódcy państw członkowskich zaznaczyli konieczność kontynuacji programów wpływających na dalszy rozwój Partnerstwa Wschodniego, natomiast przedstawiciele Gruzji i Mołdawii potwierdzili swoją determinację i gotowość do kontynuowania wysiłków na rzecz zbliżenia z UE. Polska z sukcesem postulowała o potwierdzenie tych ustaleń w konkluzjach Rady Europejskiej, gdzie ostatecznie znalazł się zapis wyrażający gotowość podpisania umów stowarzyszeniowych z Gruzją i Mołdową, nie później niż przed sierpniem 2014 r. Ponadto na Szczycie podjęto szereg decyzji, które będą miały wpływ na dalszy kierunek rozwoju polityki UE wobec państw Partnerstwa Wschodniego, a także będą stanowić podstawę do realizacji programów pomocowych i współpracy na różnych poziomach. Szczyt zakończył się podpisaniem Wspólnej Deklaracji, która przypomina o wspólnych wartościach państw Partnerstwa Wschodniego, potwierdza europejskie aspiracje niektórych państw partnerskich, ich prawo do wyboru poziomu ambicji oraz celów w relacjach z Unią Europejską.

Prezydencja litewska zainicjowała debatę na temat relacji Rady z Parlamentem Europejskim w kontekście wyborów do Parlamentu Europejskiego w maju 2014 r. Dyskusja na ten temat odbyła się podczas nieformalnego posiedzenia Rady do Spraw Ogólnych w Wilnie (29-30 sierpnia 2013 r.). Jej celem była ocena dotychczasowych relacji między instytucjami, a także wysondowanie stanowisk państw członkowskich w kwestii zawarcia porozumienia międzyinstytucjonalnego po wyłonieniu nowego składu Parlamentu Europejskiego. Większość państw członkowskich zgodziła się z koncepcją przystąpienia Rady do negocjacji nowego trójstronnego porozumienia między Radą, Parlamentem i

Komisją. Takie rozwiązanie jest popierane przez Polskę, gdyż w większym stopniu może zabezpieczyć interesy państw członkowskich zgromadzonych w Radzie oraz dać szansę odbudowania – nadszarpniętej w poprzednich porozumieniach – pozycji Komisji Europejskiej i tym samym przyczynić się do zachowania równowagi instytucjonalnej. Jednym z elementów, na które w ocenie Polski warto zwrócić uwagę w trakcie ew. dyskusji nad nowym porozumieniem, to odejście od praktyki indywidualnej oceny przez Parlament Europejski kandydatów na komisarzy pod kątem realizacji działań priorytetowych dla Parlamentu w obszarach określonych polityk. Ewentualne prace w tym zakresie mogłyby zostać podjęte jednak dopiero po wyborach w maju 2014 r. i wyłonieniu się nowego Parlamentu oraz Komisji, tj. podczas prezydencji włoskiej w Radzie UE.

W odniesieniu do wyborów do Parlamentu Europejskiego, w ocenie wielu państw członkowskich konieczne jest inne niż dotychczas podejście do nich i podjęcie szerokiej debaty na tematy europejskie, zarówno na szczeblu krajowym, jak i unijnym. Pierwsze sondaże wskazują na wzrastającą siłę ugrupowań eurosceptycznych i populistycznych, które w nowym składzie Parlamentu mogą dążyć do utworzenia nowej frakcji politycznej. Nie bez znaczenia jest także fakt, iż w dyskursie europejskim mocno wybrzmiewały postulaty bardziej ścisłego przestrzegania zasady subsydiarności, szczególnie intensywnie forsowane przez państwa niechętne przekazywaniu kolejnych kompetencji na poziom UE, takie jak Wielka Brytania i Holandia. Ponadto, trwający kryzys gospodarczo-finansowy może dodatkowo spotęgować utrzymujący się od lat trend niskiej frekwencji w wyborach europejskich, co także znajdzie wyraz w wyniku wyborczym. Zdaniem Polski, wybory do Parlamentu Europejskiego powinny stać się przede wszystkim szansą na zainicjowanie szerokiej paneuropejskiej debaty na temat pogłębiania procesu integracji (reformy Unii Gospodarczej i Walutowej), zarówno w aspekcie gospodarczym, jaki i w wymiarze społecznym. Konieczne jest wzmocnienie w przestrzeni publicznej przekazu nt. prerogatyw Parlamentu Europejskiego jako instytucji współtworzącej obok Rady, prawo unijne, która ma realny wpływ na kształtowanie polityk unijnych. Z punktu widzenia Polski, niezbędne są też działania promujące uczestnictwo w wyborach, skutecznie przeciwdziałające negatywnym trendom niskiej frekwencji.

Istotnym elementem zmian instytucjonalnych w UE w 2014 r., dyskutowanym w drugiej połowie ubiegłego roku, była także zmiana składu Komisji Europejskiej, a w szczególności wybór nowego Przewodniczącego Komisji na lata 2014-2019, który odbędzie się po raz pierwszy w oparciu o zasady określone w Traktacie z Lizbony. Traktat wprowadził zmiany w procedurze powoływania Komisji poprzez powiązanie nominacji przewodniczącego Komisji z wynikiem wyborów do Parlamentu Europejskiego. Jedną z interpretacji traktatowego przepisu, która została upubliczniona w dyskursie politycznym w II połowie 2013 r. jest koncepcja tzw. „twarzy kampanii”, która zakłada, że europejskie ugrupowania polityczne wyznaczą własnych kandydatów na stanowisko Przewodniczącego Komisji. Koncepcję tę wspiera Komisja oraz Parlament Europejski, który w rezolucji w sprawie poprawy organizacji wyborów do Parlamentu Europejskiego w 2014 r. wezwał europejskie partie polityczne do mianowania swych kandydatów na Przewodniczącego Komisji odpowiednio wcześniej przed wyborami. Powinno to umożliwić kandydatom przeprowadzenie znaczącej ogólnoeuropejskiej kampanii, która skupiałaby się na zagadnieniach europejskich. Równolegle, na forum europejskich partii politycznych toczyła się dyskusja w sprawie wyznaczania liderów, której zakończenie powinno nastąpić na przełomie lutego i marca 2014 r. W ocenie Polski, możliwe rozwiązania przede wszystkim nie powinny naruszać postanowień traktatowych, zgodnie z którymi wyboru kandydata na nowego Przewodniczącego Komisji dokonuje Rada Europejska po ogłoszeniu wyników wyborów do Parlamentu Europejskiego. Nowy Przewodniczący powinien dążyć do zapewnienia właściwej pozycji Komisji Europejskiej jako gwaranta traktatów i równowagi instytucjonalnej.

Bliskość kampanii wyborczej do Parlamentu Europejskiego spowodowała, że w drugiej połowie 2013 r. dyskusja o zmianach systemowych w UE w praktyce ucichła lub była tonizowana, a realna debata polityczna ogniskowała się wokół dwóch projektów: Unii Bankowej (w szczególności jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banków) oraz reformy unii gospodarczo-walutowej (gdzie na plan pierwszy wysuwały się prace nad tzw. kontraktami na reformy i

towarzyszący im mechanizm solidarności czyli tzw. budżet strefy euro). W orędziu o stanie Unii Europejskiej z września 2013 r. Przewodniczący KE J. M. Barroso zapowiedział wprawdzie chęć przedstawienia wizji rozwoju UE przed wyborami do Parlamentu Europejskiego, ale bez retoryki zmian traktatowych i nawiązania do wizji przekształcenia Unii Europejskiej w „demokratyczną federację państw narodowych”, co było najmocniej zapadającym w pamięć elementem wystąpienia w 2012 r. Przewodniczący odnotował także, że Komisja Europejska musi mieć odwagę wycofywania się z niektórych obszarów, a w innych pogłębiania integracji. Takie podejście jest zgodne ze stanowiskiem prezentowanym przez Polskę, gdyż w spowodowanej kryzysem gospodarczym atmosferze niepopularności projektu integracyjnego, brak jest przesłanek do forsowania zmian traktatowych. Takie zmiany mogłyby skoncentrować zasoby i uwagę nie na tych zagadnieniach, które są szczególnie istotne dla europejskich obywateli i do których należy powrót na ścieżkę zrównoważonego wzrostu gospodarczego. Polska opowiadała się za postawą pragmatyczną (w miejsce nadmiernie ambitnej, idealistycznej) i realizacją konkretnych projektów przynoszących korzyści europejskim obywatelom.

W wymiarze krajowym należy także odnotować, że w drugim półroczu 2013 r. Sejm, Senat oraz rząd kontynuowały działania mające na celu poprawę stanu transpozycji prawa UE. W ostatniej edycji Raportu na temat stanu transpozycji dyrektyw rynku wewnętrznego IMS 27 (*Internal Market Scoreboard*) opublikowanej w lipcu 2013 r., Polska osiągnęła deficyt transpozycyjny na poziomie 1,2%, co oznacza 16 niewdrożonych na czas dyrektyw. W stosunku do poprzednich raportów jest to znaczne polepszenie wyniku, gdyż Raport z lutego 2013 r. wskazywał na deficyt na poziomie 1,8%, a wcześniejsze – na przekraczający 2%. Trwająca intensyfikacja prac legislacyjnych związanych z wdrażaniem prawa Unii Europejskiej może oznaczać, że w kolejnym raporcie – który ma zostać opublikowany na początku 2014 r. – możliwe jest uzyskanie przez Polskę po raz pierwszy od 2006 r. wyniku poniżej 1% deficytu transpozycji.

3. AKTYWNOŚĆ W POSZCZEGÓLNYCH OBSZARACH FUNKCJONOWANIA UE

3.1. WIELOLETNIE RAMY FINANSOWE

Podczas prezydencji litewskiej udało się ostatecznie przyjąć porozumienie pomiędzy Radą a Parlamentem Europejskim w sprawie Wieloletnich Ram Finansowych na lata 2014-2020, które były identyfikowane jako strategiczny cel polskiej polityki europejskiej. Polska zagwarantowała sobie realizację priorytetu negocjacyjnego jakim było zapewnienie łącznie jak największych środków z funduszy prealokowanych. Polska z sukcesem zabiegała także, by poszczególne rozwiązania w zakresie dostępu do tych środków nie były gorsze niż w perspektywie 2007-13.

3 lipca 2013 r. Parlament Europejski przegłosował rezolucję w sprawie WRF 2014-2020, w której z zadowoleniem przyjął porozumienie polityczne PE z Radą, osiągnięte na marginesie czerwcowej Rady Europejskiej. Stwierdził jednak, że formalnie zaakceptuje je dopiero jesienią 2013 r. Parlament Europejski chciał mieć pewność, że państwa członkowskie będą respektowały ustalenia w sprawie uzupełnienia budżetu na 2013 r. oraz wynik negocjacji dotyczący podstaw prawnych najważniejszych polityk, tj. polityki spójności i Wspólnej Polityki Rolnej (WPR).

Negocjacje pomiędzy Radą i Parlamentem Europejskim dotyczyły przede wszystkim tematów, które zdaniem Parlamentu nie powinny zostać przesądzone w jednomyślnym porozumieniu szefów państw i rządów. Parlament uważał, że musi bronić swoich prerogatyw do współdecydowania w sprawie budżetu unijnego, które uzyskał w Traktacie z Lizbony. Jeśli chodzi o kompromis z lutego 2013 r. to następujące jego elementy były przedmiotem negocjacji z Parlamentem Europejskim:

- w zakresie WPR - degresywność i capping, współfinansowanie Rozwoju Obszarów Wiejskich (ROW) i elastyczność między filarami (Parlament Europejski postulował mniejszą elastyczność). Finalnie zmianie uległy tylko ustalenia dotyczące współfinansowania ROW, a mianowicie zmniejszono wysokość niezbędnego wkładu krajowego;
- w zakresie polityki spójności - warunkowość makroekonomiczna, rezerwa wykonania i pre-finansowanie. Parlamentowi Europejskiemu udało się doprowadzić do wprowadzenia zmiany tylko w dwóch pierwszych tematach.

Celem Polski było osiągnięcie jak najszybszego porozumienia między Radą i Parlamentem, dlatego polski rząd zajmował w Radzie stanowisko, które wychodziło naprzeciw postulatam Parlamentu Europejskiego, zachęcając jednocześnie Parlament Europejski do kompromisu. Formalne przyjęcie porozumienia przez Parlament planowane było początkowo na sesję wrześniową. Parlament uzależnił jednak swoją akceptację od przyjęcia budżetów korygujących na 2013 r., osiągnięcia satysfakcjonującego porozumienia w sprawie budżetu na 2014 r. oraz powołania grupy roboczej wysokiego szczebla do spraw zasobów własnych.

Między innymi dzięki aktywnemu wsparciu ze strony Polski dla prezydencji litewskiej, na początku listopada udało się ostatecznie rozwiązać sporne kwestie, w tym sprawę znalezienia dodatkowych środków na rok 2013. Jednym z kluczowych warunków porozumienia pomiędzy Radą a Parlamentem, była deklaracja utworzenia Grupy Wysokiego Szczebla do spraw Środków Własnych. Zgodnie z przyjętą deklaracją zostanie ona powołana w celu dokonania ogólnego przeglądu systemu zasobów własnych. Pierwsze wnioski mają być dostępne już pod koniec 2014 r. Dotychczasowe ustalenia na forum Rady UE precyzują kwestie organizacyjne związane z Grupą w kwestiach:

- składu grupy - grupa ma się składać się z dziewięciu członków (poza Przewodniczącym). Każda z instytucji unijnych ma nominować trzech przedstawicieli. Większość państw w Radzie opowiedziała się za tym, by instytucja ta była reprezentowana przez niezależnych ekspertów (ze względu na wybory do PE i powołanie nowej KE skład tych instytucji mają zostać wyznaczone według klucza funkcyjnego, aby zapewnić ciągłość; z ramienia KE członkami grupy będą

najprawdopodobniej komisarze ds. budżetu, podatków i relacji międzyinstytucjonalnych; z ramienia PE przewodniczący komisji budżetowej);

- wyboru przewodniczącego: zdecydowano, że przewodniczącym Grupy powinna być osoba niezależna, tzw. „mędrca” (ang. „wise person”). Wśród kandydatów wymieniani są Mario Monti i Jean-Luc Dehaene.

Ostatecznie głosowanie porozumienia nastąpiło na listopadowej sesji Parlamentu Europejskiego. Podczas tej sesji Parlamentu udało się przegłosować także szereg porozumień kończących trilogi z Radą i Komisją Europejską, dotyczących programów unijnych na kolejne siedem lat. Finalnie, po uzyskaniu zgody Parlamentu Europejskiego, Rada przyjęła pakiet WRF – tj. rozporządzenie o Wieloletnich Ramach Finansowych na lata 2014-2020 oraz Porozumienie Międzyinstytucjonalne - 2 grudnia 2013 r.

Parlament Europejski długo - strategicznie - blokował negocjacje rozporządzeń ustanawiających zewnętrzne instrumenty finansowe UE na lata 2014-2020 w celu maksymalizacji realizacji swoich postulatów. W związku z tym osiągnięcie porozumienia i przyjęcie pakietu było możliwe dopiero w grudniu 2013 r. Polska ocenia zakres realizacji postulowanych przez nią postulatów jako satysfakcjonujący, w szczególności w zakresie Europejskiego Instrumentu Sąsiedztwa, na który w perspektywie 2014-2020 przewidziano więcej środków niż w poprzednich 7 latach, oraz utworzenia rezerwy, z której środki będą przeznaczone na wsparcie umacniania demokracji w krajach trzecich oraz wdrażanie niezbędnych reform. Dzięki zabiegom ze strony Polski, w preambule rozporządzenia ustanawiającego wspólne zasady wdrażania instrumentów zewnętrznych udało się uzyskać odniesienie do Europejskiego Funduszu na rzecz Demokracji, którego inicjatorem była Polska.

Negocjacje między Radą i Parlamentem przyniosły zmiany, które w większości są zgodne z interesem Polski. Formalne zatwierdzenie przez Parlament Europejski rozporządzenia o Wieloletnich Ramach Finansowych umożliwiło przyjęcie legislacji sektorowej, a państwa członkowskie mogą formalnie przedłożyć Komisji Europejskiej projekty programów operacyjnych, nad którymi toczą się prace w kraju.

3.2. POLITYKA SPÓJNOŚCI

W trakcie sprawowania prezydencji w Radzie UE przez Litwę zakończyły się negocjacje pakietu legislacyjnego dla Europejskich Funduszy Strukturalnych i Inwestycyjnych (EFSI). Wiązało się to z koniecznością wypracowania kompromisu pomiędzy współprawodawcami wobec wielu kwestii o znaczeniu politycznym i równoczesnego dopracowania kwestii o technicznym charakterze. Sprawy polityczne – warunkowość makroekonomiczna, minimalne udziały Europejskiego Funduszu Społecznego (EFS), rezerwa wykonania, poziomy dofinansowania i zaliczki – stanowiły jeden pakiet i były negocjowane wspólnie. Ostateczny kompromis między Radą a PE w zakresie warunkowości makroekonomicznej, rezerwy wykonania, zaliczek i poziomów dofinansowania został przyjęty na posiedzeniu COREPER II w dniu 29 października 2013 r. Jedynie Wielka Brytania wyraziła sprzeciw z uwagi na obniżenie rezerwy wykonania i związane z tym naruszenie zakładanych do tej pory profili płatności, a Portugalia zgłosiła zastrzeżenie z powodu obniżenia zaliczek początkowych. W związku z tym KE przedstawiła deklarację, że te zmiany nie będą wymagać modyfikacji profili płatności. Z punktu widzenia Rady i prezydencji, kwestia minimalnych udziałów EFS została zamknięta w czerwcu 2013 r. i kompromis ten nie został zmieniony, co zostało ostatecznie potwierdzone przez PE na posiedzeniu plenarnym w dniu 20 listopada 2013 r., gdy został przyjęty cały pakiet legislacyjny dla EFSI. 20 grudnia 2013 r. rozporządzenia zostały opublikowane w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej, po blisko dwóch i pół roku intensywnych negocjacji. Formalne przyjęcie pakietu rozporządzeń otwiera procedurę oficjalnych negocjacji między państwami członkowskimi a Komisją Europejską i przyjęcia Umów Partnerstwa i programów Europejskich Funduszy Strukturalnych i Inwestycyjnych na lata 2014-2020. Na początku 2014 r. zostaną przyjęte odpowiednie akty

wykonawcze i delegowane. Do kompletu brakuje jeszcze rozporządzenia dla EFMR, którego negocjacje są na etapie trilogów.

Podsumowanie osiągnięć negocjacyjnych Polski w negocjacjach pakietu legislacyjnego dla Europejskich Funduszy Strukturalnych i Inwestycyjnych

Polityka spójności była ważnym elementem negocjacji budżetu unijnego na lata 2014-2020. Do najważniejszych sukcesów Polski należy zaliczyć:

- alokację polityki spójności na poziomie 72,9 mld euro w cenach stałych z 2011r. (82,3 mld EUR w cenach bieżących), co stanowi ponad 22% całego budżetu polityki spójności UE;
- poziom dofinansowania 85% dla regionów najmniej rozwiniętych i programów EWT oraz 80% dla Mazowsza, chociaż jest ono w grupie regionów wysoko rozwiniętych;
- utrzymanie kwalifikowalności nieodzyskiwalnego VAT, doprecyzowanie przepisów oraz rozciągnięcie tej korzystnej zasady również na EFMR i EFRROW;
- zasadę automatycznego anulowania zobowiązań w formule n+3 na cały okres programowania.

Równolegle do negocjacji WRF toczyły się prace nad rozporządzeniem ramowym dla EFSI i poszczególnymi rozporządzeniami fundusзовymi. W tych negocjacjach wpływ Polski na przebieg procesu negocjacji oraz na kształt przepisów był znaczący, w stopniu bezprecedensowo wykraczającym daleko poza wagę głosów przypadającą naszemu krajowi w procesie decyzyjnym. Można twierdzić, że Polska była jednym z głównych twórców reformy polityki spójności, której elementy wpłynęły również na pozostałe fundusze EFSI. Na ten sukces złożyło się wiele czynników. Po pierwsze, zapocentrowała aktywna postawa Polski w trakcie debat poprzedzających formalne negocjacje, dzięki czemu już propozycja wyjściowa KE realizowała wiele uzgodnionych założeń reformy. Po drugie, Polska rozpoczęła negocjacje pakietu legislacyjnego jesienią 2011 r., jako pierwsza z prezydenckiego Tria Polska-Dania-Cypr. Bardzo dobre, bliskie stosunki Polski z prezydentką duńską i cypryjską sprawiły, że pomimo różnic w interesach narodowych trzech państw, stanowisko Polski wciąż w wielu kwestiach było ważnym punktem odniesienia dla prezydencji, państw członkowskich, Komisji i Parlamentu Europejskiego. Bez wątplenia był to efekt wykazania się pogłębioną wiedzą merytoryczną na temat każdego bloku negocjacyjnego i proponowania przez Polskę zmian o wysokiej jakości, popartych silną argumentacją. Kluczowe było także aktywne propagowanie tych rozwiązań wśród państw członkowskich, a także partnerów z Komisji i Parlamentu. Bliska współpraca w ramach Grupy Wyszehradzkiej i nieformalne przyłączenie do ww. grupy Słowenii i Chorwacji sprawiła, że wspólne propozycje często spotykały się z szeroką akceptacją. Dzięki ww. współpracy również w trakcie kolejnych prezydencji – irlandzkiej, a szczególnie litewskiej – rola Polski nie uległa osłabieniu. Niewątpliwie, sukcesy Polski we wdrażaniu polityki spójności w kraju i w regionach również przyczyniły się do naszego sukcesu, poświadczając naszą wiarygodność.

Wkład Polski w ukształtowanie EFSI 2014-2020 jest najbardziej widoczny w następujących elementach pakietu legislacyjnego:

- roli polityki spójności w kreowaniu wzrostu i rozwoju w całej UE – Polska była zwolennikiem postrzegania polityki spójności jako podstawowej polityki inwestycyjnej UE i jej szerokiego zakresu – tj. objęcia nią nie tylko najbiedniejszych państw i regionów, ale wszystkich państw członkowskich, co udało się osiągnąć. Polityka spójności w okresie 2014-2020 została silnie związana z realizacją kluczowych kierunków rozwoju gospodarczego UE (Strategia 2020), jednocześnie wzbogacając wizję rozwoju Europy o zintegrowane i terytorialne podejście do rozwoju. Udało się więc zneutralizować propozycje niektórych płatników netto, aby kosztem polityki spójności wzmocnić i rozwijać sektorowe instrumenty unijne (np. energia, badania, innowacje, przedsiębiorczość itp.), przydzielane zgodnie z konkurencyjnymi

kryteriami, co utrudniłoby dostęp Polski do wsparcia unijnego w tych obszarach. Dlatego do sukcesów Polski należy zaliczyć nie tylko dużą alokację dla polityki spójności i samą kopertę narodową, ale również bogaty zakres interwencji tej polityki.

- koordynacji 5 funduszy unijnych, które teraz występują pod wspólną nazwą Europejskich Funduszy Strukturalnych i Inwestycyjnych (EFRR, EFS, Fundusz Spójności, EFRROW i EFMR) poprzez:
 - a) objęcie ich wspólnym dokumentem strategicznym na poziomie krajowym – Umową Partnerstwa;
 - b) umożliwienie ściślejszej koordynacji projektów z tych 5 funduszy, na poziomie krajowym, regionalnym, a także na poziomie lokalnym;
 - c) zapewnienie spójności wielu przepisów o charakterze wdrożeniowym;
 - d) umożliwienie programów wielofunduszowych w ramach polityki spójności.
- koncentracji tematycznej – Polska uważała koncentrację tematyczną za jedną z kluczowych zasad ukierunkowujących proces planowania interwencji rozwojowych w latach 2014-2020 i postulowała ściśle powiązanie polityki spójności z europejską strategią na rzecz wzrostu i zatrudnienia Europa 2020. Mechanizm minimalnych udziałów funduszy na dane cele tematyczne (ang. *ring-fencing*) nie jest może idealny, ale jest krokiem w odpowiednim kierunku.
- ukierunkowania polityki spójności na rezultaty – Polska dążyła do wypracowania spójnej logiki interwencji oraz podniesienia jakości dokumentów strategicznych rządzących funduszami polityki spójności. Przykładami rozwiązań wzmacniających zorientowanie na rezultaty są:
 - a) ramy wykonania, które skłonią instytucje zarządzające programami do dogłębnej analizy ścieżek realizacji celów dla każdej osi priorytetowej w programach – stawką będzie tutaj 6% alokacji dla każdej osi w postaci rezerwy wykonania – jeżeli podczas przeglądu śródk okresowego w 2019 r. wyniki będą niezadowolające – dana oś tę rezerwę straci na rzecz osi, które osiągnęły lepsze wyniki rzeczowe;
 - b) bardziej rygorystyczne podejście do wskaźników osiągania celów (zarówno produktu, jak i rezultatu);
 - c) rozbudowanie narzędzi sprawozdawczości strategicznej – w przyszłym okresie programowania państwa członkowskie będą zobowiązane do przygotowania dwóch raportów (w 2017 i 2019 r.). Ten drugi przegląd będzie podstawą do całościowej unijnej debaty na poziomie politycznym na temat postępów w realizacji celów polityki spójności. Tutaj warto podkreślić, że to Polska była adwokatem podniesienia rangi politycznej tej polityki i na trwałe wprowadziła ją na poziom polityczny debat europejskich.
 - d) wzmocnienie roli ewaluacji jako podstawy do oceny efektywności interwencji – państwa członkowskie zobowiązane będą do systematycznego badania efektów realizacji polityki spójności za pomocą rygorystycznych metod badawczych oraz wykorzystywania wyników badań do poprawy skuteczności i efektywności interwencji.
- wzmocnienia zintegrowanego, terytorialnego podejścia do rozwoju poprzez nowe instrumenty rozwoju terytorialnego, takie jak Zintegrowane Inwestycje Terytorialne oraz Rozwój lokalny kierowany przez społeczność (ang. *CLLD – Community led local development*).

Warunkowość makroekonomiczna

O dużym politycznym znaczeniu tego instrumentu świadczy fakt, że konkluzje Rady Europejskiej w sprawie Wieloletnich Ram Finansowych z lutego 2013 r. odnoszą się do każdego ustępu

odpowiedniego artykułu rozporządzenia ramowego dla EFSI, a spory dotyczące odpowiedniej interpretacji tych konkluzji uniemożliwiły przyjęcie stanowiska przez Radę podczas prezydencji irlandzkiej. Mając na względzie fakt, że Parlament Europejski przyjął negatywne stanowisko wobec warunkowości makroekonomicznej i dążył do jej osłabienia, jej zwolennicy (płatnicy netto na czele z Niemcami), dążyli do zaostrzenia stanowiska Rady, które byłoby punktem wyjścia do przyszłych trilogów. Ich działania zostały skutecznie zrównoważone przez Polskę i sojuszników z Grupy Wyszehradzkiej, Słowenii i Chorwacji, a także Włoch, które odegrały ważną rolę w tych negocjacjach.

Rezultat końcowy negocjacji jest zgodny ze stanowiskiem Polski i realizuje szereg polskich postulatów, tzn.:

- znaczenie procedury nadmiernego deficytu zostało zmniejszone;
- wszystkie sankcje finansowe zostały objęte limitami i ich poziom uzależniony został od szeregu kryteriów ekonomiczno-społecznych (np. tempo wzrostu bezrobocia);
- wprowadzenie ograniczenia, że KE może wystąpić z żądaniem zmiany UP i programów tylko raz na dwa lata i tylko między 2015 a 2019 r. oraz musi przedstawić uzasadnienie dla takiego żądania;
- zakaz nakładania się sankcji wynikających z różnych elementów warunkowości makroekonomicznej;
- wzmocnienie pozycji Parlamentu Europejskiego w procedurach warunkowości makroekonomicznej przyczyni się do osłabienia tego instrumentu i zrównoważenia wpływu płatników netto na podejmowane w jego ramach decyzje;
- dodatkowe doprecyzowanie zasad stosowania tej warunkowości zostanie przedstawione przez KE w odrębnym dokumencie o charakterze wytycznych.

Minimalne udziały EFS

W czerwcu 2013 r., jeszcze pod przewodnictwem Irlandii, został przyjęty kompromis między Radą a Parlamentem Europejskim zakładający, iż 23,1% alokacji na politykę spójności ma zostać przeznaczona na Europejski Fundusz Społeczny, na co powinny złożyć się minimalne udziały ustalane dla każdego państwa członkowskiego. Chociaż zgoda na takie rozwiązanie stanowiła duże ustępstwo ze strony Rady wobec Parlamentu Europejskiego, wkrótce komisja PE ds. Zatrudnienia i Spraw Socjalnych (EMPL), zaczęła naciskać na dalsze podwyższenie minimalnego udziału EFS. Prezydencja, przy aktywnym wsparciu Polski, dążyła do utrzymania jednolitego stanowiska państw członkowskich w tej kwestii, co zakończyło się sukcesem. Jednocześnie polscy europosłowie również podejmowali działania w celu zachowania czerwcowego kompromisu. Dla Rządu RP było to bardzo ważne, ponieważ podwyższenie udziału EFS w kopercie narodowej ponad ustalony poziom 24,08% zmusiłoby Polskę do wprowadzenia poważnych zmian do projektów Umów Partnerstwa i programów, nad którymi prace były już wówczas poważnie zaawansowane. Zgoda na ww. kompromis czerwcowy była dużym ustępstwem ze strony Polski, ponieważ oznaczała przesunięcie ok 1 mld EUR z EFRR na EFS. Dalsze zwiększanie udziału EFS w kopercie narodowej Polski byłoby rozwiązaniem nieuzasadnionym, nieodzwierciedlającym potrzeb rozwojowych kraju i regionów. W celu nakłonienia komisji PE EMPL do odstąpienia od postulatu zwiększenia udziału EFS w alokacji polityki spójności, Rada musiała przystać na wiele – często nieuzasadnionych merytorycznie – poprawek do rozporządzenia dla EFS.

Rezerwa wykonania i zaliczki

Wyjściowe stanowisko PE wobec rezerwy wykonania było negatywne (PE postulował jej likwidację). Stanowisko Rady było z kolei na tyle przychylne koncepcji rezerwy wykonania, że decyzją Rady Europejskiej została ona zwiększona z poziomu 5% (proponowanego oryginalnie przez KE) do 7%. Podczas trilogów Rada zgodziła się na obniżenie rezerwy do 6%, ale ta decyzja oznaczała zwiększenie prognozowanych profili płatności do budżetów rocznych na poczet płatności z budżetu unijnego do

państw członkowskich, co spotkało się z oporem ze strony płatników netto. Ostateczny kompromis jest korzystny z punktu widzenia interesu Polski. Z jednej strony pomniejszeniu uległa podstawa obliczania zaliczek początkowych (ich udział procentowy pozostał bez zmian, czyli po 1% w latach 2014-2016) i rocznych, a więc w pierwszych latach zaliczki będą niższe niż zakładano, ale to udało się w dużej mierze zrekomensować przez stopniowy wzrost wskaźnika zaliczek rocznych (w 2016 – 2%, w 2017 – 2.625%, w 2018 – 2.75%, w 2019 – 2.875%, a w latach 2020-2023 – 3%), a dodatkowo rezerwa wykonania zostanie uwzględniona w podstawie do ich naliczania dla lat 2021-2023.

Poziomy dofinansowania

W efekcie negocjacji pomiędzy Radą a PE poziomy dofinansowania dla Polski, bardzo korzystne w porównaniu z wyjściową propozycją KE, pozostały nienaruszone.

Pozostałe bloki negocjacyjne

Równolegle do rozstrzygnięcia kwestii o dużym znaczeniu politycznym, zapadały decyzje o kształcie przepisów o charakterze strategicznym i technicznym dla EFSI 2014-2020, ujęte we wstępne kompromisy między Radą a PE, które zostały przyjęte przez COREPER II w lipcu, wrześniu, październiku i listopadzie 2013 r. Warto zwrócić tutaj uwagę na następujące kwestie:

- wprowadzenie zasady, że w ciągu 90 dni od złożenia przez beneficjenta wniosku o płatność, należy dokonać odpowiedniej wypłaty (o ile wniosek nie zawiera błędów, lub wobec beneficjenta nie toczy się postępowanie ws. nieprawidłowości);
- wprowadzenie specjalnych przepisów w zakresie przygotowywania Umowy Partnerstwa i programów w związku z opóźnieniem przyjmowania rozporządzenia dla EFMR.

Unijny instrument finansowy dla małych i średnich przedsiębiorstw (ang. *SME Initiative*)

Nowy instrument finansowy skierowany do małych i średnich przedsiębiorstw będzie zarządzany z poziomu unijnego przez Europejski Banki Inwestycyjny. Konkluzje Rady Europejskiej z 27-28 czerwca 2013 r. wskazywały na potrzebę stworzenia instrumentu finansowego na poziomie unijnym o charakterze gwarancyjno-sekurytyzacyjnym, który ułatwiłby dostęp do kapitału inwestycyjnego małym i średnim przedsiębiorstwom. Komisja Europejska w lipcu 2013 r. zaproponowała wprowadzenie odpowiednich przepisów do rozporządzenia ramowego dla EFSI 2014-2020, umożliwiających powołanie takiego instrumentu. Jego głównym założeniem byłoby przejęcie od banków, przez poziom unijny, części ryzyka związanego z udzielaniem kredytów MŚP poprzez gwarancyjne wykorzystanie Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego i Europejskiego Funduszu Rolnego Rozwoju Obszarów Wiejskich. W zamian banki powinny udostępnić MŚP odpowiedni wolumen kredytów.

Pomimo nadania przez Radę Europejską priorytetowego znaczenia temu instrumentowi, podczas prac na poziomie roboczym okazało się, że zdecydowana większość państw członkowskich, poza Portugalią, Hiszpanią i Grecją, nie jest zainteresowana udziałem w inicjatywie. Dlatego głównym celem większości państw w tych negocjacjach było zapewnienie swobody w podejmowaniu decyzji o ewentualnym uczestnictwie. Z drugiej strony, przedstawiciele KE i EBI podkreślali, że konieczne jest uzyskanie pewnej masy krytycznej, aby taki unijny instrument mógł zadziałać i przynieść odpowiedni zwrot. Polska zwracała uwagę, że trudno znaleźć jedno rozwiązanie, które by uwzględniało różne uwarunkowania występujące w poszczególnych państwach członkowskich. Wyrażała poparcie dla opcji instrumentu gwarancyjnego, która jest rozwiązaniem najprostszym i dającym się szybko wdrożyć. Opowiedziała się za zachowaniem dobrowolności oraz elastyczności w stosowaniu różnych opcji, w tym za możliwością ich łączenia. Zdaniem Polski, ważne jest właściwe ukierunkowanie instrumentu wsparcia MŚP, a ponadto instrument ten powinien uzupełniać systemy gwarancyjne już istniejące w poszczególnych państwach.

Ostatecznie, Rada i PE uzgodniły wstępny kompromis w zakresie ram legislacyjnych dla tego instrumentu w dniach 6-7 listopada 2013 r. Uzgodniony kompromis przewiduje możliwość przyjęcia przez KE specjalnego programu dla ww. instrumentu w danym państwie członkowskim jeszcze przed przyjęciem Umowy Partnerstwa. Można stwierdzić, że Polska miała znaczący wpływ na kształt ww. kompromisu, szczególnie poprzez wprowadzenie mechanizmów efektywnościowych, zapewniających odpowiednie zaangażowanie i odpowiedzialność po stronie beneficjentów, jak i Europejskiego Banku Inwestycyjnego, któremu państwa członkowskie prześlą w zarządzanie swoje środki.

Zgodnie z wstępnie ustalonymi, ogólnymi przepisami dla instrumentów finansowych EFSI na okres 2014-2020, państwo członkowskie nie może przekazać na ten instrument więcej niż 7% swojej alokacji na EFRR i EFRROW, a w sumie budżet tego instrumentu nie może przekroczyć kwoty 8,5 mld EUR. Ze względu na fakt, że dla każdego instrumentu konieczne jest przygotowanie oceny *ex ante*, aby wykazać jego zasadność, na początku grudnia 2013 r. KE opublikowała taką ocenę dla przedmiotowego instrumentu Europejskiego Banku Inwestycyjnego (EBI). W opinii wielu państw członkowskich – również Polski – okazała się ona rozczarowująca, ponieważ zawarte w niej informacje i dane nie zostały odpowiednio pogłębione i stanowiły niewystarczającą podstawę do podjęcia decyzji o zaangażowaniu środków na rzecz tego instrumentu. W rezultacie, do końca 2013 r. chęć uczestnictwa zadeklarowały tylko 3 państwa członkowskie (Hiszpania, Portugalia i Malta). Polska w chwili obecnej nie planuje wziąć w nim udziału.

Zmiany w przepisach polityki spójności dla okresu programowania 2007-2013

20 grudnia 2013 r. opublikowane zostały również dwie zmiany do rozporządzenia ogólnego 1083/2006 dla funduszy polityki spójności na obecny okres programowania, które zostały uzgodnione między Radą i Parlamentem podczas przewodnictwa litewskiego. Pierwsza zmiana zakłada przyznanie Francji, Włochom i Hiszpanii dodatkowych 150 mln EUR na Europejski Fundusz Społeczny, a druga przewiduje:

- wydłużenie zasady automatycznego anulowania zobowiązań dla Rumunii i Słowacji z n+2 do n+3 dla zobowiązań z lat 2011 i 2012 (ale nie tych z 2013 r.), co jest konsekwencją decyzji Rady Europejskiej zawartej w konkluzjach ws. WRF z lutego 2013 r. dotyczącej wsparcia dla Rumunii i Słowacji, która umożliwi im jak największe wykorzystanie kopert narodowych przyznanych na okres 2007-2013. Jako akt solidarności, Polska wsparła starania innych członków Grupy Wyszehradzkiej – Węgier, Słowenii i Czech – w kierunku zastosowania tego wydłużenia dla innych państw członkowskich. W odróżnieniu od Polski, w przypadku tych państw ryzyko poniesienia wysokich strat z powodu zasady n+2 jest wysokie. Ta inicjatywa zdobyła dosyć szerokie poparcie, ale została skutecznie zablokowana przez płatników netto na etapie prac w Radzie, a w Parlamencie Europejskim nie znalazła poparcia;
- przedłużenie stosowania wyższego o 10 pp współfinansowania dla krajów objętych antykryzysowymi programami unijnymi – na etapie prac w Radzie uniemożliwiono skorzystanie z przedmiotowego przedłużenia Węgrom, ale podczas trilogów z PE, przy wsparciu Polski i pozostałych członków Grupy Wyszehradzkiej, Słowenii oraz Chorwacji, udało się uzyskać pozytywne rozstrzygnięcia dla Węgier.
- wprowadzenie mechanizmu elastyczności 10 % pomiędzy osiami priorytetowymi wewnątrz programów operacyjnych podczas ich zamykania – propozycja austriacka, oparta na rozwiązaniu przyjętym podczas zamykania okresu programowania 2000-2006, spotkała się z szerokim poparciem państw członkowskich i została utrzymana przez PE, pomimo sceptycznego podejścia KE, która dążyła do zmniejszenia marginesu elastyczności między osiami.

3.3. STOSUNKI ZEWNĘTRZNE

3.3.1. Rozszerzenie i Polityka Sąsiedztwa

Rozszerzenie

Wpływ na zawartość i realizację programu prezydencji litewskiej w obszarze rozszerzenia UE miały ustalenia Rady do Spraw Ogólnych i Rady Europejskiej (czerwiec 2013 r.) przesuujące decyzje w sprawie negocjacji akcesyjnych Serbii, negocjacji z Kosowem ws. zawarcia Układu o stabilizacji i stowarzyszeniu (SAA) oraz otwarcia negocjacji z Turcją w rozdziale 22 (polityka regionalna i koordynacja instrumentów strukturalnych) na II połowę 2013 r. oraz brak ostatecznej decyzji Islandii w sprawie kontynuacji negocjacji akcesyjnych. Spowodowało to ograniczenie programu dotyczącego rozszerzenia w stosunku do pierwotnych zamierzeń. Prezydencja litewskiej zamierzała (biernie) kontynuować proces rozszerzenia UE w oparciu o zasadę *strict but fair conditionality*. W przypadku Czarnogóry, prezydencja dążyła do otwarcia negocjacji w rozdziałach 23. (wymiar sprawiedliwości i prawa podstawowe) oraz 24. (sprawiedliwość, wolność, bezpieczeństwo). Chciała utrzymać także tempo negocjacji z Turcją i wzmocnić współpracę UE z władzami w Ankarze. Dążyła także do realizacji do końca 2013 r. decyzji w sprawie negocjacji z Serbią. Celem prezydencji litewskiej było też osiągnięcie porozumienia w sprawie otwarcia negocjacji akcesyjnych z Macedonią oraz zaawansowanie perspektywy europejskiej dla Bośni i Hercegowiny. Przyznanie Albanii statusu kandydata uzależniała od pozytywnego przebiegu jej reform wewnętrznych.

Powyższe założenia zostały w większości zrealizowane. Podczas prezydencji litewskiej Unia Europejska otworzyła negocjacje akcesyjne z Turcją w rozdziale 22 – polityka regionalna i koordynacja instrumentów strukturalnych (IGC 5 listopada 2013 r.). Nie udało się doprowadzić do inauguracji negocjacji w innych rozdziałach. Ważne znaczenie dla liberalizacji wizowej ma zawarcie przez UE umowy o readmisji z Turcją (16 grudnia 2013 r.). Prezydencja litewska doprowadziła do otwarcia negocjacji akcesyjnych z Czarnogórą w pięciu rozdziałach: 5 – zamówienia publiczne, 6 – prawo spółek, 20 – przedsiębiorstwa i polityka przemysłowa, 23 – wymiar sprawiedliwości i prawa podstawowe, 24 – sprawiedliwość, wolność, bezpieczeństwo (IGC 18 grudnia 2013 r.). Wtedy udało się również tymczasowo zamknąć negocjacje w rozdziale 26 – edukacja i kultura. Prezydencja litewska doprowadziła do uzgodnienia ram negocjacyjnych UE na rozmowy z Kosowem w sprawie zawarcia układu o stabilizacji i stowarzyszeniu, które rozpoczęły się 30 października 2013 r. Prezydencji litewskiej udało się także uzgodnić ramy negocjacyjne UE do negocjacji akcesyjnych z Serbią. Grudniowa Rada Europejska potwierdziła decyzję Rady do Spraw Ogólnych o ich rozpoczęciu w styczniu 2014 r.

Prezydencji litewskiej nie udało się osiągnąć kompromisu w sprawie rozpoczęcia negocjacji akcesyjnych z Macedonią (Rada UE zajmie się tym ponownie w 2014 r.) oraz przyznania Albanii statusu kandydata (Rada UE powróci do tematu w czerwcu 2014 r.). Nie osiągnięto żadnego postępu w integracji europejskiej Bośni i Hercegowiny (wyłącznie za sprawą braku wymaganych reform wewnętrznych). Islandia ostatecznie przedstawiła decyzję o zawieszeniu negocjacji akcesyjnych (14 września 2013 r.). Kontynuowane były tylko rozmowy techniczne UE-Islandia o organizacji współpracy po zawieszeniu negocjacji.

Podczas Prezydencji litewskiej kontynuowane były negocjacje Rady i Parlamentu Europejskiego, przy udziale KE, na temat kształtu nowego rozporządzenia w sprawie IPA na lata 2014-20 (tzw. IPA II). Głównym punktem spornym wciąż pozostawała kwestia zastosowania w instrumencie aktów delegowanych. 9 grudnia 2013 r. Komitet IPA przyjął Program Narodowy dla Bośni i Hercegowiny na 2013 r. ze środkami ograniczonymi do 39,92 mln EUR (planowano ok. 87 mln EUR) w reakcji na brak postępów integracyjnych.

Prezydencja litewska udanie starała się o sprawne przeprowadzenie akcesji Chorwacji do UE (od 1 lipca 2013 r.) oraz pomogła w znalezieniu kompromisu w zakresie stosowania przez Chorwację Europejskiego Nakazu Aresztowania.

Europejska Polityka Sąsiedztwa

W okresie sprawowania przewodnictwa w Radzie UE przez Litwę, unijna polityka wobec wschodnich partnerów była zdominowana przez przygotowania do III szczytu Partnerstwa Wschodniego w Wilnie (28-29 listopada 2013 r.). W stosunkach z południowymi sąsiadami dominowały kwestie bilateralne, aczkolwiek należy również odnotować dążenie do ożywienia współpracy wielostronnej w ramach Unii dla Śródziemnomorza.

Polska konsekwentnie popierała działania na rzecz wdrażania zrewidowanej Europejskiej Polityki Sąsiedztwa (EPS), opartej na zróżnicowanym podejściu do państw sąsiadujących oraz zasadzie „więcej za więcej”, uzależniającej intensywność wsparcia Unii Europejskiej, również w wymiarze finansowym, od postępów partnerów we wdrażaniu reform i budowie demokracji.

Aktywnie uczestniczyliśmy w negocjacjach rozporządzenia ustanawiającego Europejski Instrument na Rzecz Sąsiedztwa (ang. *European Neighbourhood Instrument* - ENI). W trakcie prac nad kształtem powyższego instrumentu, Polska sprzeciwiała się sztywnemu podziałowi funduszy pomiędzy wschodni i południowy wymiar EPS. Kładła przy tym szczególny nacisk na dwie kwestie:

- Włączenie – jako jednego z kryteriów alokacji środków finansowych – stopnia wdrażania uzgodnionych reform;
- Wydzielenie specjalnego funduszu (tzw. *performance reserve*) w wysokości 10 % ogólnego budżetu ENI. Środki z tego funduszu będą przeznaczone dla tych krajów, które są najbardziej zaawansowane we wdrażaniu reform.

Powyższe stanowisko Polski zostało uwzględnione w tekście nowego rozporządzenia, przyjętego przez Radę i Parlament Europejski w grudniu 2013 r. Zgodnie z porozumieniem osiągniętym podczas posiedzenia Rady Europejskiej w lutym 2013 r., budżet ENI na lata 2014-2020 wyniesie ok. 13,7 miliarda EUR (w cenach bieżących jest to ponad 15,4 mld EUR). ENI będzie głównym instrumentem finansowania EPS w ciągu najbliższych 7 lat.

Wyrażając gotowość do dalszego udzielania pomocy państwom arabskim w trudnym procesie reform, Polska podkreślała szczególną rolę organizacji pozarządowych w państwach sąsiadujących oraz organizacji i aktorów regionalnych. Konsekwentnie popieraliśmy realizację zasady „więcej za więcej” w relacjach z południowymi sąsiadami oraz dostosowywanie wsparcia UE do specyficznej sytuacji każdego kraju. Na forum Rady UE, Polska wyrażała zaniepokojenie prześladowaniami chrześcijan, w szczególności w Syrii i Egipcie, apelując o udzielenie im odpowiedniego wsparcia i uwzględnienie tej kwestii we współpracy UE z krajami regionu.

Pod względem ukierunkowania na transformację demokratyczną największe oczekiwania, na tle innych państw regionu, związane są z Tunezją. Polscy eksperci współpracujący z Tunezją w ramach wielu projektów pomocowych potwierdzali pozytywną ocenę postępów w tym kraju (budowa demokracji lokalnej, rozwój regionalny, kwestie konstytucyjne, budowa wolnych mediów, sprawiedliwość okresu przejściowego oraz reforma wymiaru sprawiedliwości). Dlatego też Polska poparła propozycję Komisji Europejskiej udzielenia Tunezji w 2014 r. pomocy makroekonomicznej o wartości ok. 250–300 mln EUR.

W odniesieniu do Libii, Polska podkreślała potrzebę wsparcia inicjatywy dialogu narodowego, która zakłada włączenie w proces polityczny jak najszerszego spektrum społeczeństwa, nie tylko elit politycznych. Uznając, że Unia Europejska powinna zachęcać libijskie społeczeństwo do dalszej demokratyzacji i poszanowania praw człowieka, Polska popierała wysłanie misji obserwacyjnej UE do Libii na czas wyborów do Zgromadzenia do spraw Przygotowania Projektu Konstytucji. Jednocześnie,

należy podkreślić, że niestabilna sytuacja w zakresie bezpieczeństwa oraz słabość władz centralnych w znaczącym stopniu uniemożliwiają efektywne wdrażanie unijnych inicjatyw w Libii.

Polska wielokrotnie wyrażała zaniepokojenie stosowaniem przemocy w Egipcie. Apelowaliśmy do stron konfliktu o podjęcie dialogu, deklarując jednocześnie gotowość do dzielenia się polskimi doświadczeniami z transformacji ustrojowej. Polska poparła podjęte na nadzwyczajnym posiedzeniu Rady do Spraw Zagranicznych w dniu 21 sierpnia 2013 r. ustalenia dotyczące przeglądu relacji UE-Egipt i wstrzymania bezpośredniego wsparcia budżetowego UE dla Egiptu. Jednocześnie Polska podkreślała, że przegląd wsparcia unijnego nie powinien prowadzić do zawieszenia tych programów unijnych, których bezpośrednim beneficjentem jest społeczeństwo egipskie.

Również w przypadku Syrii, Polska stawiała dialog i porozumienie ponad konfrontację militarną, w przekonaniu, że tylko tą drogą można zapewnić utrzymanie integralności terytorialnej kraju oraz jego wieloetnicznej struktury i różnorodności religijnej. W październiku 2013 r. w Polsce gościła grupa opozycjonistów syryjskich, która wzięła udział w Warszawskim Dialogu na rzecz Demokracji.

Wartość pomocy humanitarnej, jakiej Polska udzieliła Syryjczykom w 2013 r. poprzez polskie organizacje pozarządowe oraz za pośrednictwem Organizacji Narodów Zjednoczonych (UN OCHA, UNHCR) wyniosła ok. 8 mln zł. W listopadzie 2013 r. podsekretarz stanu w MSZ Katarzyna Pełczyńska-Nałęcz odwiedziła Liban i spotkała się z rodzinami przebywających tam uchodźców syryjskich, którzy są beneficjentami projektu realizowanego przez Polskie Centrum Pomocy Międzynarodowej. Polska udzieliła także personalnego i finansowego wsparcia misji ONZ i OPCW, sprawującej nadzór nad procesem eliminacji syryjskiego arsenału broni chemicznej.

W kontekście wznowionych w 2013 r. bezpośrednich negocjacji pokojowych na Bliskim Wschodzie, Polska czynnie uczestniczyła w staraniach na rzecz uregulowania konfliktu arabsko-izraelskiego. Oficjalna wizyta prezydenta RP Bronisława Komorowskiego w Izraelu i Palestynie w listopadzie 2013 r. była istotnym elementem działań politycznych wspierających budowanie środków zaufania między obydwoma stronami. Okazję do rozmów na ten temat stworzyła ponadto kolejna wizyta palestyńskiego ministra spraw zagranicznych w Warszawie w listopadzie 2013 r.

3.3.2. Partnerstwo Wschodnie

Partnerstwo Wschodnie (PW) zdefiniowane jako „rozwój relacji UE z krajami PW i wzmocnienie ich stosunków politycznych i integracji gospodarczej z UE” zostało uznane za jeden z trzech głównych celów prezydencji litewskiej. Wysoki priorytet nadany PW przez prezydencję litewską odzwierciedlony został przede wszystkim w liczbie oficjalnych spotkań poświęconych temu tematowi. Wśród najważniejszych należy wymienić szczyt Partnerstwa Wschodniego w Wilnie oraz spotkania towarzyszące szczytowi (w tym konferencja społeczeństwa obywatelskiego oraz Forum Biznesu Partnerstwa Wschodniego), a także liczne konferencje. Litwa zorganizowała również – wzorem prezydencji polskiej – spotkania sektorowych ministrów z udziałem przedstawicieli krajów Partnerstwa Wschodniego. Przykładowo, na marginesie październikowej Rady ds. Wymiaru Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych w Luksemburgu (7-8 października) odbyło się pierwsze spotkanie ministrów sprawiedliwości i spraw wewnętrznych UE i państw Partnerstwa Wschodniego. Uczestniczyło w nim 28 państw członkowskich oraz wszystkie państwa PW. Idea zorganizowania spotkania wynika m.in. z zapisów konkluzji Rady z 13-14 grudnia 2011 r. w sprawie współpracy w dziedzinie sprawiedliwości i spraw wewnętrznych w ramach PW, które zostały przyjęte z inicjatywy polskiej prezydencji. Spotkanie było ważnym krokiem na drodze wzmocnienia i instytucjonalizacji współpracy pomiędzy UE i jej państwami członkowskimi a państwami PW w obszarze polityki migracyjnej, współpracy w zwalczaniu korupcji, przestępczości zorganizowanej oraz reformowania systemów wymiaru sprawiedliwości. Było również okazją do identyfikacji problemów będących przedmiotem wspólnego zainteresowania. Rezultatem tego spotkania było przyjęcie wspólnej deklaracji, która posłużyła jako wkład do dyskusji podczas Trzeciego Szczytu UE – Partnerstwo Wschodnie. Polska w znacznym stopniu zaangażowała się w to wydarzenie, wspierając prezydencję

litewską w przygotowaniach do spotkania. Warto zaznaczyć, że wzmocnienie współpracy sektorowej UE-PW jest jednym z polskich postulatów. Polska brała aktywny udział w działaniach UE w odniesieniu do krajów PW, zgłaszając nowe inicjatywy i postulaty, które miały znaczny wpływ na kształtowanie ostatecznych decyzji UE, w tym rozwiązań zawartych w deklaracji szczytu PW w Wilnie.

Polska podjęła się wsparcia prezydencji litewskiej w procesie przygotowań do Szczytu PW. Odkonstultacji Pełnomocników ds. Partnerstwa Wschodniego MSZ Polski i Litwy odnośnie do polskich doświadczeń w organizacji II szczytu PW w Warszawie w 2011 r. oraz na temat sytuacji w państwach partnerskich i dalszego rozwoju PW. MSZ Litwy przekazano wiedzę i materiały na temat logistyczno-organizacyjnych aspektów II Szczytu PW w Warszawie.

Polska uczestniczyła także w licznych konsultacjach w państwach członkowskich dotyczących PW (wiele z tych spotkań odbyło się z polskiej inicjatywy). Szczególną uwagę poświęciliśmy konsultacjom z państwami do tej pory mniej zainteresowanymi wschodnim wymiarem sąsiedztwa, starając się promować pozytywny wizerunek PW, a także wskazywać na korzystne z punktu widzenia interesów UE rezultaty, wynikające z większego zaangażowania w przemiany polityczne w Europie Wschodniej. W tym kontekście, z inicjatywy polskich placówek dyplomatycznych odbyły się liczne konferencje i seminaria eksperckie poświęcone tematyce PW – w tym między innymi w Lizbonie, Dublinie, Helsinkach, Rzymie i Paryżu. Obok spotkań bilateralnych organizowane były także konsultacje w formie państw, dla których Partnerstwo Wschodnie jest priorytetem polityki zagranicznej (tzw. państwa „like-minded”) oraz na forum państw Grupy Wyszehradzkiej (V4) – w tym między innymi spotkanie premierów V4 w dniu 24 sierpnia 2013 r.

Polska prowadziła również aktywną działalność w państwach partnerskich: obok wizyt i konsultacji dwustronnych na szczególną uwagę zasługuje wspólna wizyta ministrów spraw zagranicznych Polski i Szwecji w Mołdawii, Gruzji i na Ukrainie w dniach 21-23 października 2013 r.

Ponadto Polska popierała intensyfikację prac na rzecz parafowania Umów Stowarzyszeniowych, przewidujących utworzenie pogłębionych i całościowych stref wolnego handlu (ang. *Deep and Comprehensive Free Trade Areas*, DCFTAs) z Gruzją i Mołdawią podczas Szczytu Partnerstwa Wschodniego w Wilnie w dniach 28-29 listopada 2013 r. Polska podkreślała też konieczność wypracowania planu dotyczącego dalszego procedowania w związku z tymi umowami, tak, aby podpisanie tych umów miało miejsce jak najszybciej w 2014 r. Zgodnie ze stanowiskiem Polski, grudniowa Rada Europejska podkreśliła gotowość UE do podpisania tych umów jak najszybciej, najpóźniej do końca sierpnia 2014 r.

Pomimo zakończenia negocjacji z Armenią w dniu 24 lipca 2013 r. nie udało się z nią parafować wynegocjowanej umowy ze względu na decyzję władz Armenii o akcesji do Unii Celnej Rosja-Kazachstan-Białoruś.

Umowa Stowarzyszeniowa, zawierająca komponent pogłębionej i całościowej strefy wolnego handlu, UE – Ukraina nie została podpisana podczas III Szczytu Partnerstwa Wschodniego w Wilnie. W toku przygotowań do III szczytu Partnerstwa Wschodniego Polska podjęła na forum UE intensywne działania na rzecz podpisania ww. Umowy, wnioskując m.in. o zwołanie nadzwyczajnego posiedzenia Rady do Spraw Zagranicznych (FAC) w dniach poprzedzających Szczyt. Tym niemniej, pomimo gotowości UE do podpisania i podjęcia decyzji o tymczasowym stosowaniu tej umowy, władze ukraińskie zdecydowały o zawieszeniu prac nad przygotowaniem do podpisania umowy.

Polska podkreślała również znaczenie liberalizacji wizowej dla relacji z państwami PW. W dn. 15 listopada 2013 r., Komisja opublikowała raport pozytywnie oceniający działania Mołdawii w zakresie wdrażania Planu Działań na Rzecz Liberalizacji Wizowej. Umożliwiło to uzgodnienie przez Radę w grudniu 2013 r. ogólnego podejścia w sprawie projektu zmian w rozporządzeniu Rady 539/2001 wymieniającego państwa trzecie, których obywatele muszą posiadać wize podczas przekraczania granic zewnętrznych, oraz te, których obywatele są zwolnieni z tego wymogu. To z kolei otwiera możliwość uzgodnienia w 2014 r. pomiędzy Radą i PE wprowadzenia ruchu bezwizowego pomiędzy Mołdawią i UE.

Polska poparła także przyznanie Mołdawii, Gruzji oraz Armenii prawie 90 mln EUR dodatkowych środków finansowych w ramach *Eastern Partnership Integration and Coordination Programme* (EaPIC), którego celem jest udzielanie dodatkowego wsparcia finansowego dla tych partnerów, którzy odnotowali największy postęp w zakresie umacniania demokracji, przestrzegania praw człowieka i wdrażania uzgodnionych reform.

Prezydencja litewska zaangażowała się także, kontynuując działania polskiego przewodnictwa w Radzie UE, na rzecz wciągania państw PW w orbitę UE w zakresie Wspólnej Polityki Bezpieczeństwa i Obrony (WPBiO). W dniu 27 września 2013 r. odbyło się pierwsze posiedzenie, ustanowionego z inicjatywy Polski i Szwecji, panelu ds. WPBiO w ramach 1 Platformy PW. Powołanie panelu zostało odnotowane zarówno w konkluzjach Rady nt. WPBiO z 25 listopada 2013 r., jak i we wspólnej deklaracji ze Szczytu PW (Wilno, 28 – 29 listopada 2013 r.). Prezydencja litewska wsparła też drugą edycję organizowanego przez Polskę i Szwecję kursu dla urzędników z państw PW na temat: Misje i operacje WPBiO – od planowania i podejmowania decyzji do rekrutacji i rozmieszczania personelu.

3.3.3. Relacje z pozostałymi państwami trzecimi

Relacje transatlantyckie (Kanada, USA)

W zakresie polityki handlowej UE w okresie Prezydencji litewskiej w relacjach transatlantyckich najistotniejszą kwestią było rozpoczęcie negocjacji umowy o transatlantyckim partnerstwie handlowym i inwestycyjnym UE-USA (ang. *Transatlantic Trade and Investment Partnership*, TTIP). Jednocześnie trwał proces finalizacji negocjacji kompleksowej i całościowej umowy o wolnym handlu UE-Kanada (ang. *Comprehensive Economic and Trade Agreement*, CETA). Podzielając przekonanie o potrzebie dalszego wzmocnienia gospodarczo-handlowych relacji transatlantyckich, Polska aktywnie włączyła się w prace nad obiema ww. umowami.

Planowana umowa TTIP może doprowadzić do stworzenia największej strefy wolnego handlu na świecie. W ramach negocjacji prowadzonych po stronie UE przez KE na podstawie mandatu negocjacyjnego wypracowanego jeszcze w czasie Prezydencji irlandzkiej, odbyły się 3 rundy negocjacyjne (w lipcu, listopadzie i grudniu 2013r.). Polska aktywnie uczestniczyła w wypracowaniu finalnych wersji dokumentów koncepcyjnych przygotowanych przez KE i dotyczących m.in. kwestii dostępu do rynku, w tym dostępu do rynku towarów, usług i zamówień publicznych; kwestii regulacyjnych i barier pozataryfowych, również w ujęciu sektorowym; nowych obszarów współpracy, tzw. zasad w handlu obejmujących m.in. ochronę praw własności intelektualnej, ułatwienia w handlu, antydumping, politykę konkurencji i.in. Polska podkreślała obszary szczególnie dla niej istotne, tj. obszar rolny, gdzie przekazano interesy ofensywne i defensywne w obszarze dostępu do rynku oraz obszar energii, gdzie Polska popierała stworzenie oddzielnego rozdziału dotyczącego kwestii energetycznych w kształcie niesprzecznym z prawem UE.

Administracja polska kontynuowała proces identyfikacji interesów w negocjacjach TTIP w odniesieniu do poszczególnych branż i sektorów gospodarki Polski, jak również proces konsultacji z polskim sektorem przemysłowym. Jednocześnie prowadzono analizy stanowisk poszczególnych państw członkowskich UE oraz podejścia USA do poszczególnych kwestii negocjacyjnych.

Umowa handlowa UE-Kanada została sfinalizowana na poziomie politycznym w październiku 2013 r. Do ostatniej chwili głównymi kwestiami problematycznymi pozostawały zamówienia publiczne, handel towarami rolnymi oraz własność intelektualna. Do końca roku trwał proces finalizacji prawnej uzgodnionego tekstu, jednocześnie toczyły się negocjacje w obszarze ochrony inwestycji, gdzie między stronami nadal utrzymują się rozbieżności w podejściu. Na płaszczyźnie technicznej, proces ten nadal jest kontynuowany, w tym nadal trwają prace merytoryczne dotyczące np. zapisów protokołu reguł pochodzenia do tej umowy.

Umowa z Kanadą ma duże znaczenie dla przyszłych relacji handlowych Unii Europejskiej, gdyż z uwagi na powiązania gospodarcze Kanady i USA (w ramach Północnoamerykańskiej Strefy Wolnego Handlu – NAFTA), umowy Unii Europejskiej zawarte zarówno z USA jak i z Kanadą, będą ze sobą powiązane.

Polska administracja monitorowała ostatnią fazę negocjacji i przedstawiała postulaty, w szczególności w odniesieniu do kwestii dostępu do rynku towarów rolnych. Brała aktywny udział w pracach nad określeniem stanowiska UE w kwestiach inwestycyjnych zgodnie z interesem Polski i doświadczeniami wynikającymi z funkcjonowania umowy inwestycyjnej Polska – Kanada.

Federacja Rosyjska

W okresie prezydencji litewskiej miały miejsce silne napięcia polityczno-gospodarcze w relacjach UE i Rosji, spowodowane przede wszystkim zaplanowanym na listopad 2013 r. III szczytem Partnerstwa Wschodniego. W tym okresie Rosja wykorzystywała środki protekcjonistyczne w handlu w celu zniechęcenia partnerów wschodnich do integracji z UE.

Polska podkreślała, że współpraca z Rosją powinna być rozwijana w taki sposób, aby sprzyjała procesowi integracji europejskiej i wzmacniała pozycję UE w dialogu z Moskwą. Polska opowiadała się na forum UE za liberalizacją ruchu wizowego z Federacją Rosyjską jako instrumentem kierowanym bezpośrednio do rosyjskich obywateli, trwając przy tym na stanowisku, że najpierw powinna nastąpić rzeczywista implementacja przez Rosję zobowiązań zawartych w dokumencie *Common steps towards visa free short-term travel of Russian and EU citizens*. W tym kontekście Polska podkreślała sukces małego ruchu granicznego funkcjonującego z Obwodem Królewieckim. Jednocześnie, opowiadając się za liberalizacją ruchu wizowego z Rosją, Polska nie zgadza się na rozwiązania, które oznaczałyby łatwiejszą ścieżkę dochodzenia przez Rosję do ruchu bezwizowego, niż ma to miejsce względem państw Partnerstwa Wschodniego tj. Mołdawii, Ukrainy i Gruzji.

W debacie na forum UE, Polska zwracała uwagę na procesy zachodzące w Rosji, w tym przede wszystkim na pogarszającą się sytuację społeczeństwa obywatelskiego i praw człowieka, jako elementów rzutujących w istotny sposób na dalszy kierunek dialogu UE-Rosja.

Należy odnotować, iż w czasie litewskiej prezydencji nie doszło do szczytu UE-Rosja, który dotychczas odbywał się dwa razy w roku. Polska podkreślała, że szczyt UE-Rosja, który ma się odbyć w styczniu 2014 r., w zakresie aspektów handlowych powinien zostać wykorzystany na opracowanie strategii długoterminowej współpracy gospodarczo-handlowej i zmiany dotychczasowych relacji UE-Rosja. Polska wskazywała również, że UE powinna dać Rosji silny, jednoznaczny sygnał o determinacji w zakresie wspierania procesu politycznego stowarzyszenia i gospodarczej integracji partnerów wschodnich z UE.

W odniesieniu do kwestii międzynarodowych znajdujących się na agendzie współpracy UE-Rosja, Polska podkreślała demokratyczny i prorozwojowy charakter Partnerstwa Wschodniego kwestionując lansowaną przez Rosję tezę o konfrontacyjnym charakterze tej inicjatywy. Polska poruszała także problematykę bezpieczeństwa międzynarodowego, w tym działań UE na rzecz uregulowania konfliktu w Syrii, kontroli programu atomowego Iranu, stabilizacji sytuacji w Afganistanie oraz możliwości rozwiązania konfliktów w Górnym Karabachu i Naddniestrzu.

Na forum UE Polska zwracała ponadto uwagę na dynamikę procesów integracyjnych na obszarze poradzieckim wskazując, że zapowiadane przez Moskwę powołanie w 2015 r. Unii Euroazjatyckiej jest bardziej projektem geopolitycznym niż ekonomicznym.

W odniesieniu do nowej umowy o współpracy UE-Rosja w okresie prezydencji litewskiej nie odnotowano postępu. Trwający impas w negocjacjach jest spowodowany niechęcią Rosji do podejmowania w części gospodarczo-handlowej umowy zobowiązań dalej idących niż te wynikające z akcesji do WTO i obecnej umowy o współpracy z UE (*Partnership and Cooperation Agreement*). Pomimo tego Polska wspiera ideę opracowania kompleksowej umowy o partnerstwie i współpracy z Rosją (PCA II), zawierającej wszystkie określone mandatem negocjacyjnym rozdziały. Taka umowa

będzie chronić interesy UE w relacjach z Rosją i pozwoli na długoterminowe uregulowanie relacji gospodarczo-handlowych UE-Rosja.

W relacjach handlowych z Rosją, a zwłaszcza w kontekście jej członkostwa w WTO od sierpnia 2012 r., Polska kontynuowała na forum Unii Europejskiej kroki w kierunku podjęcia działań mających na celu doprowadzenie do pełnej realizacji przez Rosję zobowiązań wynikających z członkostwa w WTO. W dniu 10 października 2013 r. KE, zgodnie z wcześniejszymi zapowiedziami, zdecydowała o skierowaniu sprawy opłaty recyklingowej do WTO, celem powołania Panelu ds. Rozstrzygania Sporów w ramach WTO. Ponadto, pozostałe kwestie problematyczne w wymianie handlowej UE z Rosją, takie jak ograniczenia w preferencyjnym imporcie drewna do UE z Federacji Rosyjskiej, nadal nie zostały rozwiązane.

Polska aktywnie podnosiła również kwestię łamania przez Federację Rosyjską tzw. konwencji TIR poprzez wprowadzanie dodatkowych gwarancji celnych uderzających głównie w polskich przewoźników dostarczających towary do Rosji. Polska podejmowała też działania na rzecz likwidacji barier w handlu wprowadzanych przez Rosję z uwagi na ich negatywny wpływ na dostęp polskich towarów do rosyjskiego rynku. Kluczowe bariery dotyczą m.in. wprowadzenia przez Rosję opłat recyklingowych na samochody, możliwości zawieszenia Konwencji TIR dla unijnych w tym i polskich przewoźników drogowych, barier weterynaryjnych – m.in. zakazu importu bydła, kwestii podwyższenia przez Rosję taryf celnych poza stawki związane WTO, nieprawidłowo stosowanych instrumentów ochrony rynku (TDI) – nałożenie ceł ochronnych na import zastawy stołowej i kuchennej z porcelany.

W relacjach energetycznych Polska akcentowała konieczność respektowania przez Rosję zapisów tzw. III pakietu energetycznego.

Polska wspierała także dążenia Unii Europejskiej do uzyskania statusu obserwatora w Radzie Arktycznej.

Polska popierała proces akcesji Rosji do Organizacji Współpracy Gospodarczej i Rozwoju (OECD), z uwzględnieniem kontekstu implementacji zobowiązań Rosji wynikających z członkostwa w WTO.

Japonia

Najważniejszym wydarzeniem w relacjach UE-Japonia był XXI szczyt UE-Japonia (Tokio, 19 listopada 2013 r.) z udziałem premiera Japonii S. Abe oraz przewodniczących Rady Europejskiej i Komisji Europejskiej. Podczas szczytu premier Abe zabiegał o aprobatę UE dla obranego przez Japonię kierunku reform gospodarczych oraz nie wyraził zgody na prawną zależność pomiędzy FTA (ang. *Free Trade Agreement* – porozumienie o wolnym handlu; w relacjach z Japonią FTA funkcjonuje również pod nazwą *Economic Partnership Agreement (EPA)* - Porozumienie o Partnerstwie Ekonomicznym) a SPA (ang. *Strategic Partnership Agreement* - Porozumienie o Partnerstwie Strategicznym). Decyzja w tej sprawie odłożona została na później. UE zaoferowała współpracę w operacjach i misjach z zakresu zarządzania kryzysowego. Japonia wyraziła wsparcie dla udziału UE w Szczycie Azji Wschodniej. Uzgodniono zbadanie możliwości rozpoczęcia stałego dialogu w zakresie bezpiecznej cyberprzestrzeni. Strona japońska wyraziła intencję jak najszybszego zakończenia negocjacji FTA.

Zaprezentowane podczas szczytu sceptyczne podejście przywódców UE do skuteczności dotychczasowych reform gospodarczych premiera Abe jest zbliżone z większością opinii światowych ekspertów oraz instytucji, wskazujących na kluczową rolę reform strukturalnych i działań deregulacyjnych. Przyspieszenie negocjacji FTA (w najbliższym czasie rozpoczną się rozmowy ws. kwestii dot. żywności oraz przetargów publicznych), wynikające z deklarowanego przez Japonię większego zainteresowania umową, powinno być korzystne dla polskich interesów eksportowych.

Polska od początku popierała rozpoczęcie rozmów negocjacyjnych umowy handlowej FTA UE-Japonia, zainaugurowanych 25 marca 2013 r. W październiku 2013 r. odbyła się III runda negocjacyjna, która zakończyła fazę koncepcyjną negocjacji i poprzedza fazę wymiany ofert dostępu do rynku. W tym kontekście Polska przekazała do KE swoje interesy ofensywne i defensywne do

uwzględnienia w dalszych negocjacjach. Polska aktywnie uczestniczyła w pracach dotyczących przyjęcia mandatu, którego kształt odpowiada postulatowi Polski, w tym także w odniesieniu do barier pozataryfowych, ograniczających dostęp do rynku japońskiego. Polska zabiegała o zapewnienie przejrzystości w pracach i zapewnieniu odpowiedniego przekazu informacji ze strony KE w zakresie stanu prac po stronie Japonii zwłaszcza dotyczących eliminacji barier pozataryfowych.

Chiny

Najważniejszym wydarzeniem w czasie prezydencji litewskiej był szczyt UE-Chiny (Pekin, 20-21 listopada 2013 r.), który przypieczętował prace nad *Strategiczną agendą współpracy UE-Chiny 2020*. Dokument zawiera szerokie spectrum zagadnień – od „zielonego rozwoju”, przez wyzwania urbanizacyjne i innowacyjność, po kwestie migracyjne i kontakty międzyludzkie. Chiny poparły także aspiracje członkowskie UE do Szczytu Azji Wschodniej. Szczyt UE-Chiny podkreślał 10-lecie partnerstwa strategicznego UE-Chiny, a na jego marginesie zorganizowano szczyt biznesowy i forum urbanizacyjne.

Podczas szczytu strony ogłosiły oficjalne rozpoczęcie negocjacji ws. umowy o ochronie inwestycji UE-Chiny. Mandat negocjacyjny dla Komisji Europejskiej do negocjacji umowy inwestycyjnej (przygotowany podczas prezydencji irlandzkiej w pierwszej połowie 2013 r.) jest ważny 2,5 roku od momentu rozpoczęcia negocjacji. Klimat negocjacyjny jest lepszy niż w I połowie 2013 r. Spór o cła antydumpingowe UE na chińskie panele słoneczne zakończył się kompromisem, a ogólne relacje handlowe UE z Chinami poprawiły się. Niemniej jednak przedsiębiorcy z UE wciąż borykają się z wieloma problemami związanymi z dostępem do chińskiego rynku, nieuczciwą konkurencją oraz niskim poziomem przestrzegania praw własności intelektualnej. W trakcie prac nad mandatem negocjacyjnym Polska opowiadała się za koniecznością szczególnego uwzględnienia w przyszłej umowie aspektu dostępu do chińskiego rynku dla inwestorów z Europy, stanowisko to jest zbieżne ze stanowiskiem prezentowanym przez instytucje europejskie i zdecydowaną większość państw członkowskich UE. Polska opowiadała się za zapewnieniem pogłębienia dostępu do rynku Chin dla towarów i usług europejskich, a także zapewnieniem dostępu do surowców istotnych dla gospodarki, np. metali ziem rzadkich. Kierowała się także potrzebą przeciwdziałania przez UE rosnącym tendencjom do nieuczciwego handlu ze strony dostawców chińskich (np. dumping, subsydia) oraz wypracowania odpowiednio wcześniej po stronie Unii Europejskiej rozwiązania problemu, który pojawi się w związku z przyznaniem Chinom w 2016 roku statusu gospodarki rynkowej dla postępowań ochronnych. Polska podkreślała także potrzebę podjęcia bardziej zdecydowanych działań prowadzących do zakończenia, przedłużających się negocjacji umowy o partnerstwie i współpracy (ang. *Partnership and Cooperation Agreement, PCA*) UE-Chiny, zawierającego aspekt gospodarczo-handlowy.

W wymiarze geoeconomicznym negocjacje umów TTIP (ang. *Transatlantic Trade and Investment Partnership*), TPP (ang. *Trans – Pacific Partnership*) oraz unijnych FTAs (ang. *Free Trade Agreements*) z poszczególnymi państwami azjatyckimi zmuszają Pekin do bardziej zdecydowanych działań w ramach wypracowywania relacji handlowych z UE. Komisja Europejska nie przewiduje obecnie rozpoczęcia kompleksowych rozmów z Chinami w sprawie porozumienia o wolnym handlu, natomiast negocjacje kolejnych porozumień sektorowych (analogicznych do umowy inwestycyjnej) są możliwe i pożądane.

W kontekście sporów terytorialnych w Azji Wschodniej, Polska – podobnie jak pozostałe kraje członkowskie UE – opowiada się za utrzymaniem swobody żeglugi i pokojowego rozwiązywania sporów jako warunków nadrzędnych do rozwoju powiązań z regionem.

Azja Południowo-Wschodnia

W okresie prezydencji litewskiej w zakresie polityki handlowej kontynuowano rozmowy dotyczące negocjacji strefy wolnego handlu z krajami ASEAN (Stowarzyszenie Narodów Azji Południowo-Wschodniej, do którego należą Filipiny, Indonezja, Malezja, Singapur, Tajlandia, Brunei, Wietnam, Laos, Mjanma i Kambodża). Polska aktywnie uczestniczyła w negocjacjach na forum Unii Europejskiej

w zakresie zapewnienia ochrony polskich interesów ofensywnych i defensywnych w negocjacjach handlowych z krajami bloku ASEAN. Parafowano umowy FTA (z wyłączeniem kwestii inwestycji, które dalej są przedmiotem negocjacji) i PCA (ang. *Partnership and Cooperation Agreement* – umowa o Partnerstwie i Współpracy) z Singapurem i zaczęto wdrażać procedury ratyfikacyjne. Polska zabiegała o szybkie zakończenie negocjacji FTA ze względu na przewidywane korzyści dla polskich przedsiębiorstw, w tym dla eksporterów mięsa. FTA UE – Singapur będzie pierwszą umową UE z krajem ASEAN-u i posłuży jako impuls oraz punkt odniesienia do negocjowania umów FTA z kolejnymi krajami ASEAN.

W tym okresie Polska uczestniczyła aktywnie w negocjacjach na forum UE w zakresie zapewnienia ochrony polskich interesów ofensywnych i defensywnych w negocjacjach handlowych z krajami bloku ASEAN. Kontynuowano negocjacje PCA i FTA z Tajlandią. W efekcie kryzysu politycznego w tym kraju wydłużają się procesy implementacji PCA (podpisanie i dalsza implementacja przez nowy rząd może zająć 3 lata) oraz negocjacji FTA (w fazie początkowej). Otrzymała się trzecia runda negocjacji PCA UE-Brunei oraz kolejno czwarta i piąta tura negocjacji FTA UE-Wietnam. W kontekście negocjacji z Wietnamem, Polska akcentowała m.in. potrzebę zapewnienia dostępu do rynku Wietnamu napojów spirytusowych. W szczególności dotyczy to nowego systemu licencji w imporcie napojów alkoholowych, który będzie obowiązywać od 1 stycznia 2014 r. Ponadto, Polska podnosiła w tych negocjacjach potrzebę zapewnienia dalszej liberalizacji (zniesienia) stawek celnych, ochrony oznaczeń geograficznych, właściwego uregulowania reguł pochodzenia towarów, jak również kwestii ochrony informacji w ramach procesu produkcji (ang. *traceability information*) i odprawy celnej na granicy.

Unia Europejska szybko zareagowała na zmiany dokonujące się w Mjanmie, oferując wsparcie w postaci 200 mln EUR przeznaczonych na programy pomocowe. W lipcu 2013 r. UE wpisała Mjanmę na listę GSP (*Generalised System of Preferences*), który ułatwia eksport produktów mjanmarskich na rynek unijny. Zdecydowano również o powołaniu grupy zadaniowej UE – Mjanma (ang. EU – Myanmar Task Force), której celem jest opracowanie konkretnych zadań określonych w tzw. Ramach Współpracy (*Comprehensive Framework for the European Union's Policy and Support to Myanmar/Burma*) przyjętych przez Radę w lipcu 2013 r. Inauguracja UE – Myanmar Task Force odbyła się w Rangunie i Nay Pyi Taw w dniach 13-15 listopada 2013 r. Głównym celem spotkania było przekazanie poparcia dla transformacji demokratycznej i gospodarczej, aktywizacja współpracy UE – Mjanma na rzecz rozwoju oraz zbadanie możliwości kontaktów biznesowych i inwestycji w Mjanmie. Polska aktywnie włącza się w programy pomocy eksperckiej i przekazywania doświadczeń z okresu transformacji. W dniu 15 października 2013 r. odbyło się w Rangunie seminarium pt. *Business Development in Transitional Vulnerability*, a w dniach 16-17 października 2013 r. w Nay Pyi Taw miała miejsce konferencja pt. *From Central Planning to Market*, organizowana wspólnie przez Ambasadę RP w Bangkoku oraz Ministerstwo Planowania Narodowego i Rozwoju Gospodarczego Mjanmy.

Ameryka Łacińska

W drugim półroczu 2013 r. Polska wspierała umacnianie i rozwój strategicznego partnerstwa pomiędzy Unią Europejską a Ameryką Łacińską i Karaibami. Opinia Polski jest brana pod uwagę przez partnerów unijnych, mimo że nie jesteśmy kluczowym graczem w regionie. Polska prowadziła konsultacje polityczne na temat stosunków z Ameryką Łacińską i Karaibami z partnerami unijnymi (w 2013 r. z Niemcami i Czechami) oraz konsultacje *ad hoc* dotyczące wybranych zagadnień z państwami UE o zbliżonych stanowiskach.

W drugiej połowie 2013 r. weszły w życie w odniesieniu do Kolumbii postanowienia Umowy Handlowej między UE i jej państwami członkowskimi a Peru i Kolumbią, podpisanej w czerwcu 2012 r. (na zasadzie tymczasowej - do czasu zakończenia procesu ratyfikacyjnego po stronie państw członkowskich UE; Polska już zakończyła proces ratyfikacji). W przypadku Peru zapisy Umowy weszły tymczasowo w życie już w dniu 1 marca 2013 r. Wniosek o zgodę na przystąpienie do umowy handlowej między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi a Peru i Kolumbią złożył Ekwador (wycofał się z negocjacji w 2009 r.). Pierwsza wymiana ofert dostępu do rynku miała miejsce w

grudniu 2013 r. UE proponuje zapisy identyczne, jak w przypadku Peru i Kolumbii. Wstępne zainteresowanie ewentualnym przystąpieniem do Umowy wyraziła także Boliwia.

Ponadto, weszły w życie na zasadzie tymczasowej (analogicznie – do czasu zakończenia procedur ratyfikacyjnych po stronie państw członkowskich UE) zapisy handlowe części IV Umowy ustanawiającej stowarzyszenie między UE i jej państwami członkowskimi a Ameryką Środkową (1 sierpnia 2013 r. z Panamą, Hondurasem i Nikaraguą, 1 października 2013 r. z Kostaryką i Salwadorem oraz 1 grudnia 2013 r. z Gwatemalą).

Negocjacje handlowego filaru umowy stowarzyszeniowej między Unią Europejską a Mercosur trwają, z przerwami, od 2000 r. i obecnie znajdują się w impasie. W styczniu 2013 r. na spotkaniu ministerialnym UE-Mercosur strony uzgodniły, iż dokonają wymiany ofert dostępu do rynku towarów, usług i zamówień publicznych, najpóźniej do końca roku. Prace nad ofertą po stronie Mercosur postępowały w różnym tempie – Brazylia, Urugwaj i Paragwaj sfinalizowały oferty krajowe i oczekiwały na uzgodnienie wspólnej oferty Mercosur, Argentyna unikała wiążącej odpowiedzi odnośnie do terminu zakończenia prac nad ofertą, zaś Wenezuela (w Mercosur od 1 lipca 2013 r.) od początku deklarowała, że nie będzie hamować procesu negocjacyjnego, jednak na obecnym etapie nie weźmie w nim udziału. Po stronie UE także wystąpiły trudności w przygotowaniu oferty dostępu do rynku towarów, usług i zamówień publicznych (kwestie rynków rolnych). Z tego względu w połowie grudnia 2013 r. Komisja Europejska zwróciła się do Mercosur z wnioskiem o przesunięcie terminu wymiany ofert. Nowy termin nie został jeszcze ustalony.

Postępy ratyfikacji i rejestracji oznaczeń geograficznych odpowiadają oczekiwaniom Polski, która liczy, że wejście w życie umów o wolnym handlu z Peru i Kolumbią oraz części handlowej umowy stowarzyszeniowej z Ameryką Środkową przyczyni się do zwiększenia możliwości wymiany handlowej z tymi krajami. W związku z faktem, iż w ostatnim okresie przed rozpoczęciem tymczasowego stosowania umów handlowych z krajami Ameryki Łacińskiej powstała problematyczna kwestia ochrony unijnych oznaczeń geograficznych (GIs) polska administracja koncentrowała się na zapewnieniu, aby ochroną od początku funkcjonowania umów objęte były najważniejsze polskie GI. Dotyczy to w szczególności Peru, gdzie istnieje problem z rejestracją „Polskiej Wódki”.

Podczas prezydencji litewskiej trwały prace nad mandatem negocjacyjny ewentualnej umowy o dialogu politycznym i współpracy UE-Kuba (rozpoczęte w kwietniu 2013 r.). Polska przyłączyła się do konsensusu dotyczącego rozpoczęcia prac nad mandatem negocjacyjnym, nalegając na prowadzenie procesu w pełnej zgodności ze Wspólnym Stanowiskiem Unii Europejskiej wobec Kuby z 1996 r., które uzależnia pogłębienie współpracy z Kubą od poprawy sytuacji w zakresie praw człowieka. Podobnie jak w stosunkach dwustronnych, tak i na forum unijnym, podkreślaliśmy, że rząd kubański powinien zapewnić swoim obywatelom fundamentalne prawa i swobody, czego wyrazem byłaby na przykład ratyfikacja międzynarodowych paktów praw człowieka.

3.3.4. Instrumenty polityki handlowej

Działania polskiej administracji w okresie prezydencji litewskiej w zakresie stosunków gospodarczo-handlowych z krajami trzecimi były nakierowane na wzmocnienie konkurencyjności gospodarki UE i Polski, w tym na wzmocnienie przemysłowej bazy UE i umocnienie jej pozycji w światowych łańcuchach wartości dodanej. Działania te wpisują się w prezentowaną przez Polskę filozofię zdynamizowania unijnej polityki handlowej w wymiarze globalnym i znalezienia właściwej odpowiedzi na postępujący proces uzyskiwania dominacji krajów azjatyckich w gospodarce i handlu globalnym. Polska kierowała się także zasadą, iż działania UE w polityce handlowej powinny być nakierowane na generowanie wzrostu i zatrudnienia w UE, ułożenie wzajemnych relacji z krajami trzecimi powinno opierać się na przestrzeganiu zasady wzajemności i osiągnięciu obustronnych i zbilansowanych korzyści, a także powinno brać pod uwagę sytuację sektorów wrażliwych dla UE.

W zakresie aktywności Polski na forum UE należy odnotować kompleksowe działania oraz wykorzystanie wszelkich dostępnych kanałów komunikacji w celu obrony interesów polskiej branży elektronicznej przed jednostronnym zniesieniem ceł UE na import monitorów, których Polska jest znaczącym producentem w UE (ostateczne głosowanie na posiedzeniu Rady UE ds. Konkurencyjności, które odbyło się w dniach 26-27 września 2013 r., zakończyło się niekorzystnym rezultatem. Polska złożyła negatywne stanowisko do protokołu z tego posiedzenia).

Wielostronne negocjacje handlowe w ramach WTO

W związku z IX Konferencją Ministerialną Światowej Organizacji Handlu (WTO), która odbyła się 3-6 grudnia 2013 r. w Indonezji (Bali), prezydencja litewska często podejmowała temat znaczenia tzw. Rundy Doha dla ożywienia wielostronnych negocjacji handlowych i wzmocnienia pozycji WTO w globalnych relacjach gospodarczo-handlowych. Zarówno Polska, jak i inne kraje członkowskie UE, wspierały KE w jej wysiłkach dotyczących przełamania impasu negocjacyjnego w wymiarze multilateralnym, spowodowanego rozbieżnościami między głównymi graczami (USA, Indie, Chiny). Mimo braku możliwości zakończenia całości negocjacji w ramach rundy Doha, IX Konferencja Ministerialna WTO została wykorzystana do uzgodnienia rozwiązań kwestii uznanych za ważne dla handlu światowego i możliwych do zaakceptowania przez wszystkich członków WTO.

W pracach nad wypracowanym w grudniu 2013 r. na Bali pakietem decyzji (dotyczących ułatwień w handlu, kwestii rolnych oraz kwestii rozwojowych), Polska w ramach UE popierała stanowisko ukierunkowane na przyjęcie pakietu, kładąc nacisk na porozumienie o ułatwieniach w handlu i podkreślając korzyści dla handlu firm europejskich, w tym polskich. Porozumienie to nie rodzi obowiązków implementacyjnych po stronie UE, jednak może poprawić sytuację polskich eksporterów wobec takich członków WTO jak Rosja i Ukraina, a w przyszłości (po akcesji) Kazachstan. Jednocześnie Polska dążyła do tego, aby ustalenia w obszarze rolnym nie miały wpływu na możliwość stosowania wszystkich instrumentów unijnej wspólnej polityki rolnej, co zostało osiągnięte poprzez niewiążący prawnie charakter deklaracji ws. konkurencji eksportowej.

Mimo zaawansowania w pierwszej połowie 2013 r. negocjacji warunków członkostwa w WTO Jemenu, Afganistanu, Bośni i Hercegowiny, Serbii oraz Kazachstanu, do końca roku możliwa była tylko akcesja Jemenu. Dla UE, w tym i Polski, szczególne znaczenie będzie miało przystąpienie do WTO Bośni i Hercegowiny oraz Serbii – ze względów stabilizacyjnych i w świetle zakładanego, przyszłego rozszerzenia Unii Europejskiej o te kraje oraz Kazachstanu – z punktu widzenia gospodarczo-handlowego oraz w kontekście relacji z unią celną, jaką Kazachstan tworzy z Rosją i Białorusią (w przypadku Kazachstanu, Polska wykazała szczególną aktywność w zakresie znalezienia właściwego rozwiązania w kontekście ceł eksportowych stosowanych przez Kazachstan). Możliwe jest zakończenie tych procesów akcesyjnych w 2014 r.

Modernizacja unijnego systemu ochrony rynku

W okresie prezydencji litewskiej trwały intensywne prace nad przedstawioną przez KE 10 kwietnia 2013 r. propozycją pakietu modernizacji instrumentów ochrony handlu (ang. *Trade Defence Instruments*, TDI). Deklarowanym celem modernizacji TDI jest usprawnienie i zwiększenie przejrzystości systemu instrumentów ochrony handlu UE z punktu widzenia zarówno użytkowników (importerów, producentów eksportujących, konsumentów itp.), jak i producentów unijnych.

Polska aktywnie włączyła się w prace w tym zakresie, z uwagi na bardzo duże znaczenie unijnego systemu ochrony rynku dla zapewnienia możliwości przywracania równych zasad konkurencji na rynku UE pomiędzy towarami importowanymi z krajów trzecich, a produkowanymi w UE. W toku tych prac Polska prezentuje stanowisko, że dotychczasowe rozwiązania w zakresie unijnych TDI dobrze spełniają swoją rolę, jako instrument zapewniający możliwość przywracania uczciwych zasad konkurencji na rynku UE. W opinii Polski, system unijny jest wyważony i bierze pod uwagę rozbieżne interesy poszczególnych państw członkowskich UE. Unijne TDI należą do jednych z najbardziej liberalnych na świecie. Polska może poprzeć propozycje KE, o ile w ostatecznym kształcie nie będą one skutkowały osłabieniem efektywności instrumentów ochrony rynku oraz nie będzie naruszać

równowagi między interesami importerów i producentów unijnych zawartych w obecnym systemie instrumentów ochrony rynku.

Ramy prawne dla wzmocnienia możliwości skutecznego egzekwowania praw UE w relacjach z krajami trzecimi

Polska aktywnie włączyła się w prace mające na celu wzmocnienie przestrzegania zasady wzajemności w relacjach handlowych UE z krajami trzecimi. W toku prac nad przedmiotowym rozporządzeniem Polska aktywnie zabiega o to, aby stworzyć skuteczne ramy prawne służące egzekwowaniu praw UE wynikających z międzynarodowych umów handlowych, które w najwyższym stopniu odzwierciedlać będą interes polskich i unijnych producentów.

Prezydencja litewska zakończyła dyskusję w Radzie UE w sprawie projektu rozporządzenia dotyczącego wykonywania praw UE w zakresie stosowania i egzekwowania zasad handlu międzynarodowego. W trakcie prezydencji litewskiej odbyły się dwa trilogi, zaś dalsza dyskusja z PE będzie kontynuowana w 2014 roku. Celem rozporządzenia jest ustanowienie ram prawnych służących egzekwowaniu praw UE wynikających z międzynarodowych umów handlowych, w tym z dziedziny zamówień publicznych. W chwili obecnej UE nie dysponuje wspólnymi ramami prawnymi służącymi egzekwowaniu jej praw wynikających z międzynarodowych umów handlowych. Taka sytuacja wymaga niezwłocznego, skutecznego i elastycznego procesu podejmowania decyzji w ramach struktur przewidzianych przez Traktat z Lizbony.

Bezpośrednie inwestycje zagraniczne

Polska popiera przyjęcie rozporządzenia regulującego odpowiedzialność finansową wynikającą ze sporów inwestor-państwo na bazie nowych unijnych umów inwestycyjnych. Jednakże rozporządzenie w swojej bazowej, zaproponowanej przez KE wersji, zawiera szereg postanowień, które powodują potencjalne niebezpieczeństwo dla interesów finansowych Rzeczypospolitej.

W związku z tym Polska znalazła się w gronie państw członkowskich, które dążą do rewizji pierwotnych postanowień zawartych w projekcie rozporządzenia. Polska, wraz z Niemcami, Królestwem Niderlandów, Republiką Czeską, Republiką Słowacką, Austrią, Węgrami oraz Finlandią znalazła się w obozie państw dążących do wprowadzenia maksymalnej równowagi pomiędzy prawami i obowiązkami spoczywającymi na barkach państw członkowskich i KE.

Co do zasady Polska popiera kluczową zasadę stojącą za rozporządzeniem, a więc odpowiedzialnym finansowo jest ten, kto wprowadził dany środek, co oznacza, że jeśli środek wprowadzony był na skutek rozporządzenia UE lub dyrektywy (właściwie transponowanej do porządku prawnego państwa członkowskiego), to KE ponosi odpowiedzialność. Podobnie – na odwrót – gdy państwo członkowskie swoją decyzją doprowadzi do złamania postanowień umowy inwestycyjnej, ono ponosi za to odpowiedzialność finansową.

Jednakże, KE chce posiadać instrumenty nacisku na państwa członkowskie, które mogą prowadzić do nadmiernego obciążenia budżetowego (np. KE w myśl art. 9 projektu rozporządzenia może wymuszać na państwie członkowskim zajęcie danego stanowiska w postępowaniu arbitrażowym prowadzonym przez to państwo). Generalnie, największe kontrowersje wywołują artykuły 8 (wyznaczenie pozwanego – UE czy państwo członkowskie), 9 (kwestia interpretacji porozumienia w postępowaniu arbitrażowym prowadzonym przez państwo członkowskie) oraz 13 (ugoda w postępowaniu prowadzonym przez UE).

Po intensywnych pracach w Radzie prowadzonych przez Prezydencję litewską w październiku 2013 r. przyjęto mandat dla Prezydencji na negocjacje z PE w ramach trilogów. Mandat uwzględnia kluczowe dla Polski interesy. Do końca 2013 r. odbyły się trzy trilogi, podczas których dyskusja skoncentrowała się na artykule 8, w którym Rada odrzuciła dwie sytuacje w których UE może występować jako pozwany (prawdopodobieństwo wniesienia podobnych roszczeń na podstawie tego samego porozumienia oraz nierozwiązane kwestie prawne, które mogą pojawić się w innych sporach). PE i

Prezydencja powierzyła KE zadanie przygotowania do początku stycznia 2014 r. nieformalnej propozycji ws. znalezienia kompromisowego rozwiązania dla art. 8.

3.3.5. Wspólna Polityka Bezpieczeństwa i Obrony

W drugiej połowie 2013 r. prace koncentrowały się przede wszystkim na wypracowaniu konkluzji Rady Europejskiej 19 – 20 grudnia 2013 r. poświęconych Wspólnej Polityce Bezpieczeństwa i Obrony (WPBiO) zabezpieczających polskie interesy w trzech obszarach:

- zwiększenia skuteczności, widoczności i wpływu WPBiO;
- wzmocnienia rozwoju zdolności obronnych;
- wzmocnienia europejskiego przemysłu obronnego.

Podstawę dla opracowania konkluzji Rady Europejskiej stanowił raport Wysokiej Przedstawiciel na temat WPBiO, komunikat Komisji Europejskiej na temat rynku obronnego *W kierunku bardziej konkurencyjnego i efektywnego sektora obronności i bezpieczeństwa* oraz konkluzje Rady z 25 listopada 2013 r. W konkluzjach Rady Europejskiej uwzględniony został najistotniejszy polski postulat dotyczący konieczności zapewnienia zrównoważonego i reprezentującego interesy wszystkich państw członkowskich rozwoju europejskiej bazy przemysłowej sektora obronnego.

Elementem procesu przygotowań do Rady Europejskiej było przyjęte 14 października 2013 r. wspólne oświadczenie szefów rządów państw Grupy Wyszehradzkiej (V4) w sprawie zacieśnienia współpracy w dziedzinie bezpieczeństwa i obronności, w którym podkreślono wolę koordynacji stanowisk odnośnie do najważniejszych kwestii z zakresu polityki bezpieczeństwa, w tym w okresie poprzedzającym grudniową Radę Europejską, jak i podczas przyszłych debat dotyczących strategicznej wizji Unii Europejskiej. W grudniu 2013 r. przesłano list premierów V4 do Przewodniczącego Rady Europejskiej, Hermana van Rompuy'a, wyrażający oczekiwania państw V4 przed grudniową RE.

Z uwagi na zbieżność priorytetów litewskiej prezydencji w obszarze WPBiO z polskimi interesami, Polska aktywnie współpracowała z Litwą w ich realizacji. Kontynuowaliśmy wysiłki w zakresie wzmocnienia współpracy UE – NATO, przedstawiając dokument sporządzony przez Czechy, Litwę, Polskę, Szwecję, Wielką Brytanię oraz Włochy, proponujący praktyczne kroki w celu wzmocnienia współpracy z europejskimi sojusznikami spoza UE.

Polska wspierała litewską prezydencję w kwestii promocji współpracy między WPBiO a PWBIS (Przestrzeń Wolności, Bezpieczeństwa i Sprawiedliwości) – problematyka ta była priorytetem w zakresie wzmocnienia cywilnych zdolności WPBiO podczas naszej prezydencji – oraz bezpieczeństwa energetycznego. Oba zagadnienia znalazły odzwierciedlenie w konkluzjach RE, również w kontekście użycia instrumentów WPBiO dla wsparcia państw trzecich i regionów w zakresie zarządzania granicami oraz wzmocnienia współpracy w odpowiedzi na wyzwania związane z bezpieczeństwem energetycznym.

W drugim półroczu 2013 r. polska kontynuowała na dotychczasowym poziomie swoje uczestnictwo w misjach i operacjach WPBiO, będąc szczególnie aktywna w następujących misjach i operacjach WPBiO: EUFOR Althea (Bośnia i Hercegowina), EULEX Kosowo, EUMM Georgia, EUTM Mali oraz w misji Komisji Europejskiej – EUBAM Moldova/Ukraine.

3.3.6. Polityka rozwojowa i pomoc humanitarna

W okresie sprawowania przewodnictwa w Radzie UE przez Republikę Litewską, Polska brała aktywny udział w negocjacjach projektu decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie ustanowienia roku

2015 Europejskim Rokiem Rozwoju, wypracowując podejście ogólne Rady. Jest ono podstawą negocjacji, które w formie trilogów rozpoczęły się w grudniu 2013 r.

Polska uczestniczyła w pracach nad Rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającym Instrument Finansowania Współpracy na Rzecz Rozwoju na lata 2014-2020 (*Development Cooperation Instrument, DCI*). Instrument ten zapewni w latach 2014-2020 kontynuację realizacji zobowiązań UE na rzecz współpracy rozwojowej z państwami i regionami partnerskimi (Azja, Azja Środkowa, Bliski Wschód, Ameryka Łacińska i RPA) w zakresie redukcji ubóstwa i osiągnięcia Milenijnych Celów Rozwoju. DCI przyczyni się do pełniejszej realizacji priorytetów UE w dziedzinie współpracy rozwojowej wynikających ze „Strategii Europa 2020” oraz komunikatu Komisji Europejskiej „Program działań na rzecz zmian”. Instrument będzie wdrażany w ramach programów geograficznych, programów tematycznych oraz Programu Pan-afrykańskiego. Najważniejszym postulatem Polski było uwzględnienie w tekście rozporządzenia odniesienia do wykorzystania w unijnej współpracy rozwojowej doświadczeń transformacyjnych państw członkowskich UE dla skutecznego i zrównoważonego rozwoju.

W zakresie pomocy rozwojowej wobec krajów Afryki, Karaibów i Pacyfiku (AKP) najważniejszymi tematami debaty w czasie prezydencji litewskiej były rozporządzenie wykonawcze i rozporządzenie finansowe ws. 11. edycji Europejskiego Funduszu Rozwoju (*European Development Fund, EDF*). Uzgodniono również projekt decyzji Rady w sprawie trzeciej wpłaty za 2013 r. do 10. EFR oraz w sprawie pierwszej wpłaty na 2014 r., rocznej kwoty wkładów państw członkowskich w 2014 r. i pułapu wpływów w 2015 r. Kluczowym postulatem Polski w odniesieniu do rozporządzenia wykonawczego EDF było poparcie propozycji zgłoszonej przez Niemcy i Niderlandy ws. utworzenia tzw. *performance envelope*, na którą przypadałoby część środków funduszu przyznawanych dodatkowo tym krajom partnerskim, które wypełniają swoje zobowiązania na rzecz przestrzegania praw człowieka, demokracji, dobrego rządzenia i państwa prawa. Stanowiłyby one dla rządów tych krajów pozytywną finansową zachętę na rzecz podejmowania wysiłków reformatorskich. W odniesieniu do rozporządzenia finansowego kluczowym postulatem Polski było wyrażenie sprzeciwu wobec propozycji Francji dotyczącej umieszczenia zapisu ws. budżetyzacji EDF po 2020 r.

Ze względu na przedłużający się kryzys humanitarny w Syrii, będący efektem rozwijającego się konfliktu w tym kraju, większość środków przeznaczonych na polską pomoc humanitarną w 2013 r. przekazano na rzecz wsparcia osób poszkodowanych w konflikcie syryjskim. W związku ze znaczącym zaangażowaniem w pomoc humanitarną w Syrii, Polska aktywnie uczestniczyła w dyskusji z udziałem Komisji Europejskiej oraz wyspecjalizowanych agend Organizacji Narodów Zjednoczonych nt. europejskiej odpowiedzi na pogłębiający się kryzys humanitarny. Pod koniec roku Ministerstwo Spraw Zagranicznych RP wzięło udział w pierwszej części badania ewaluacyjnego zleconego przez Komisję Europejską w wybranych państwach członkowskich dot. dotychczasowych doświadczeń związanych z wdrażaniem Europejskiego Konsensusu ws. Pomocy Humanitarnej (*European Concensus on Development*).

Należy także odnotować, że prezydencja litewska zrealizowała założone plany i w grudniu 2013 r. sfinalizowała prace nad ustaleniem ostatecznej wersji projektu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego *Europejski Ochotniczy Korpus Pomocy Humanitarnej – EU Aid Volunteers*.

3.4. SPRAWY EKONOMICZNE I FINANSOWE

Budżet UE na lata 2014 i 2013

W trakcie prezydencji litewskiej sukcesem (także dla Polski) zakończyły się dwa procesy budżetowe, a mianowicie przyjęcie budżetu UE na 2014 r. oraz znaczne zmiany w wielkości budżetu UE na 2013 r. (zwiększono limit płatności o ponad 11,5 mld EUR).

Ostateczny kształt budżetu UE na 2014, wynegocjowany w dniu 12 listopada 2013 r. przez Radę i PE zakłada:

- wysokość zobowiązań w kwocie 142,2 mld EUR, a po doliczeniu instrumentów pozabudżetowych (Rezerwy na pomoc nadzwyczajną oraz Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji) w kwocie 142,6 mld EUR,
- wysokość płatności w kwocie 135,2 mld EUR, a po doliczeniu instrumentów pozabudżetowych (Rezerwy na pomoc nadzwyczajną, Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji oraz Funduszu Solidarności UE) w kwocie 135,5 mld EUR.

W II połowie 2013 r. przyjętych zostało także dziewięć nowelizacji budżetu UE na 2013 r., z których za najważniejsze (także dla Polski) należy ocenić:

- zmianę nr 2 (przyjętą na początku września) związaną z niedoborem środków na refundacje poniesionych wydatków, przede wszystkim w ramach polityki spójności (I transza dodatkowych środków na kwotę ok. 7,3 mld EUR) oraz
- zmianę nr 8 (przyjętą w listopadzie wraz z budżetem UE na 2014 r.) – II transza dodatkowych środków (3,9 mld EUR) na refundacje poniesionych wydatków, przede wszystkim w ramach polityki spójności.

Należy podkreślić, że tak znaczące zwiększenie wielkości środków w budżecie UE nie ma precedensu w ostatnich latach. Dokonało się dzięki presji ze strony PE (powiązanie budżetu UE z negocjacjami wieloletnich ram finansowych UE 2014-2020), ale także dzięki szybkiemu tempu realizacji projektów przez państwa członkowskie, szczególnie w zakresie polityki spójności oraz rozwoju obszarów wiejskich, znacząco odbiegającemu od możliwości finansowych budżetu UE przewidzianych (w wyniku presji płatników netto) na 2013 r. (ale także na dwa lata wcześniej).

Usługi finansowe - Restrukturyzacja i uporządkowana likwidacja (resolution) instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych (BRRD) i systemy gwarantowania depozytów (DGS)

Na posiedzeniu w dniu 10 grudnia 2013 r. Rada ECOFIN odnowiła mandat do negocjacji z PE projektów dyrektyw dotyczących BRR i DGS. W trakcie dyskusji Polska zwróciła uwagę na kwestię, która jej zdaniem nie została odpowiednio zaadresowana już na etapie ogólnego podejścia osiągniętego w Radzie w czerwcu 2013 r., czyli ograniczenie co do zasady wykorzystania środków zgromadzonych w funduszu *resolution* do kwoty nie przekraczającej 5% sumy zobowiązań i funduszy własnych banku. Takie rozwiązanie nie uwzględnia w sposób wystarczający sytuacji tych państw członkowskich, które zgromadziły *ex ante* odpowiednio wysoki zasób środków finansowych wniesionych przez podmioty sektora finansowego, które mogłyby zostać wykorzystane w sytuacjach o charakterze kryzysowym. Ponadto, Polska zwróciła uwagę na konieczność zapewnienia jak największego poziomu docelowego DGS, zwłaszcza jeśli miałby on być wykorzystywany na działania alternatywne, np. wczesne interwencje. Polska wyraziła także wątpliwości dotyczące możliwości podejmowania decyzji w zakresie wykorzystania środków DGS na wczesne interwencje przez podmioty prywatne. Będzie to stwarzać ryzyko ograniczenia funduszu i uniemożliwi realizację podstawowego celu DGS jakim jest gwarancja i ewentualna wypłata depozytów.

W dniu 11 grudnia 2013 r. prezydencja litewska osiągnęła porozumienie z PE w zakresie dyrektywy dotyczącej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych. W odniesieniu do projektu dyrektywy dotyczącej gwarantowania depozytów, porozumienie z PE osiągnięto w dniu 17 grudnia 2013 r. Ustalenia pomiędzy Radą i PE w odniesieniu do obu aktów legislacyjnych zostały potwierdzone przez COREPER II w dniu 20 grudnia 2013 r.

Z perspektywy przyszłych prac, PE przewiduje przyjęcie aktu legislacyjnego ws. BRR podczas sesji plenarnej w dniu 25 lutego 2014 r., po ponownej konsultacji uzgodnionego tekstu z Komisją PE ECON (zgodnie z art. 70 Regulaminu PE). Jednocześnie PE zastrzega, że data ta może ulec zmianie jeśli zostanie podjęta decyzja o głosowaniu projektu łącznie z DGS.

Usługi finansowe – inne kwestie

Polska była również zaangażowana w prace dotyczące innych aktów prawnych z obszaru usług finansowych. Wśród nich m.in.: dyrektywy zmieniającej dyrektywę 2009/65/WE w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITS) w zakresie funkcji depozytariusza, polityki wynagrodzeń i sankcji - odnośnie do której prezydencja litewska osiągnęła porozumienie w Radzie UE potwierdzone przez COREPER II w dniu 4 grudnia 2013 r. i umożliwiające podjęcie negocjacji z PE. Osiągnięto również postęp w pracach w Radzie ws. dyrektywy w sprawie porównywalności opłat za prowadzenie rachunku płatniczego, przenoszenia rachunku płatniczego oraz dostępu do podstawowego rachunku płatniczego. Ponadto, Prezydencja litewska osiągnęła postęp w negocjacjach z PE w odniesieniu do rozporządzenia w sprawie usprawnienia rozrachunku papierów wartościowych w UE i w sprawie centralnych depozytów papierów wartościowych (CDPW) oraz zmieniające dyrektywę 98/26/WE oraz dyrektywy w sprawie rynków instrumentów finansowych uchylająca dyrektywę 2004/39/WE Parlamentu Europejskiego i Rady i rozporządzenia w sprawie rynków instrumentów finansowych (MiFID/MiFIR).

Semestr Europejski

W odniesieniu do zarządzania gospodarczego dla Polski istotne były kwestie związane z oceną wdrażania trzeciego Semestru Europejskiego oraz dyskusja nad przedstawioną przez KE kolejną Roczną Analizą Wzrostu Gospodarczego na 2014 r. (*Annual Growth Survey 2014*, AGS 2014), która formalnie rozpoczyna czwarty Semestr Europejski.

Podczas dyskusji nad oceną trzeciego Semestru Europejskiego, Polska wskazała, iż kolejna edycja Semestru Europejskiego przebiegła stosunkowo sprawnie, choć nadal występują kwestie, które wymagają dopracowania. Harmonogram prac jest zbyt napięty, brakuje także możliwości dyskusji nad projektem zaleceń z partnerami społeczno-gospodarczymi i parlamentem krajowym. Konieczne są dalsze wysiłki KE na rzecz usprawnienia procesu, np. wcześniejsze prezentowanie dokumentów przez KE, poprawa dialogu z KE na przestrzeni całego roku, z wykorzystaniem cyklicznych spotkań bilateralnych, przekazywanie przez KE materiałów analitycznych, które służyły do formułowania zaleceń, zwiększenie skuteczności wdrażania zaleceń i zwiększenie przejrzystości procedury nadmiernych nierównowag.

Polska wzięła także udział we wstępnej wymianie poglądów na temat przedstawionej przez KE w dniu 13 listopada 2013 r. Rocznej Analizy Wzrostu Gospodarczego na 2014 r., w której KE określiła ogólne priorytety gospodarcze i społeczne na nadchodzący rok. Polska podzieliła zdanie KE zawarte w AGS 2014, że obecnie największym wyzwaniem jest utrzymanie tempa reform, w celu zwiększenia konkurencyjności i zapewnienia trwałego ożywienia gospodarczego. Stąd w perspektywie średnioterminowej, Polska zgodziła się z powtórzeniem przez KE pięciu priorytetowych kierunków działań z 2012 i 2013 r., uznając, że są nadal aktualne (dążenie do zróżnicowanej konsolidacji budżetowej sprzyjającej wzrostowi, przywrócenie normalnych warunków kredytowania gospodarki, działania na rzecz obecnego i przyszłego wzrostu i konkurencyjności, walka z bezrobociem i społecznymi skutkami kryzysu oraz modernizacja administracji publicznej).

Prace w PE ws. rezolucji dotyczącej AGS 2014 znajdują się na etapie uzgodnień w ramach Komisji ECON. Zgodnie z planami Komisji ECON, wstępnie ustalono, iż głosowanie rezolucji w ramach Komisji odbędzie się w lutym 2014 r.

Instrument wsparcia finansowego dla państw członkowskich, których walutą nie jest euro

W trakcie posiedzenia Rady ECOFIN w dniu 10 grudnia 2013 r. Polska popierała przyjęcie projektu rozporządzenia ustanawiającego instrument wsparcia finansowego dla państw członkowskich, których walutą nie jest euro. Był on w głównej mierze konsekwencją ustanowienia przez UE nowych mechanizmów umożliwiających wspieranie krajów członkowskich ze strefy euro. Zdaniem Polski, instrument powinien odpowiadać na problemy wynikające z bilansu płatniczego i konieczne jest

wprowadzenie odpowiednich dostosowań dla państw członkowskich spoza strefy euro. Polska popierała także możliwość wykorzystania środków uzyskanych w ramach wsparcia finansowego na cele związane z sektorem finansowym, uwarunkowaną uzgodnieniem odpowiedniego programu dostosowawczego ukierunkowanego na sektor finansowy. Z uwagi na brak poparcia ww. projektu przez wszystkie państwa członkowskie, nie został on przyjęty w trakcie ww. posiedzenia i prace będą kontynuowane. PE w dniu 17 kwietnia 2013 r. przyjął rezolucję zawierającą rekomendacje dla KE i Rady ws. ww. projektu aktu legislacyjnego. Zgodnie z wstępnymi planami PE, głosowanie rezolucji miaoby nastąpić na sesji plenarnej w dniu 25 lutego 2014 r.

Podatki

Mimo prób prezydencji litewskiej nie udało się osiągnąć porozumienia w sprawie projektu dyrektywy Rady zmieniającej dyrektywę 2003/48/WE w sprawie opodatkowania dochodów z oszczędności w formie wypłacanych odsetek, z uwagi na sprzeciw dwóch państw członkowskich. Dyrektywa odsetkowa z 2003 r. przewiduje mechanizmy automatycznej wymiany informacji posiadanej przez instytucje finansowe na temat dochodów z oszczędności uzyskiwanych przez podatników z innych krajów UE. Ze względu na luki w jej funkcjonowaniu KE zaproponowała w 2008 r. projekt zmian, którego celem było przede wszystkim rozszerzenie zakresu stosowania ww. dyrektywy oraz uszczelnienie przewidywanych w niej mechanizmów. Polska popierała jak najszybsze przyjęcie ww. dyrektywy w kształcie uzgodnionym przez poprzednie prezydencje, z uwagi na znaczenie nowych rozwiązań dla walki z oszustwami podatkowymi i unikaniem opodatkowania.

Procedura nadmiernego deficytu

W dniu 10 grudnia 2013 r. Rada przyjęła decyzję stwierdzającą brak podjęcia przez Polskę skutecznych działań służących obniżeniu nadmiernego deficytu oraz nowe rekomendacje w sprawie redukcji nadmiernego deficytu. Termin wyjścia z procedury nadmiernego deficytu został przedłużony o rok, do 2015 r. Według rekomendacji Rady z czerwca 2013 r. Polska miała osiągnąć deficyt na poziomie 3,6% PKB w 2013 r., a w 2014 r. na poziomie 3%.

Decyzja Rady była w dużej mierze efektem zmienionych okoliczności w stosunku do prognoz KE z wiosny 2013 r., w szczególności w zakresie dochodów podatkowych w ubiegłym roku. Proponowany wysiłek strukturalny w finansach publicznych jest spójny z dotychczasowymi zaleceniami, jednak sam horyzont jego osiągnięcia został wydłużony o rok, co powinno pozwolić na ograniczenie wpływu konsolidacji na wzrost gospodarczy. Ograniczenie zarówno nominalnego, jak i strukturalnego deficytu, w sposób nie zagrażający ścieżce wzrostu gospodarczego jest celem Polski.

W drugiej połowie 2012 r. i pierwszej 2013 r. Europa i Polska odnotowały znaczące spowolnienie wzrostu gospodarczego w relacji do potencjału gospodarki. W tych warunkach Polska była świadoma, że pełne wdrożenie rekomendowanych przez Radę działań (z marginesem bezpieczeństwa dla ryzyka odnośnie do kształtowania się dochodów podatkowych na niższym poziomie) miaoby negatywny wpływ na wzrost gospodarczy. W przypadku Polski, zgodnie z rekomendacjami z czerwca 2013 r. działania skupiłyby się na drugiej połowie roku, co istotnie odbioby się na wynikach gospodarczych w tym okresie. Wówczas nie byłoby możliwe osiągnięcie wyniku 1,9% wzrostu gospodarczego w III kwartale 2013 r. i oczekiwanego na jeszcze wyższym poziomie wzrostu w ostatnim kwartale 2013 r.

Polska stanęła przed wyborem restrykcyjnej polityki fiskalnej, której efektem byłoby albo jeszcze głębsze spowolnienie lub nawet recesja, bez gwarancji realizacji rekomendowanych przez KE i Radę celów albo innego rozłożenia w czasie dostosowań fiskalnych, które dawało pewność, że wzrost PKB nie zostanie stłumiony. Mimo to okazało się, że realizacja dochodów budżetu państwa była poniżej oczekiwań, a przyspieszenie wzrostu gospodarczego przyszło nieco później. KE stwierdziła, że rekomendacje z czerwca 2013 r. nie zostały zrealizowane, jednak uwzględniła fakt, iż realizacja proponowanych dostosowań strukturalnych przyczyniaby się do spowolnienia wzrostu gospodarczego i w efekcie mogłaby wcale nie przynieść osiągnięcia celów nominalnych w postaci deficytu niższego niż 3% PKB w 2014 r.

Udało się natomiast osiągnąć cel w postaci przyspieszenia wzrostu PKB. Strategia nowelizacji budżetu na 2013 r., zakładająca jej maksymalną neutralność dla przyspieszającego dopiero wzrostu gospodarczego, sprawdziła się. Gdy wzrost gospodarczy zaczął zwiększać tempo i zgodnie z prognozami będzie dalej przyspieszać w 2014 r., powstały warunki, by podjąć dodatkowe działania redukujące deficyt.

3.4.1. Przyszłość UGW

Jednolity mechanizm nadzoru (SSM)

Na posiedzeniu w dniu 15 października 2013 r. Rada przyjęła rozporządzenia, uzgodnione z PE, ustanawiające ramy nadzoru dla banków i instytucji kredytowych w UE: rozporządzenie powierzające istotne uprawnienia EBC w odniesieniu do nadzoru nad wszystkimi bankami w strefie euro i przewidujące mechanizm, do którego mogą dobrowolnie przystąpić państwa nie należące do strefy euro oraz rozporządzenie dostosowujące istniejące rozporządzenie w sprawie europejskiego organu nadzoru (EBA) do nowych warunków sprawowania nadzoru bankowego, w celu zagwarantowania, że proces decyzyjny EBA pozostanie w równowadze, a sam EBA będzie nadal chronił integralność jednolitego rynku. EBC podejmie swoje nowe obowiązki związane z nadzorem bankowym jesienią 2014 r. Zgodnie z zasadami porozumienia międzyinstytucjonalnego obejmującego praktyczne zasady egzekwowania demokratycznej odpowiedzialności EBC w zakresie zadań nadzorczych wobec PE (weszło w życie w dniu 7 listopada 2013 r.) podczas sesji plenarnej w grudniu 2013 r. PE udzielił poparcia kandydatce EBC Pani Danièle Nouy na Przewodniczącą Rady ds. Nadzoru EBC. W trakcie prac nad SSM Polska zrealizowała wszystkie postulaty, które umożliwiają jej, jako krajowi spoza strefy euro, bezpieczne funkcjonowanie poza systemem SSM. Polska uzyskała również maksimum koncesji, jakie były możliwe w ramach obecnych ram prawnych (Traktatu), umożliwiających maksymalnie pełny udział państw spoza strefy euro w SSM, jeśli zdecydują się na wejście do tego systemu na zasadzie tzw. bliskiej współpracy.

Jednolity mechanizm restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych (SRM)

W trakcie prezydencji litewskiej udało się osiągnąć porozumienie w Radzie w odniesieniu do projektu rozporządzenia PE i Rady ustanawiającego jednolite zasady i jednolitą procedurę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych firm inwestycyjnych oraz jednolitego bankowego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zmieniającego rozporządzenie PE i Rady nr 1093/2011, zwanego dalej SRM. Stanowi on kolejny filar unii bankowej.

Dyskusja w tym zakresie toczyła się w ramach prac grupy roboczej oraz Rady ECOFIN. W trakcie nieformalnego spotkania w Wilnie w dniach 13 – 14 września 2013 r. ministrowie omawiali kierunki i dalsze działania w zakresie unii bankowej. Polska zwracała wówczas uwagę na konieczność zapewnienia równego traktowania wszystkich uczestniczących państw członkowskich i równowagi pomiędzy państwami macierzystymi i goszczącymi.

Dyskusja dotycząca SRM była prowadzona w trakcie posiedzeń Rady ECOFIN w dniach: 15 listopada, 10 grudnia oraz 18 grudnia 2013 r. Polska wyraziła wówczas możliwość poparcia propozycji zakładającej objęcie zasięgiem SRM wszystkich banków w uczestniczących państwach członkowskich oraz poparła utworzenie jednolitego funduszu *resolution*. Takie rozwiązanie ma zapewnić równe traktowanie banków i dać gwarancję spójności rozwiązań w zakresie podejmowania decyzji i ponoszenia odpowiedzialności za ich skutki. Jednocześnie, Polska pozostawała otwarta na rozwiązania służące wzmocnieniu roli krajowych organów *resolution*, w szczególności w odniesieniu do niewielkich podmiotów o lokalnym zasięgu działalności. Zdaniem Polski, należało wzmocnić rolę Rady *resolution* i ograniczyć rolę KE w jak największym stopniu. Z kolei zaangażowanie Rady UE w proces decyzyjny nie byłoby dobrym rozwiązaniem, z uwagi na charakter tego gremium oraz skomplikowanie procesu, który stałby się bardziej czasochłonny. Ponadto, Polska zwracała uwagę, by

EBA mógł realizować swoje zadania w odniesieniu do KE występującej w roli organu *resolution* na takich samych zasadach, na jakich odbywa się to w odniesieniu do krajowych organów *resolution*. Polska poparła stworzenie takiego mechanizmu podejmowania decyzji, który zapewniłby równe traktowanie wszystkich uczestniczących państw członkowskich i nie tworzyłby podziałów między państwami goszczącymi i macierzystymi. Polska wyraziła także wolę dalszych prac nad zapewnieniem odpowiedniego rozwiązania w zakresie zasad głosowania w sesji wykonawczej Rady *resolution*.

Na posiedzeniu Rady ECOFIN w dniu 10 grudnia 2013 r. Polska sceptycznie odniosła się do kierunku prac, prowadzącego do przyjęcia rozwiązania fazowego, łączącego elementy wspólnotowe oraz międzyrządowe, co będzie prowadzić do skomplikowania systemu i niejasnego mechanizmu finansowania. Ponadto, Polska stwierdziła, iż proponowany system głosowania nie będzie zapewniał odpowiedniego traktowania państw macierzystych i goszczących, gdyż przewiduje zbyt dużą rolę dla państw macierzystych. Polska zwróciła również uwagę na konieczność ustanowienia odpowiedniego mechanizmu zabezpieczającego (backstop) dla uczestniczących państw członkowskich, równego traktowania wszystkich państw członkowskich, m.in. pod kątem oceny pomocy publicznej, i równego władztwa EBA wobec różnych organów *resolution* (KE i krajowe organy *resolution*). Podkreśliła także potrzebę ujednoczenia projektów dotyczących SRM i dyrektywy ws. ram prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych (BRRD) oraz konieczność zachowania elastyczności w wykorzystaniu krajowego funduszu *resolution*. Następnie, w toku dyskusji i wprowadzonych zmian do projektu, Polska pozytywnie oceniła wzmocnienie roli Rady *resolution*, ale negatywnie wprowadzenie Rady UE do procesu decyzyjnego. Ponadto, Polska zwracała uwagę na konieczność odpowiedniego uregulowania kwestii *bail in* w rozporządzeniu i porozumieniu międzyrządowym, którego zakres powinien być ograniczony.

Dyskusja w sprawie SRM była kontynuowana na posiedzeniu Rady ECOFIN w dniu 18 grudnia 2013 r. Polska zwracała wówczas uwagę na konieczność włączenia nie uczestniczących państw członkowskich w proces negocjacyjny porozumienia międzyrządowego i odpowiedniego określenia zasad ich uczestnictwa w procesie negocjacji. Ponadto, Polska sceptycznie odniosła się do włączenia Rady UE w proces *resolution* zgodnie z propozycją przedstawioną przez prezydentkę litewską w ramach najnowszego kompromisu oraz negatywnie oceniła przedstawiony projekt deklaracji w sprawie narzucania państwom nie uczestniczącym w SRM sposobu głosowania w Radzie UE. Ponadto, w drodze kompromisu Polska poparła zaproponowany sposób głosowania w Radzie *resolution*, zwracając uwagę, iż takie rozwiązanie może prowadzić do ograniczenia możliwości osiągnięcia porozumienia.

Ostatecznie w wyniku intensywnych negocjacji udało się osiągnąć w dniu 18 grudnia 2013 r. kompromis ws. SRM, który realizuje zakładane przez Polskę cele: zasady głosowania w Radzie *resolution* uwzględniające charakter poszczególnych państw, relacja między rozporządzeniem SRM a porozumieniem międzyrządowym, gwarancje udziału w negocjacjach porozumienia międzyrządowego ws. SRM dla państw spoza strefy euro nie uczestniczących w SRM, zapewnienie równego traktowania państw, które w przyszłości przystąpią do SRM w kontekście backstopów i zapewnienie państwom rozważającym dołączenie do SRM udziału w dalszych negocjacjach dotyczących backstopów, zapewnienie równego traktowania przez KE przypadków *resolution* pod kątem oceny pomocy publicznej i równego władztwa EBA wobec wszystkich organów *resolution* (KE i krajowe organy *resolution*).

Dalsze negocjacje z PE w tym zakresie będzie prowadziła prezydencja grecka, celem przyjęcia ww. rozporządzenia przed końcem marca 2014 r. z uwagi na dobiegającą końca kadencję PE w maju 2014 r. PE przyjął projekt raportu ws. SRM w ramach Komisji ECON w dniu 17 grudnia 2013 r. Przewidywana przez PE wstępna data przyjęcia aktu legislacyjnego w ramach sesji plenarnej PE to 11 marca 2014 r.

Partnerstwa na rzecz wzrostu gospodarczego, zatrudnienia i konkurencyjności

W II połowie 2013 r. kontynuowana była dyskusja na temat wykonalności i warunków wzajemnie uzgodnionych umów na rzecz konkurencyjności i wzrostu gospodarczego (*contractual arrangements*) oraz powiązanych z nimi mechanizmów solidarności (*solidarity mechanisms*). Temat ten był przedmiotem obrad październikowej RE (24-25 października 2013 r.), która zaleciła kontynuację prac z myślą o podjęciu decyzji w grudniu 2013 r. w sprawie najważniejszych cech instrumentu. Następnie, kwestie te były przedmiotem obrad podczas spotkania Sherpów w dniu 25 listopada 2013 r. Polska wykazywała się znaczną inicjatywą w dyskusji nad konstrukcją kontraktów na reformy, zyskując w ten sposób znaczący wpływ na przebieg debaty. Dzięki intensywnym zabiegom oraz prezentacji polskich doświadczeń z wdrażania podobnych rozwiązań Banku Światowego, koncepcja dyskutowana na grudniowej Radzie Europejskiej była w dużej mierze zgodna z polską wizją instrumentu.

W dniach 19-20 grudnia 2013 r. RE podkreśliła, iż dla ściślejszej koordynacji polityk gospodarczych zasadnicze znaczenie ma zwiększenie poziomu zaangażowania i odpowiedzialności oraz wdrażania reform gospodarczych w państwach strefy euro, szczególnie w tych obszarach, które są kluczowe dla wzrostu gospodarczego, konkurencyjności oraz zatrudnienia, a także dla sprawnego funkcjonowania UGW jako całości. Instrumentem wsparcia reform niezbędnych dla uniknięcia poważnych trudności gospodarczych mają stać się partnerstwa na rzecz wzrostu gospodarczego, zatrudnienia i konkurencyjności (nowa nazwa dla umów na rzecz konkurencyjności i wzrostu gospodarczego oraz towarzyszących im mechanizmów solidarności).

Instrument ten miałby być stosowany względem wszystkich państw należących do strefy euro (z wyłączeniem państw członkowskich objętych programem dostosowań makroekonomicznych), będzie otwarty również dla państw członkowskich spoza strefy euro i całkowicie zgodny z jednolitym rynkiem we wszystkich aspektach. Założenia te są zgodne z postulatami wyrażanymi przez Polskę.

System partnerstw miałby być osadzony w Semestrze Europejskim oraz obejmować: wzajemnie uzgodnione ustalenia umowne, których podstawą będzie Krajowy Program Reform przedkładany przez państwa członkowskie w ramach Semestru Europejskiego, uwzględniający zalecenia Rady dla poszczególnych krajów oraz mechanizmy solidarnościowe oferujące wsparcie państwom członkowskim zawierającym przedmiotowe ustalenia umowne.

Wstępnie przyjęte wytyczne zakładają, że ustalenia umowne będą krajowym zobowiązaniem stanowiącym partnerstwo między państwem członkowskim, KE a Radą. Ustalenia będą omawiane i wzajemnie uzgodnione z KE przed przedłożeniem ich Radzie do zatwierdzenia. KE będzie odpowiedzialna za monitorowanie ich realizacji na podstawie wspólnie zaakceptowanych harmonogramów. Ustalenia umowne będą indywidualnie dopasowane do potrzeb każdego państwa członkowskiego. Cele i środki polityki gospodarczej w nich ujęte powinny być opracowywane przez państwa członkowskie, zgodnie z ich porządkiem instytucjonalnym i konstytucyjnym oraz z zapewnieniem zaangażowania parlamentów narodowych, partnerów społecznych i innych stosownych zainteresowanych podmiotów.

W odniesieniu do kształtu mechanizmów solidarnościowych dalsze prace będą koncentrować się na analizie formy instytucjonalnej, wielkości i charakteru wsparcia (np. pożyczki, dotacje, gwarancje). Podczas dotychczasowej dyskusji Polska podkreślała, że wsparcie finansowe w ramach nowego instrumentu powinno przyjąć formę pożyczek, a nie dotacji, co pozwoliłoby ograniczyć pokusę nadużycia. Natomiast w toku dalszych prac nad instrumentem warto skorzystać z doświadczeń i praktyk stosowanych z pozytywnym skutkiem przez międzynarodowe instytucje finansowe.

Polska popiera przyjęte przez RE założenie, iż mechanizmy solidarnościowe nie powinny pociągać za sobą zobowiązań dla państw członkowskich, które nie uczestniczą w systemie partnerstw, nie powinny stać się narzędziem wyrównywania dochodów ani mieć wpływu na wieloletnie ramy finansowe, powinny ponadto respektować suwerenność budżetową państw członkowskich.

RE wezwała Przewodniczącego RE do ścisłej współpracy z Przewodniczącym KE w dalszych pracach nad systemem partnerstw w celu osiągnięcia ogólnego porozumienia w październiku 2014 r.

Koordinacja *ex ante*

W ramach dyskusji nad przyszłością Unii Gospodarczej i Walutowej, Polska brała aktywny udział w projekcie pilotażowym w ramach koordynacji *ex ante*, którego pierwsza runda odbyła w listopadzie 2013 r. Projekt ten był wynikiem ustaleń i konkluzji czerwcowej RE, podczas której podkreślono, że koordynacja gospodarcza powinna zostać usprawniona, a pilotaż koordynacji *ex ante* reform gospodarczych może być dobrym narzędziem osiągnięcia tego celu.

Spółeczny Wymiar Unii Gospodarczo-Walutowej

Prezydencja litewska kontynuowała pracę nad społecznym wymiarem Unii Gospodarczej i Walutowej. 2 października 2013 r. Komisja Europejska opublikowała Komunikat *Komisji do Parlamentu Europejskiego i Rady: Wzmocnienie społecznego wymiaru unii gospodarczej i walutowej* (COM(2013) 690), rozpoczynając tym samym dyskusję nad wzmocnieniem monitorowania problemów zatrudnieniowych i społecznych oraz koordynacji polityki w tych obszarach oraz wzmocnienia dialogu społecznego. Komisja, mając świadomość ograniczeń wynikających z unormowań prawno-traktatowych, zaproponowała, by wzmocnienie wymiaru społecznego UGW polegało na:

- Wzmocnieniu monitorowania problemów zatrudnieniowych i społecznych oraz koordynacji polityki w tych obszarach;
- Pogłębionej solidarności wewnątrz UGW przy udziale wsparcia finansowanego środkami UE oraz szerszych działań w odniesieniu do zatrudnienia oraz mobilności siły roboczej;
- Wzmocnieniu dialogu społecznego.

Jako nowe, dodatkowe narzędzie monitorowania sytuacji społecznej i w zatrudnieniu Komisja zaproponowała tabelę wskaźników (*scoreboard*) w obszarze zatrudnienia i spraw społecznych, którego wyniki konsumowane byłyby w corocznym Wspólnym Raporcie Zatrudnienia (*Joint Employment Report - JER*) w ramach Semestru Europejskiego. Komisja zaproponowała również wprowadzenie dodatkowych wskaźników z dziedziny zatrudnienia i spraw społecznych do sprawozdania przedkładanego w ramach mechanizmu ostrzegania (*Alert Mechanism Report - AMR*) w ramach procedury dotyczącej zakłóceń równowagi makroekonomicznej (*Macroeconomic Imbalances Procedure - MIP*): wskaźnik uczestnictwa w rynku pracy; stopa długotrwałego bezrobocia; stopa bezrobocia wśród młodzieży (uzupełniona odsetkiem młodych ludzi, którzy nie są zatrudnieni, nie kształcą się ani nie szkolą się (młodzież NEET)); wskaźnik zagrożenia ubóstwem i wykluczeniem społecznym (uzupełniony trzema wskaźnikami pomocniczymi: wskaźnikiem zagrożenia ubóstwem, wskaźnikiem skrajnego niedostatku materialnego, odsetkiem osób żyjących w gospodarstwach domowych o małej intensywności pracy).

Podczas posiedzenia Rady UE ds. Zatrudnienia, Polityki Społecznej, Zdrowia i Spraw Konsumentckich (EPSCO) w październiku 2013 r. Polska postulowała, że nowa tabela wskaźników w JER mogła stanowić jedynie dodatkowe wsparcie w procesie monitorowania sytuacji w obszarze zabezpieczenia społecznego oraz zatrudnienia. Jednocześnie Polska zwróciła uwagę, że nowe narzędzie powinny mieć jasno określone cele, tak aby właściwie prezentować sytuację społeczno-ekonomiczną państw. Polska zwracała również uwagę na kwestie aktualności danych społecznych używanych w nowym narzędziu.

Polska wyraziła ogólną akceptację stanowiska Komisji w zakresie wprowadzenia pomocniczych wskaźników z dziedziny zatrudnienia i spraw społecznych do sprawozdania przedkładanego w ramach mechanizmu ostrzegania, zwracając jednak uwagę krytyczne stanowisko Komitetu Ochrony Socjalnej. Dla prawidłowego funkcjonowania Unii Gospodarczo-Walutowej konieczny jest postęp we włączaniu wymiaru społecznego w procedurę przeglądu zakłóceń równowagi makroekonomicznej oraz – w

szerszym kontekście – w ramy Semestru Europejskiego. Polska zgodziła się również, że cel ten można realizować w ramach istniejących ram koordynacji polityki zatrudnienia i polityki społecznej.

3.5. RYNEK WEWNĘTRZNY

Akty o Jednolitym Rynku

Jednolity rynek stanowi siłę napędzającą wzrost gospodarczy w Unii Europejskiej. Komisja Europejska przedstawiła w 2011 i 2012 r. dwa pakiety reform jednolitego rynku (*Single Market Act I* oraz *Single Market Act II* - SMA I i SMA II), których realizacja umożliwi wprowadzenie funkcjonowania jednolitego rynku na wyższy poziom.

Polska bierze aktywny udział w pracach legislacyjnych w ramach wszystkich dźwigni priorytetowych SMA I i SMA II. Zauważalne w 2013 r. przyspieszenie przebiegu prac nad wdrożeniem poszczególnych dźwigni przyjętych w ramach wyżej wymienionych Aktów jest pozytywnie oceniane przez Polskę. Prace nad większą częścią aktów przewidzianych w SMA I zostały zakończone, natomiast nadal toczą się prace nad dźwigniami z SMA II. Do tej pory osiągnięto porozumienie w odniesieniu do ośmiu z dwunastu dźwigni SMA I (uwzględniając rozwiązania w sprawie jednolitego patentu Unii Europejskiej). W trakcie prezydencji litewskiej przyjęto: dyrektywę w zakresie uproszczenia rachunkowości, rozporządzenie w sprawie transeuropejskich sieci transportowych TEN-T, rozporządzenie ustawiające instrument „Łącząc Europę” (powiązane z przyjęciem Wieloletnich Ram Finansowych 2014-2020), dyrektywę dotyczącą kwalifikacji zawodowych. Zakończono negocjacje i osiągnięto wstępne porozumienie w odniesieniu do pakietu trzech nowych dyrektyw z zakresu zamówień publicznych. W ramach pakietu propozycji legislacyjnych dotyczących sieci transeuropejskich (energetyczne, transportowe i telekomunikacyjne) osiągnięto porozumienie z PE odnośnie sieci telekomunikacyjnych. W ramach trilogu z Parlamentem Europejskim osiągnięto również kompromis w sprawie dyrektywy dotyczącej zarządzania prawami autorskimi. Do zakończenia prezydencji litewskiej nie udało się przyjąć następujących dźwigni wzrostu: delegowanie pracowników (przyjęto podejście ogólne), opodatkowanie energii, identyfikacja elektroniczna i podpis elektroniczny. Jednakże prace nad ww. aktami prawnymi są zaawansowane. Jest prawdopodobne, że zostaną zakończone przed końcem obecnej kadencji PE.

Polska wielokrotnie na forum Unii Europejskiej wyrażała pogląd, że realizacja kolejnych dwunastu środków zawartych w Akcie o jednolitym rynku II, których termin przyjęcia został określony na koniec 2014 roku, wymaga zdecydowanego przyspieszenia. Do czasu zakończenia prezydencji litewskiej prawie wszystkie propozycje legislacyjne zostały przedstawione przez Komisję Europejską (nie opublikowano jeszcze tylko projektu rozporządzenia w sprawie Europejskiej Sieci Służb Zatrudnienia i dostępu pracowników do usług mobilności). Porozumienie w sprawie najważniejszych propozycji, takich jak reforma przepisów w sprawie niewypłacalności, czwarty pakiet kolejowy, bezpieczeństwo produktów i infrastruktura szybkiej łączności szerokopasmowej, będzie wymagało intensywnej pracy i zdecydowanej woli politycznej. Najbardziej zaawansowane prace toczą się w obszarach: czwartego pakietu kolejowego (głosowanie plenarne przewidziane jest na luty 2014), dyrektywy w sprawie łatwiejszego nabywania, zachowywania i przenoszenia dodatkowych uprawnień emerytalnych (głosowanie w PE wstępnie przewiduje się w pierwszym kwartale 2014 r.), dyrektywy w sprawie dostępu do bankowego rachunku rozliczeniowego oraz dyrektywy w sprawie fakturowania elektronicznego w zamówieniach publicznych (w styczniu rozpoczną się trilogi).

Polska postulowała przyspieszenie tempa integracji jednolitego rynku poprzez likwidację utrzymujących się na nim barier oraz intensyfikację działań w obszarach o największym potencjale wzrostu, a więc na rynkach usług, energii, transportu oraz rynku cyfrowego. W toku prowadzonych dyskusji Polska jednocześnie wskazywała, że wprowadzanie nowych regulacji powinno być poprzedzone wnikliwą analizą potencjalnych kosztów i zysków dla europejskiej gospodarki oraz ich wpływu na konkurencyjność Unii Europejskiej z możliwe dużym uwzględnieniem specyfiki poszczególnych państw członkowskich. Polska postulowała także konieczność zapewnienia synergii

między podejmowanymi na forum europejskim poszczególnymi działaniami służącymi uzdrowieniu i zapewnieniu wzrostu gospodarki Unii Europejskiej.

Polityka przemysłowa

Podczas prezydencji litewskiej polityka przemysłowa była jednym z tematów posiedzeń Rad ds. Konkurencyjności w dniach 26-27 września oraz 2-3 grudnia 2013 r. Polska wskazywała wówczas między innymi, że kluczowym czynnikiem warunkującym wzmocnienie unijnego przemysłu oraz powrót europejskiej gospodarki na ścieżkę szybkiego wzrostu jest zapewnienie spójności pomiędzy wszystkimi politykami prowadzonymi przez UE. Podkreślała znaczenie badania wpływu podejmowanych decyzji na konkurencyjność gospodarki UE, w tym na przemysł. Zwracała uwagę na negatywny wpływ wysokich cen energii na konkurencyjność europejskiego przemysłu, które przyczyniają się do delokalizacji produkcji. W dyskusji o ewentualnych celach na okres po 2020 r. należy dążyć do wypracowania takiego modelu transformacji niskoemisyjnej, który nie zakłada stymulowania inwestycji poprzez utrzymywanie wysokich cen energii.

Kwestia reindustrializacji Europy była także przedmiotem rozmów podczas nieformalnego spotkania „Przyjaciół przemysłu” (Paryż, 23 października 2013 r.), w którym wzięli udział ministrowie odpowiedzialni za przemysł z Belgii, Bułgarii, Republiki Czeskiej, Niemiec, Grecji, Hiszpanii, Francji, Włoch, Luksemburga, Polski, Wielkiej Brytanii oraz Wiceprzewodniczący Komisji Europejskiej A. Tajani. Podczas dyskusji Polska po raz kolejny wskazała na konieczność zapewnienia spójności pomiędzy unijnymi politykami oraz wysokie koszty pracy i energii, przeregulowanie gospodarki, przerost biurokracji oraz rozproszone finansowanie B+R jako przyczyny pogarszającej się konkurencyjności europejskiego przemysłu. Podkreślała potrzebę lepszego stanowienia prawa.

Pomoc publiczna

W dniu 8 maja 2012 r. Komisja Europejska opublikowała dokument pod nazwą: *Unowocześnienie unijnej polityki w dziedzinie pomocy państwa*. Celem tego dokumentu było przedstawienie w zarysie zintegrowanej strategii Komisji w zakresie reformy kontroli pomocy państwa. Zdaniem Komisji, kontrola pomocy państwa wymaga unowocześnienia, w celu poprawy jakości działań w tej dziedzinie i przekształcenia tego instrumentu w narzędzie umożliwiające propagowanie należytego wydatkowania środków publicznych na polityki ukierunkowane na wzrost gospodarczy i ograniczające zakłócenia konkurencji, które zagrażałyby równym warunkom działania na rynku wewnętrznym. Złożoność przepisów materialnych i ram proceduralnych, które w równym stopniu miały zastosowanie do spraw mniejszej i większej wagi, również stanowiło wyzwanie dla kontroli pomocy państwa.

Na posiedzeniu Rady ds. Konkurencyjności, które odbyło się w dniach 26-27 września 2013 r., z inicjatywy czeskiej, pojawiła się kwestia nowego rozporządzenia uznającego niektóre rodzaje pomocy za zgodne ze wspólnym rynkiem w zastosowaniu art. 87 i 88 Traktatu (*General Block Exemption Regulation* - GBER). Delegacja czeska wyraziła zadowolenie z przeprowadzanej właśnie reformy przepisów pomocowych, zwłaszcza w kontekście celów KE, jakimi są racjonalizacja oraz uproszczenie regulacji pomocowych. Wskazano jednak, iż są pewne elementy reformy, które od tych celów odbiegają, a nawet mogą ograniczyć możliwość korzystania z pewnych instrumentów, zwłaszcza jeśli chodzi o wykorzystanie środków z Funduszy Strukturalnych. W wyniku dyskusji i ustaleń podjętych podczas wrześniowego posiedzenia Rady COMPET, temat rozporządzenia w sprawie wyłączeń blokowych (GBER) pojawił się także na kolejnej Radzie ds. Konkurencyjności, której posiedzenie odbyło się w dniach 2-3 grudnia 2013 r. Delegacje, które zabrały głos w trakcie dyskusji, w tym przedstawiciel Polski, solidarnie domagały się od Komisji Europejskiej informacji na temat stanu prac nad reformą przepisów o pomocy publicznej. Odnoszono się przy tym nie tylko do rozporządzenia w sprawie wyłączeń blokowych (GBER), którego dotyczył wniosek delegacji czeskiej, ale także do rozporządzenia w sprawie pomocy *de minimis*, wytycznych na badania i rozwój, wytycznych na środowisko i energię oraz wytycznych na ratowanie i restrukturyzację. Większość państw członkowskich (w tym Czechy, Holandia, Słowacja, Węgry, Portugalia, Niemcy i Słowenia) bardzo

krytycznie odniosła się do warunku zawartego w projekcie GBER, dotyczącego obowiązku zgłaszania Komisji Europejskiej programów pomocowych o wysokim budżecie rocznym. Polska wyraziła swój stanowczy sprzeciw wobec tego rozwiązania. W opinii Polski, ograniczenie to stoi w sprzeczności z zapowiadаныmi przez Komisję Europejską zasadami uproszczenia procedur. Ponadto podkreślano, iż wprowadzenie takiego obowiązku jest niezgodne z zasadą równego traktowania wszystkich państw członkowskich. Jedynie delegacja włoska poparła pomysł Komisji Europejskiej zawarcia takiego przepisu w GBER.

Bezpieczeństwo produktów i nadzór rynku

Od lutego 2013 r. trwają spotkania grupy roboczej Rady UE ds. Ochrony Konsumentów i Informacji poświęcone negocjacom wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie bezpieczeństwa produktów konsumpcyjnych. W toku prac nad projektem rozporządzenia, ze względu na dużą rozbieżność stanowisk krajów członkowskich dotyczącą zasadności umieszczenia obowiązku wskazywania miejsca pochodzenia na produktach (art. 7), nie udało się wypracować kompromisu dla zapisu dotyczącego ww. artykułu. Zaproponowany przez Komisję Europejską obowiązek wskazywania na produktach konsumenckich kraju pochodzenia podzielił kraje UE niemal dokładnie na pół. Ani przeciwnicy propozycji (14 państw członkowskich), ani jej zwolennicy, nie wykazali skłonności do poszukiwania rozwiązań kompromisowych. W konsekwencji państwa członkowskie nie wyraziły zgody na udzielenie prezydencji litewskiej mandatu na rozpoczęcie nieformalnych trilogów z PE i KE. Tylko Polska poparła tekst pakietu wg propozycji prezydencji litewskiej, w którym zostały uwzględnione najistotniejsze postulaty Polski.

Polska zaakcentowała, iż w celu osiągnięcia porozumienia i sfinalizowania prac nad rozporządzeniem, mandat do negocjacji powinien obejmować całe rozporządzenie, w tym art. 7 dotyczący obowiązku znakowania produktów krajem pochodzenia. Polska opowiedziała się za kompromisową wersją rozporządzenia przedstawioną przez prezydencję litewską, mając na względzie fakt, iż jest ona zgodna z naszymi najistotniejszymi postulatami (np. w zakresie odrzucenia poprawek PE dotyczących weryfikowania autentyczności produktów, obowiązku ustanowienia punktów kontaktowych, obowiązku przeprowadzania przez producentów badań próbek produktów, zachowania w tajemnicy informacji dotyczących identyfikacji podmiotów gospodarczych dostarczających produkt przedsiębiorcy oraz nabywających produkty od tego przedsiębiorcy, nakładania na przedsiębiorców kar w zależności od ich rocznego obrotu czy też ustanowienia tzw. „czarnej listy” obejmującej przedsiębiorców recydywistów).

Turystyka

Polska z zadowoleniem przyjęła podjęcie przez prezydencję litewską dyskusji na temat przyszłości turystyki europejskiej. Otrzymała się ona zarówno w trakcie 12. Europejskiego Forum Turystyki (Wilno, 17-18 października 2013), jak i nieformalnego spotkania ministrów UE ds. turystyki (Wilno, 17 października 2013 r.). Polska jest szczególnie usatysfakcjonowana debatą podjętą w trakcie Nieformalnego Spotkania Ministrów, dotyczącą turystyki seniorów, polityki wizowej oraz nowych ram finansowych na lata 2014-2020. W trakcie spotkania Polska zwróciła uwagę na fakt, iż polityka wizowa szczególnie wpływa na wyniki polskiej turystyki przyjazdowej. Wszystkie państwa członkowskie powinny podjąć działania, aby Europa była kierunkiem turystycznym numer jeden pod względem dostępności wizowej. Ponadto, Polska podkreśliła, iż należy wspierać, promować i zachęcać całą branżę do tworzenia specjalnych ofert dla seniorów, gdyż stanowią oni ważną grupę, która może stanowić głównego odbiorcę usług turystycznych poza sezonem. Dodatkowo Polska wyraziła zadowolenie, iż w perspektywie finansowej 2014-2020 możliwości wsparcia turystyki będą obejmowały działania związane z rozwojem przedsiębiorczości, kompleksowe projekty łączące wsparcie na rzecz dziedzictwa kulturowego i turystyki, bazujące na wykorzystaniu potencjału dla rozwoju gospodarczego regionów oraz projekty wiążące interwencje w obszarze turystyki z ochroną środowiska naturalnego.

3.6. BADANIA I ROZWÓJ

Podczas prezydencji litewskiej kontynuowane były intensywne prace nad pakietem dokumentów związanych programem ramowym w zakresie badań naukowych i innowacji „Horyzont 2020”, czego efektem jest jego ostateczne przyjęcie przez Radę ds. Konkurencyjności 3 grudnia 2013 r. Podczas dyskusji podnoszono przede wszystkim kwestie kosztów administracyjnych programu oraz liczby i sposobu działania konfiguracji komitetu programowego. Polska, jak i większość państw członkowskich, opowiadała się za zmniejszeniem kosztów administracyjnych (postulat uwzględniono) oraz zapewnieniem właściwej reprezentacji państw członkowskich w pracach komitetu programowego (postulat uwzględniono).

W obszarze badań naukowych prezydencja litewska zajmowała się przede wszystkim aktami prawnymi dot. partnerstw publiczno-publicznych i publiczno-prywatnych. W efekcie udało się przyjąć podczas Rady ds. Konkurencyjności podejście ogólne do wniosków Komisji Europejskiej dotyczących utworzenia na mocy art. 185 TFUE partnerstw publicznych w państwach członkowskich na rzecz wspólnej realizacji krajowych programów badawczych. Ponadto przyjęto ogólne podejście wobec wniosków Komisji Europejskiej dotyczących wspólnych inicjatyw technologicznych ustanowionych na mocy art. 187 TFUE. Podczas prac na projektem rozporządzenia Rady ws. wspólnego przedsiębiorstwa „Clean Sky 2” Polska opowiadała się za zwiększeniem roli małych samolotów w przedmiotowej inicjatywie (małe samoloty jako nowy cel programu i większy budżet).

Ponadto, prezydencja przeprowadziła finalizacyjne prace nad rozporządzeniem ws. programu badawczo szkoleniowego Euratom 2014-2018. Polska sprzeciwiała się propozycji KE ws. zmiany organizacji programu w części fuzyjnej i opowiadała się za zachowaniem dotychczasowego modelu zarządzania (w oparciu o kontrakty asocjacyjne). Ostatecznie, wobec wprowadzenia zapisów dotyczących ciągłości finansowania w okresie przejściowym, Polska poparła kompromisową propozycję prezydencji dotyczącą m.in. zmiany modelu zarządzania programem w części fuzyjnej w oparciu o model konsorcjum. W toku negocjacji rozporządzenia uwzględnione zostały inne postulaty Polski w zakresie np. obniżenia kosztów administracyjnych, czy zwiększenia kompetencji komitetu programowego przy rocznym monitorowaniu realizacji programu.

W ramach polityki kosmicznej prezydencja litewska zakończyła prace nad Programem Copernicus. Podczas prac Polsce udało się wprowadzić do tekstu kilka istotnych poprawek w zakresie nomenklatury i zasad dostępu do danych. Ostatecznie przyjęto ogólne podejście wobec projektu rozporządzenia podczas posiedzenia Rady ds. Konkurencyjności w dniu 3 grudnia 2013 r. a następnie w ramach trilogów uzgodniono tekst z Parlamentem Europejskim.

3.7. AGENDA CYFROWA

Ramy i kierunek aktywności Rady UE w zakresie realizacji celów Agendy Cyfrowej dla Europy określiły konkluzje Rady Europejskiej (RE) przyjęte na posiedzeniu 24-25 października 2013 r., uwzględniające wszystkie postulaty zgłaszane przez stronę polską:

- RE w swoich konkluzjach podkreśliła, że obecnie silna gospodarka cyfrowa ma kluczowe znaczenie dla wzrostu gospodarczego i konkurencyjności Europy w zglobalizowanym świecie. Zwróciła uwagę na potrzebę inwestycji, zapewnienia odpowiednich ram regulacyjnych, a także uwzględnienia działań mających na celu wspieranie zmniejszania przepaści cyfrowej między państwami członkowskimi;
- Znaczącą decyzją było zobowiązanie do ukończenia tworzenia jednolitego rynku cyfrowego do 2015 r., a dla realizacji tego celu - do terminowego przyjęcia solidnych unijnych ram ochrony danych osobowych oraz dyrektywy w sprawie bezpieczeństwa cybernetycznego do 2015 r., a także do przyspieszenia prac nad otwartymi wnioskami ustawodawczymi.

W ramach prac nad dokończeniem budowy jednolitego rynku telekomunikacyjnego w UE Polska zaangażowała się w dyskusję nad przedłożonym przez KE we wrześniu 2013 r. *projektem rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego środki dotyczące europejskiego jednolitego rynku łączności elektronicznej i mające na celu zapewnienie łączności na całym kontynencie*. W ramach debaty orientacyjnej nad ww. projektem na posiedzeniu Rady UE ds. Transportu, Telekomunikacji i Energii (TTE) 5 grudnia 2013 r., Polska podkreśliła, iż terminowe zakończenie prac nad ww. projektem rozporządzenia i zapewnienie optymalnej jakości jego przepisów, stanowi jeden z kluczowych warunków dokończenia budowy jednolitego rynku telekomunikacyjnego w UE, co ma ogromne znaczenie w kontekście walki z kryzysem gospodarczym. W szczególności Polska zaakcentowała wagę:

- należytej ochrony konsumentów, a zwłaszcza zapewnienia im dostępu do przejrzystych informacji oraz jednolitego traktowania;
- stymulowania inwestycji na rynku telekomunikacyjnym.

Strona polska zwróciła też uwagę, na potrzebę udoskonalenia niektórych rozwiązań zawartych w wyżej wymienionym projekcie rozporządzenia, zwłaszcza dotyczących europejskiego produktu wirtualnego dostępu szerokopasmowego, jednolitego zezwolenia unijnego oraz harmonizacji widma radiowego.

Polska uczestniczyła także aktywnie w dalszej analizie *projektu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie środków mających na celu zmniejszenie kosztów wdrażania szybkich sieci łączności elektronicznej*. Polska wyrażała poparcie dla celu przedstawionego projektu rozporządzenia tj. redukcji kosztów, a tym samym przyspieszenia inwestycji w infrastrukturę telekomunikacyjną w UE, wskazując, że część rozwiązań zawartych we wniosku KE uwzględnia przyjęte już i stosowane lub planowane do wprowadzenia w Polsce jeszcze przed zakończeniem prac nad ww. projektem. Polska poparła przyjęcie przez Radę drugiego raportu z postępu prac, podsumowującego zakończenie pierwszej analizy projektu, aczkolwiek nie podzielił wątpliwości wielu państw członkowskich UE odnośnie zaproponowanej przez Komisję Europejską formy prawnej (rozporządzenie) i postulatu jej zmiany na dyrektywę.

Polska brała także aktywny udział w kontynuacji dyskusji nad *projektem dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie środków mających na celu zapewnienie wspólnego wysokiego poziomu bezpieczeństwa sieci i informacji w obrębie Unii*, który stanowi fundament przedstawionej przez Komisję Europejską Strategii Unii Europejskiej w zakresie cyberbezpieczeństwa. Polska wyrażała poparcie dla celów wniosku, to znaczy: zapewnienia wspólnego w całej UE wysokiego poziomu bezpieczeństwa sieci telekomunikacyjnych i przetwarzanych w nich informacji, zgłaszając szczegółowe zastrzeżenia do projektu, zwłaszcza odnośnie precyzji i logiki wielu zawartych w nim definicji i przepisów, jak również ich spójności z przepisami innych dyrektyw, zarówno już wdrożonych jak i projektowanych. Wątpliwości dotyczyły zwłaszcza kompetencji krajowych organów ds. bezpieczeństwa sieci i informacji oraz zawartości krajowych strategii bezpieczeństwa sieci i informacji.

Podczas prezydencji litewskiej Polska wzięła również udział w ostatniej fazie prac nad *projektem rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie wytycznych dla transeuropejskich sieci telekomunikacyjnych*, który określi zasady finansowania inwestycji w sektorze telekomunikacji i społeczeństwa informacyjnego w okresie 2014 -2020 z budżetu instrumentu „Łącząc Europę” (CEF). Zastrzeżenia Polski do wynegocjowanego tekstu dotyczyły przeznaczenia części środków przeznaczonych na rozwój infrastruktury szerokopasmowej na projekty zapewniające szerokopasmowy dostęp do internetu powyżej 100Mb jako nie w pełni zgodnego z celami Agendy Cyfrowej dla Europy ze względu na zbytnią ambicję, a tym samym trudność w rzeczywistej realizacji oraz konieczność oszczędności względem innych obszarów. Ostatecznie Polska poparła wynegocjowany kompromis, zapewniając jednocześnie obniżenie wielkości wspomnianych środków z 50% do 1/3.

Polska kontynuowała swój aktywny udział w pracach nad *projektem rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie identyfikacji elektronicznej i usług zaufania w odniesieniu do transakcji elektronicznych na rynku wewnętrznym* (tzw. eIDAS), ustanawiającym warunki wzajemnego uznawania elektronicznej identyfikacji oraz ramy prawne dla elektronicznych usług zaufania, to jest podpisów elektronicznych, e-pieczęci, znaczników czasu, usług elektronicznego doręczenia, dokumentów elektronicznych oraz uwierzytelniania stron internetowych. Jest to bardzo istotny projekt legislacyjny zarówno w ramach *Europejskiej Agendy Cyfrowej* jak i *Aktu o Jednolitym Rynku (Single Market Act)*. Rada Europejska w dniu 25 października 2013 r. wezwała do pilnej finalizacji prac nad tym projektem. Podobne stanowiska prezentowane były na posiedzeniu Rady TTE w dniu 5 grudnia 2013 r. Prezydencja litewska wskazała eIDAS jako jedno ze swoich priorytetowych dossier. W proponowanych kolejnych tekstach kompromisowych uwzględnione zostały postulaty zgłaszane między innymi przez Polskę, tj. doprecyzowanie przedmiotu regulacji, wydłużenie terminu stosowania, ograniczenie nadzoru tylko do kwalifikowanych dostawców usług zaufania, wyłączenie dla systemów zamkniętych, zastąpienie zbyt licznych aktów delegowanych aktami wykonawczymi, wprowadzenie odesłań do prawa krajowego, możliwość denotyfikacji eID. Dodatkowo, dzięki przygotowanemu przez Polskę wspólnemu stanowisku z Niemcami, Hiszpanią, Słowacją i Węgrami, w tekście będącym podstawą do dyskusji z Parlamentem Europejskim podczas pierwszego i drugiego nieformalnego trilogu znalazł się zapis dotyczący uwzględnienia - poprzez odesłanie do prawa krajowego - dodatkowych infrastruktur nadzorczych (np. rejestrów usługodawców lub tzw. roota centralnego). Intensywne prace pozwoliły na ulepszenie tekstu projektowanego rozporządzenia. Niemniej jednak, z uwagi na zakres oraz prognozowane rozległe skutki przepisów (szczególnie w obszarze e-administracji), a także uzależnienie treści aktu od technicznych aspektów regulowanych dziedzin, nadal część zagadnień istotnych dla Polski wymaga dalszych negocjacji.

3.8. TRANSPORT

Transport lotniczy

Projekt *rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 261/2004 ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów oraz rozporządzenie (WE) 2027/97 w sprawie odpowiedzialności przewoźnika lotniczego w odniesieniu do przewozu drogą powietrzną pasażerów i ich bagażu* był jednym z priorytetów prezydencji litewskiej, która planowała przyjąć podejście ogólne podczas posiedzenia Rady UE do Spraw Transportu, Telekomunikacji i Energii (Rada TTE) w dniu 5 grudnia 2013 r. Wobec braku kompromisu w kluczowych elementach projektu, na Radzie TTE przyjęto jedynie raport z postępu prac. Prace będą kontynuowane w trakcie prezydencji greckiej. Polska aktywnie uczestniczyła w pracach. Liczne uwagi i korekty zgłaszane do tekstu projektowanego rozporządzenia zostały uwzględnione, w tym w szczególności wyłączenie spod nadzoru organów nadzoru i kontroli przestrzegania praw pasażerów spraw bagażowych z rozporządzenia 2027/97 oraz rozszerzenie odpowiedzialności przewoźnika za organizację noclegu w przypadku odwołania lotu.

W odniesieniu do projektu *rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie zgłaszania zdarzeń w lotnictwie cywilnym, zmiany rozporządzenia (UE) nr 996/2010 oraz uchylenia dyrektywy 2003/42/WE, rozporządzenia Komisji (WE) nr 1321/2007 i rozporządzenia Komisji (WE) nr 1330/2007*, nad którym Rada UE rozpoczęła prace w styczniu 2013 r. prezydencja litewska prowadziła rozmowy z Parlamentem Europejskim w celu uzgodnienia tekstu, który byłby akceptowalny dla obu instytucji. Polska podejmowała działania na rzecz utrzymania w tekście rozporządzenia najlepszych propozycji przyjętych przez Radę Unii Europejskiej w dniu 10 czerwca 2013 r. w ramach podejścia ogólnego, przy uwzględnieniu tych poprawek proponowanych przez Parlament Europejski, które bardziej odpowiadały polskiej racji stanu. W tym zakresie, szczególnie istotne dla Polski było uwzględnienie

kwestii *Just Culture* w kontekście relacji bezpieczeństwa w lotnictwie i wymiaru sprawiedliwości (w tym organów ścigania – a w szczególności prokuratury).

Podczas posiedzenia Rady UE ds. TTE w dniu 10 października 2013 r. przyjęte zostało stanowisko Rady odnośnie do projektu *rozporządzenia Rady zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 219/2007 w sprawie utworzenia wspólnego przedsięwzięcia w celu opracowania europejskiego systemu zarządzania ruchem lotniczym nowej generacji (SESAR Joint Undertaking - SESAR JU) w odniesieniu do przedłużenia wspólnego przedsięwzięcia do roku 2024*. Podczas prac Polska wyraziła opinię, że konieczne jest zapewnienie równego i otwartego dostępu do prac prowadzonych w ramach SESAR JU. Takie podejście znalazło odzwierciedlenie w stanowisku przyjętym przez Radę.

Transport morski

W lipcu 2013 r. prezydencja litewska rozpoczęła prace w Radzie UE nad projektem *rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie wieloletniego finansowania działań Europejskiej Agencji Bezpieczeństwa Morskiego (EMSA) w zakresie reagowania na zanieczyszczenia spowodowane przez statki oraz morskie instalacje naftowe i gazowe*. Podejście ogólne do projektu rozporządzenia zostało przyjęte na posiedzeniu Rady UE ds. TTE w dniu 10 października 2013 r. Polska poparła przyjęcie podejścia ogólnego Rady, gdyż popiera nowe zadania, jakie EMSA otrzymała z chwilą wejścia w życie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 100/2013 z dnia 15 stycznia 2013 r. zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1406/2002 ustanawiające Europejską Agencję Bezpieczeństwa Morskiego, w zakresie reagowania na zanieczyszczenia wód morskich spowodowane przez statki oraz morskie instalacje naftowe i gazowe. W ocenie Rządu RP, pozytywnie wpłyną one na poprawę stanu środowiska morskiego. W podejściu ogólnym Rady na realizację zadań w zakresie reagowania na zanieczyszczenia morza spowodowane przez statki oraz morskie instalacje naftowe i gazowe na okres od dnia 1 stycznia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2020 r. została przyjęta kwota 160,5 mln EUR. Po przyjęciu podejścia ogólnego Rady prezydencja litewska rozpoczęła rozmowy z Parlamentem Europejskim, który proponował zwiększenie kwoty do 185,5 mln EUR. Polska uwzględniając trudną sytuację finansów publicznych i związaną z nią konieczność ograniczania wydatków budżetowych, w szczególności dążąc do niezwiększania kosztów administracyjnych, nie wyraziła zgody na zwiększenie kwoty uzgodnionej w ramach podejścia ogólnego Rady. Sprzeciw wobec możliwości zwiększenia budżetu Agencji na działania związane z reagowaniem na zanieczyszczenia spowodowane przez statki oraz morskie instalacje naftowe i gazowe zgłosiły także inne państwa członkowskie (Niemcy, Francja, Wielka Brytania, Finlandia, Holandia, Dania, Łotwa, Włochy). Z uwagi na brak porozumienia Rady z Parlamentem Europejskim podczas prezydencji litewskiej odnośnie wysokości kwoty na działania EMSA, dalsze prace nad projektem będą prowadzone podczas prezydencji greckiej.

Podczas prac prezydencji litewskiej rozpoczęły się negocjacje Rady z Parlamentem Europejskim nad projektem *dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie wyposażenia morskiego i uchylającej dyrektywę 96/98/WE*. W projekcie dyrektywy zostały uwzględnione prezentowane przez Polskę zastrzeżenia dotyczące między innymi uprawnień Komisji Europejskiej do przyjmowania aktów delegowanych. Ponadto, z inicjatywy m. in. Polski, udało się wydłużyć termin na transpozycję dyrektywy do prawa krajowego z 12 do 30 miesięcy. Przewidywany w pierwotnym projekcie termin jednego roku na wdrożenie dyrektywy do przepisów krajowych nie pozwalał na terminowe wdrożenie tego aktu do polskiego prawa.

Polska poparła procedowany przez prezydencję litewską projekt *decyzji Rady upoważniającej państwa członkowskie do podpisania, ratyfikowania i przystąpienia do Porozumienia kapsztadzkiego z 2012 r. w sprawie wdrożenia postanowień protokołu Torremolinos z 1993 r. odnoszącego się do Międzynarodowej konwencji z Torremolinos o bezpieczeństwie statków rybackich z 1977 r.* Projekt zakłada, że państwa członkowskie przystąpią do Porozumienia najpóźniej w ciągu 2 lat od wejścia w życie decyzji, co pomoże w szybszym spełnieniu niezbędnych minimalnych wymogów w zakresie ratyfikacji, dzięki któremu Porozumienie będzie mogło wejść w życie. Projekt decyzji przyjęty przez Radę został przekazany do rozpatrzenia przez Parlament Europejski.

Prezydencja litewska kontynuowała prace nad projektem *dyrektywy ustanawiającej ramy planowania przestrzennego obszarów morskich oraz zintegrowanego zarządzania strefą przybrzeżną*. Celem prezydencji było osiągnięcie podejścia ogólnego jako podstawy do prowadzenia negocjacji z Parlamentem Europejskim. Dzięki staraniom państw członkowskich i bardzo aktywnemu udziałowi Polski w pracach grupy roboczej, pod koniec listopada 2013 r. prezydencja litewska przedstawiła kompromisowy projekt dyrektywy. Jego przepisy znacznie różniły się od przepisów zaproponowanych przez KE w dokumencie COM(2013)133 z dnia 12 marca 2013. W szczególności, zmienione zostały wszystkie przepisy projektu dotyczące obowiązków państw członkowskich w zakresie morskiego planowania przestrzennego i zintegrowanego zarządzania obszarami przybrzeżnymi. Ponadto, wydłużono czas na opracowanie planów zagospodarowania przestrzennego w obszarach morskich z proponowanych przez KE 3 do 9 lat od dnia wejścia w życie dyrektywy. Dzięki wyżej wymienionym zmianom, propozycja prezydencji litewskiej jest korzystna w kontekście realizacji celu projektu, jakim jest popierane przez Polskę morskie planowanie przestrzenne oraz stymulowanie współpracy transgranicznej w tym zakresie. Podkreślić także należy, że zgodnie z przyjętą strategią negocjacyjną, Polska doprowadziła do opracowania takiego projektu dyrektywy, którego implementacja nie będzie prowadziła do znacznych obciążeń gospodarczych i społecznych. Z wyżej wymienionych względów, w dniu 17 grudnia 2013 r. na posiedzeniu Rady UE ds. Ogólnych, Polska poparła przyjęcie podejścia ogólnego do przedstawionego przez prezydencję litewską projektu dyrektywy ustanawiającej ramy planowania przestrzennego w obszarach morskich.

Transport drogowy

Prezydencja litewska otrzymała mandat do rozpoczęcia negocjacji z PE nad projektem *rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie uproszczenia przenoszenia w ramach jednolitego rynku pojazdów silnikowych zarejestrowanych w innym państwie członkowskim, z wyłączeniem art. 3 dotyczącego kryterium rejestracji pojazdu*. Zmianie uległa forma aktu prawnego z rozporządzenia na dyrektywę, którą to zmianę Polska z zaangażowaniem popierała. Dzięki aktywnej postawie i zgłaszanym postulatami, Polska wynegocjowała zawarcie w projekcie wielu istotnych rozwiązań, takich jak:

- wydłużenie okresu przejściowego na stosowanie przepisów dyrektywy z 1 roku do 3 lat,
- zastosowanie elektronicznego systemu EUCARIS do wymiany danych,
- węższy zakres danych obligatoryjnie podlegających wymianie,
- uznanie dowodu rejestracyjnego jako podstawowego dokumentu do przerejestrowania pojazdu,
- wymianę wzorów profesjonalnych dowodów rejestracyjnych,
- fakultatywność wymogu sprawdzania autentyczności pojazdu,
- prawo do nałożenia sankcji za niezłożenie wniosku o rejestrację pojazdu w określonym terminie.

Ponieważ większość postulatów Polski została uwzględniona w sposób zadawalający, Polska poparła udzielenie mandatu na rozpoczęcie negocjacji z Parlamentem Europejskim. Prace w tym zakresie będzie prowadziła prezydencja grecka.

Prezydencja litewska kontynuowała prace nad pakietem w sprawie przydatności do ruchu drogowego. Prowadziła uzgodnienia z Parlamentem Europejskim w pierwszym czytaniu dotyczące projektu *rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie okresowych badań przydatności do ruchu drogowego pojazdów silnikowych i ich przyczep i uchylające dyrektywę 2009/40/WE*. Polska w trakcie prac dążyła do utrzymania w projekcie kilku istotnych kwestii rozwiązanych zgodnie ze stanowiskiem Polski w podejściu ogólnym, w tym, między innymi: zmiana formy prawnej aktu z rozporządzenia na dyrektywę, zapisy dot. fakultatywności akredytacji stacji kontroli pojazdów na

zgodność z rozporządzeniem 765/2008, zapisy dot. Platformy Wymiany Informacji. W toku prac wypracowany został również korzystny zakres aktów delegowanych. Polska poparła kompromisowy tekst projektu.

Prezydencja litewska prowadziła również uzgodnienia z Parlamentem Europejskim w zakresie projektu *rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie drogowej kontroli technicznej dotyczącej przydatności do ruchu drogowego pojazdów użytkowych poruszających się w Unii i uchylające dyrektywę 2000/30/WE*. W toku prac korzystnie dla Polski rozwiązano szereg istotnych kwestii, co znalazło odzwierciedlenie w ostatecznej wersji dokumentu. Zgodnie z postulatami Polski, podtrzymano zmianę formy prawnej aktu z rozporządzenia na dyrektywę, a także korzystnie zmodyfikowano zapisy dotyczące systemu oceny ryzyka. Zachowano również 48-miesięczny termin implementacji dyrektywy, a także utrzymano korzystny dla Polski zakres aktów delegowanych. Zgodnie ze stanowiskiem Polski, przyjęto rozwiązanie pozostawiające w gestii państw członkowskich prawo do określania łącznej liczby wstępnych kontroli drogowych pojazdów o dopuszczalnej masie całkowitej powyżej 3,5 tony. Ponadto, zgodnie ze stanowiskiem Polski, pojazdy o dopuszczalnej masie całkowitej do 3,5 tony (kategorie pojazdów N1, O1 i O2) zostały wyłączone z zakresu projektu. Polska poparła kompromisowy tekst projektu aktu legislacyjnego.

W pracach nad projektem *dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej dyrektywę Rady 1999/37/WE w sprawie dokumentów rejestracyjnych pojazdów* Polska dążyła do utrzymania w projekcie istotnych zapisów:

- uniemożliwiających nową rejestrację pojazdów, których rejestracja została anulowana w związku z uznaniem ich za wycofane z eksploatacji w rozumieniu Dyrektywy 2000/53/WE,
- potwierdzających, że państwa członkowskie mogą określać w prawie krajowym inne, niż przewiduje projekt dyrektywy, przypadki anulowania rejestracji pojazdów,
- dotyczących terminów implementacji.

W toku prac wypracowany został korzystny zakres aktów delegowanych. Ponieważ istotne dla Polski rozwiązania przyjęte w podejściu ogólnym nie uległy zmianie, Polska poparła kompromisową, uzgodnioną w ramach trilogów, treść projektu dyrektywy.

Transport kolejowy

W lipcu 2013 r. prezydencja litewska rozpoczęła prace w Radzie UE nad projektem *dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie bezpieczeństwa kolei*. Podejście ogólne do projektu zostało przyjęte na posiedzeniu Rady UE ds. TTE w dniu 10 października 2013 roku. Podczas prac Polska konsekwentnie prezentowała sprzeciw wobec przekazania przez krajowe organy bezpieczeństwa do Europejskiej Agencji Kolejowej (ERA) całości kompetencji dotyczących wydawania certyfikatów bezpieczeństwa, w szczególności w kontekście przewoźników kolejowych prowadzących działalność wyłącznie na terenie jednego państwa członkowskiego. Zgodnie z propozycjami zgłaszanymi przez przedstawicieli PL, zostały zachowane zapisy utrzymujące relatywnie silne kompetencje i uprawnienia krajowych organów bezpieczeństwa w zakresie procesu certyfikacji. Polska postulowała przyjęcie w projekcie dyrektywy odpowiednio długiego, 5-letniego okresu przejściowego, który to postulat został spełniony. W związku z tym, że najważniejsze postulaty Polski zostały zrealizowane, Polska poparła przyjęcie podejścia ogólnego do projektu.

Zagadnienia horyzontalne

Podczas prezydencji litewskiej, w dniu 19 listopada 2013 r., w plenarnym głosowaniu Parlamentu Europejskiego przyjęto *rozporządzenie PE i Rady w sprawie unijnych wytycznych dotyczących rozwoju transeuropejskiej sieci transportowej TEN-T*. Przyjęty dokument zawiera wiele korzystnych zapisów, które wynegocjowane zostały przez stronę polską w trakcie wcześniejszych prac nad rozporządzeniem. Osiągnięto między innymi:

- pożądaną przez Polskę kształt map sieci TEN-T;

- stosunkowo elastyczne terminy realizacji sieci bazowej (2030) i kompleksowej (2050);
- utrzymanie ważnych dla Polski zapisów dotyczących odstępstw od wymogów technicznych dla infrastruktury sieci bazowej TEN-T.

Podczas prezydencji litewskiej nastąpiła intensyfikacja prac nad *projektem dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie rozmieszczania infrastruktury paliw alternatywnych*. W dniu 5 grudnia 2013 r. Rada TTE przyjęła podejście ogólne. Na tym etapie z najistotniejszych kwestii Polsce udało się osiągnąć: wydłużenie okresu transpozycji dyrektywy do 36 miesięcy; wykreślenie z treści dyrektywy obowiązkowych celów ilościowych dotyczących rozmieszczenia infrastruktury paliw alternatywnych i wprowadzenie ustalania celów przez każde państwo członkowskie na poziomie ram polityki krajowej; ustanowienie daty osiągnięcia celów ilościowych dyrektywy w zakresie poszczególnych paliw alternatywnych na rok 2030. Natomiast nie udało się wykreślić z projektu dyrektywy przepisów przyznających uprawnienia Komisji Europejskiej do wydawania aktów delegowanych i ich zastąpienia aktami wykonawczymi. Związane to było po pierwsze z wątpliwościami prawnymi czy byłaby możliwość zmiany aktów delegowanych na akty wykonawcze oraz z propozycjami prezydencji litewskiej, które zakładają zwiększenie wpływu państw członkowskich na treść aktów delegowanych. Polska, skłaniając się ku osiągnięciu wspólnego porozumienia, zgodziła się na propozycje prezydencji litewskiej. Podczas prezydencji litewskiej rozpoczął się również nieformalny trilog z Parlamentem Europejskim (jedno spotkanie), który będzie kontynuowany podczas prezydencji greckiej.

3.9. ENERGIA

W zakresie polityki energetycznej jednym z głównych zagadnień litewskiej prezydencji była realizacja wytycznych przyjętych przez Radę Europejską w maju 2013 r., w szczególności w zakresie dokończenia budowy rynku wewnętrznego energii do 2014 r. (i likwidacji tzw. wysp energetycznych do 2015 r.) oraz przeglądu wymiaru zewnętrznego polityki energetycznej UE.

Rynek energii w Unii Europejskiej

Raport na temat postępów w pracach nad ukończeniem tworzenia wewnętrznego rynku energii przygotowany przez prezydencję litewską z wykorzystaniem wkładów i uwag państw członkowskich został przez Radę TTE w dniu 12 grudnia 2013 r. Dokument ma charakter przeglądowy i przedstawia aktualny stan wdrożenia wewnętrznego rynku energii, z niewielkimi odniesieniami do kierunków przyszłych działań. Główny postulat Polski, tj. odniesienie do bezpieczeństwa i konkurencyjności w kontekście wydobywania gazu łupkowego, został uwzględniony. Raport kompleksowo odwołuje się do różnych aspektów funkcjonowania rynku energii w UE oraz podkreśla wyzwania, przed którymi stoją jeszcze państwa członkowskie, jak również wskazuje na to, co udało się do tej pory osiągnąć. Dla Polski szczególnie istotne są odniesienia do rozwoju infrastruktury przesyłowej energii elektrycznej i gazu ziemnego jako ważnego aspektu dalszej integracji rynku, w tym roli projektów wspólnego zainteresowania (PCI - *Projects of common interest*) i projektu rozporządzenia ws. wytycznych dla transeuropejskiej infrastruktury energetycznej, zaznaczenia roli konsumentów energii i działań na rzecz ich aktywizacji na rynku energii oraz barier utrudniających rozwój rynku energii elektrycznej, takich jak nieplanowe przepływy energii elektrycznej.

Jednym z ważnych elementów funkcjonowania rynku wewnętrznego energii jest jego przejrzystość, w tym w odniesieniu do działań inwestycyjnych państw członkowskich. Dlatego też prezydencja litewska starała się procedować możliwie jak najefektywniej w odniesieniu do *projektu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie zgłaszania Komisji projektów inwestycyjnych dotyczących infrastruktury energetycznej w Unii Europejskiej*. Konieczność przyjęcia nowego rozporządzenia wynika z wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, stwierdzającego nieważność rozporządzenia Rady (UE, Euratom) nr 617/2010 w sprawie zgłaszania Komisji projektów inwestycyjnych dotyczących infrastruktury energetycznej w Unii Europejskiej oraz

utrzymującego jego skutki do czasu przyjęcia nowego rozporządzenia w oparciu o odpowiednią podstawę prawną, tj. art. 194 ust. 2 TFUE. Rozporządzenie ustanawia wspólne ramy dla notyfikacji KE przez państwa UE energetycznych projektów infrastrukturalnych w zakresie ropy naftowej, gazu ziemnego (w tym LNG), energii elektrycznej, biopaliw i dwutlenku węgla. Państwa UE będą zobowiązane co 2 lata informować KE o projektach energetycznych w ww. obszarach. Rada UE osiągnęła porozumienie z Parlamentem Europejskim ws. projektu rozporządzenia już w pierwszym trilogu (16 listopada 2013). Projekt oczekuje na zatwierdzenie przez PE, planowane podczas sesji plenarnej w lutym 2014 r. Polska brała aktywny udział w pracach nad tym projektem, popierając taki jego kształt, który przyczyni się do zwiększenia przejrzystości na rynku inwestycji, ale nie będzie wprowadzał nadmiernych i nieuzasadnionych obciążeń administracyjnych dla inwestorów i dla administracji rządowej (obecny kształt projektu uwzględni uwagi Polski i spełnia te warunki).

Odnawialne źródła energii

Podczas litewskiej prezydencji kontynuowano intensywne prace nad projektem *dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej dyrektywę 98/70/WE odnoszącą się do jakości benzyny i olejów napędowych oraz dyrektywę 2009/28/WE w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych (tzw. dyrektywa ILUC)*. Podczas posiedzenia Rady UE w dniu 12 grudnia 2013 r. nie osiągnięto porozumienia politycznego, mającego stanowić podstawę stanowiska Rady do negocjacji w ramach trilogów. Za odrzuceniem przedstawionego przez prezydencję litewską projektu porozumienia opowiedziały się: Dania, Holandia, Belgia, Luksemburg, Włochy, Węgry i Polska. Podstawą decyzji Polski był sprzeciw wobec propozycji rozwiązania problemu dodatkowych emisji wynikających ze zjawiska pośredniej zmiany użytkowania gruntów (ILUC) - brak rozróżnienia trzech kategorii upraw (rośliny zbożowe i wysokoskrobiowe, rośliny o wysokiej zawartości cukru oraz rośliny oleiste) na ich konkretne rodzaje oraz miejsce ich wytworzenia, spowoduje przypisanie takiego samego wpływu na zjawisko ILUC zarówno surowcom, które mogą je faktycznie powodować, jak również tym, które w żaden sposób nie przyczyniają się do zwiększenia emisji z upraw. Natomiast pozostałe elementy proponowanego porozumienia politycznego (m.in. 7% limit dla udziału biopaliw wytwarzanych z surowców żywnościowych w realizacji celu 10% OZE w transporcie, podwójne naliczanie udziału biopaliw wytwarzanych z surowców nieżywnościowych do realizacji celu, swoboda państw członkowskich w zakresie ustanowienia dodatkowego celu dla tzw. biopaliw II generacji oraz podniesienie do 60% wymaganego poziomu ograniczenia emisji gazów cieplarnianych dla instalacji które rozpoczną działanie po 1 lipca 2014 r.) były dla Polski akceptowalne. Ze względu na stanowisko Parlamentu Europejskiego, który nie wyraził zgody na negocjacje z Radą w ramach I czytania, po ewentualnym uzgodnieniu stanowiska Rady w I czytaniu prace będą prowadzone w ramach procedury II czytania. Zgodnie z przyjętym dwutorowym podejściem do projektu dyrektywy informacja o stanie prac została rozpatrzona na posiedzeniu Rady ds. Środowiska w dniu 13 grudnia 2013 r. Poszukiwaniem możliwości osiągnięcia w Radzie UE porozumienia politycznego ws. dyrektywy zajmie się grecka prezydencja UE.

Zewnętrzny wymiar polityki energetycznej UE

Prezydencja litewska podjęła prace ws. przeglądu wymiaru zewnętrznego polityki energetycznej UE, które miały na celu dokonanie oceny i podsumowania dotychczasowych dokonań. Raport Rady ws. przeglądu sytuacji w zakresie zewnętrznego wymiaru polityki energetycznej UE został przyjęty w czasie Rady TTE w dniu 12 grudnia 2013 r. Polska aktywnie wspierała prezydencję w przygotowaniu dokumentu, będącego bezpośrednią kontynuacją centralnego priorytetu polskiej prezydencji z 2011 r. Raport Rady powstał w nawiązaniu do przedłożonego we wrześniu 2013 r. przez Komisję Europejską sprawozdania ws. realizacji konkluzji Rady TTE z listopada 2011 r. W sprawozdaniu stwierdziła między innymi, że strategia i priorytety wybrane przez UE dwa lata temu pozostają zasadniczo aktualne. Podkreśliła ponadto, że w zewnętrznych stosunkach energetycznych UE należy zachować elastyczność i pragmatyzm, aby dostosować się do nagłych zmian zachodzących na globalnych rynkach energii oraz do rozwoju sytuacji politycznej i gospodarczej, o ile i gdy takie dostosowanie jest konieczne.

Ponadto, w ramach działań w zewnętrznym wymiarze polityki energetycznej UE Polska aktywnie wspierała wzmocnienie i rozszerzenie Wspólnoty Energetycznej i Traktatu Karty Energetycznej.

UE aktywnie włączała się w dyskusję na forum Karty Energetycznej w sprawach związanych z modernizacją oraz globalizacją Traktatu Karty Energetycznej. Jednym z głównych tematów podejmowanych przez państwa UE była kwestia zasadności i sposobów przeprowadzenia aktualizacji Europejskiej Karty Energetycznej z 1991 r. Unia Europejska prezentowała stanowisko, iż przyjęcie nowej deklaracji politycznej (jej aktualizacja) będzie korzystne dla przekonania większej ilości państw do podpisania i ratyfikacji Traktatu Karty Energetycznej, zwłaszcza poszczególnych Państw G20 i Państw posiadających status obserwatora przy TKE. Podczas litewskiej prezydencji w Radzie UE, Konferencja Karty Energetycznej, przy silnym poparciu UE, przyjęła mandat negocjacyjny dzięki któremu możliwym będzie rozpoczęcie negocjacji nad aktualizacją Europejskiej Karty Energetycznej z początkiem 2014 r. Polska aktywnie włączyła się w dyskusję zarówno na forum Karty Energetycznej, jak również Rady UE postulując, iż nowa deklaracja polityczna (*Updated Energy Charter*) powinna mieć, podobnie jak dokument z 1991 r., charakter wyłącznie deklaracyjny i nie będzie miała formy umowy międzynarodowej w rozumieniu Konwencji Wiedeńskiej o prawie traktatów. Ponadto, Polska postulowała, iż nowa deklaracja polityczna nie może naruszać postanowień Traktatu Karty Energetycznej oraz nie może prowadzić do otwarcia negocjacji nad samym Traktatem Karty Energetycznej. Polska promowała również w UE zaplanowany na rok 2014 Przegląd funkcjonowania Karty Energetycznej na bazie Art. 34(7) TKE oraz deklarowała gotowość do aktywnego włączenia się w prace poszczególnych grup roboczych, które zajmować się będą tym tematem. W ramach realizacji polityki CONEXO (*konsolidacja, rozszerzenie, ekspansja*), Polska promowała w Radzie UE koncepcję globalizacji Traktatu Karty Energetycznej, wzmocnienia jego politycznego znaczenia oraz wsparcia UE dla potencjalnej akcesji do Traktatu Karty Energetycznej państw Afryki Północnej, Bliskiego Wschodu, Azji Południowo – Wschodniej oraz Azji Wschodniej.

W odniesieniu do Wspólnoty Energetycznej, UE w głównej mierze podejmowała kroki mające na celu wzmocnienie i rozszerzenie obowiązywania dorobku prawnego Unii Europejskiej we wszystkich państwach Wspólnoty Energetycznej w obszarach energii, środowiska, konkurencji i odnawialnych źródeł energii. Podczas litewskiej prezydencji, Rada UE w szczególności podejmowała temat możliwości i zasadności przedłużenia funkcjonowania Traktatu o Wspólnocie Energetycznej po roku 2016 o kolejne dziesięć lat, ustanowienia Grupy Refleksyjnej Wysokiego Szczebla, z Premierem Jerzym Buzkiem jako przewodniczącym Grupy oraz kwestii rozszerzenia Wspólnoty Energetycznej o Gruzję. Polska aktywnie uczestniczyła w ww. dyskusjach na forum Rady UE, w szczególności promując rozwój i wzmocnienie Traktatu o Wspólnocie Energetycznej, w tym akcesję Gruzji i przedłużenie jego funkcjonowania po 2016 r. oraz kontynuację wsparcia dla modernizacji i transformacji systemu energetycznego Ukrainy, w tym systemu przesyłowego gazu. W odniesieniu do implementacji unijnego prawa w obszarze energii, Polska w szczególności podnosiła temat konieczności implementacji III pakietu przez Państwa Wspólnoty Energetycznej, niezależnie od opóźnień, które mają miejsce we wdrażaniu prawa UE w poszczególnych przypadkach.

Problem wysokich cen energii

W kontekście przygotowywanej przez Komisję Europejską na początek 2014 r. analizy nt. wpływu cen energii na gospodarstwa domowe oraz konkurencyjność tematem dyskusji podczas litewskiej prezydencji był także problem wysokich cen energii. Podczas Rady ds. Energii w dniu 12 grudnia 2013 r. odbył się lunch z udziałem komisarza G. Oettingera. Polska podkreśliła konieczność zapewnienia spójności polityki klimatycznej, energetycznej i przemysłowej, mając na uwadze problem wysokich cen energii i konkurencyjności europejskiego przemysłu. Ponadto wskazała, że rozwiązaniem powinny być m.in. dokończenie budowy wewnętrznego rynku energii oraz promocja wykorzystania rodzimych źródeł energii, takich jak OZE czy węglowodory ze źródeł niekonwencjonalnych (łupki).

Energetyka jądrowa

Polska wzięła udział w przeprowadzonych przez Komisję Europejską konsultacjach społecznych w zakresie ubezpieczeń i odszkodowań za szkody jądrowe (trwały od 30 lipca do 22 października 2013 r.) Zgodnie z zaprezentowanym przez Polskę stanowiskiem, harmonizacja zasad odpowiedzialności cywilnej w UE i na świecie powinna być realizowana drogą konwencji międzynarodowych, a nie nowych regulacji UE. Ponadto, w drugiej połowie 2013 r. Polska wraz z pozostałymi krajami Grupy Wyszehradzkiej aktywnie uczestniczyła w pracach na forum unijnych nad nową dyrektywą o bezpieczeństwie instalacji jądrowych (ang. *Nuclear Safety Directive*). Działania te będą kontynuowane w roku 2014.

3.10. POLITYKA KLIMATYCZNA

Konferencja Stron Ramowej Konwencji Narodów Zjednoczonych ds. Zmian Klimatu

Z punktu widzenia interesów Polski w obszarze polityki klimatycznej w okresie prezydencji litewskiej najważniejsze były prace związane z 19 Konferencją Stron Ramowej Konwencji Narodów Zjednoczonych ds. Zmian Klimatu (COP 19).

W związku z organizacją szczytu klimatycznego Polska znacznie zintensyfikowała swoją działalność na arenie międzynarodowej w obszarze zmian klimatu między innymi przeprowadzając tak zwany *outreach* przedprezycyjny i konsultacje ze Stronami Konwencji. Wpłynęło to na pozycję i rolę Polski w kształtowaniu wewnątrzunijnego stanowiska na COP 19. Ponadto, przygotowując się do roli prezydencji polska administracja, w tym zespół negocjacyjny, uzyskała pełny dostęp do dokumentacji będącej w posiadaniu Sekretariatu Konwencji oraz brała aktywny udział w planowaniu wydarzenia zarówno w zakresie organizacyjnym i logistycznym, jak i taktyki negocjacji. W wyniku Konferencji Polska osiągnęła wszystkie zakładane cele polityczne.

Dzięki zabiegom Polski do Konkluzji Rady UE (ENVI) określających stanowisko UE na COP 19 nie wpisano postanowień, które mogłyby wpływać na wynik Rady do Spraw Środowiska w marcu 2014 r. w zakresie rozwiązań dla polityki klimatycznej Unii Europejskiej do roku 2030. Przy bardzo aktywnej roli Polski udało się zapewnić przyjęcie mandatu negocjacyjnego dla Unii Europejskiej na COP 19 w Warszawie w formie gwarantującej uznanie wiodącej roli globalnego procesu.

Konferencja COP 19 doprowadziła do wypracowania mapy drogowej, która zawiera grafik kolejnych kroków, jakie należy podjąć, aby zapewnić uzgodnienie i przyjęcie nowego globalnego porozumienia w Paryżu. Zgodzono się, że wszystkie kraje – strony Konwencji rozpoczną lub zintensyfikują swoje krajowe przygotowania w celu wypracowania zamierzonych kontrybucji do nowego porozumienia. Zanim kraje zaczną je przedstawiać pierwszym krokiem będzie identyfikacja informacji, która ma towarzyszyć przedkładanym kontrybucjom. To zadanie ma zostać ukończone przed konferencją w Limie w 2014 r. Następnie Strony złożą swoje kontrybucje wraz z towarzyszącą im, dodatkową informacją w celu zapewnienia transparentności i zrozumiałości przedstawianych kontrybucji. Faza ta rozpocznie się w pierwszym kwartale 2015 r. i potrwa do szczytu klimatycznego w Paryżu w tym samym roku. W trakcie tego szczytu zawarte ma zostać nowe porozumienie klimatyczne.

Powyższe wyniki konferencji COP19 w Warszawie wypełniają mandat przyjęty przez Radę Unii Europejskiej; są również zgodne z decyzjami z COP 17 w Durbanie.

Ramy polityki w zakresie klimatu i energii do roku 2030

W marcu 2013 r. Komisja Europejska opublikowała dokument konsultacyjny *Zielona księga – ramy polityki w zakresie klimatu i energii do roku 2030*. Komunikat nie zawiera konkretnych propozycji czy analiz, a jedynie kilka ogólnych propozycji w zakresie możliwych przyszłych rozwiązań, w tym celów, których wartości wynikają z dotychczas przedstawianych przez Komisję propozycji to jest *Planu działań prowadzącego do przejścia na konkurencyjną gospodarkę niskoemisyjną do 2050 r.* oraz *Planu działań w dziedzinie energii na rok 2050*. Rada Europejska w swoich konkluzjach z 22 maja 2013 r.

„z zadowoleniem przyjęła zieloną księgę Komisji w sprawie ram polityki w zakresie klimatu i energii do roku 2030 i powróci do tej kwestii w marcu 2014 roku – po przedstawieniu przez Komisję bardziej konkretnych propozycji – by omówić warianty polityki w tym względzie, przy uwzględnieniu celów określonych na 21. Konferencję Stron Ramowej Konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu (COP 21), która odbędzie się w Paryżu w 2015 r.” Mimo relatywnie nieodległego terminu podjęcia tematu ram polityki klimatyczno-energetycznej do roku 2030 przez Radę Europejską w marcu 2014 r. prezydencja litewska nie podjęła wyraźnych działań zmierzających do intensyfikacji prac w tym obszarze, głównie z powodu kalendarza prac KE, która zapowiedziała publikację propozycji w zakresie ram polityki klimatycznej, w tym celów redukcyjnych na rok 2030 dopiero na 22 stycznia 2014 r. (między innymi wraz z raportem w sprawie wpływu cen energii na konkurencyjność, który jest przewidziany do omówienia przez Radę Europejską w marcu 2014 r.)

W ramach prowadzonych konsultacji społecznych opublikowanej w marcu 2013 r. *Zielonej księgi – ram polityk w zakresie klimatu i energii do 2030 r.* Komisja Europejska dała możliwość wszystkim zainteresowanym stronom (nie tylko państwom członkowskim, ale także między innymi przedstawicielom biznesu, nauki, regionów i organizacji pozarządowych) przekazania odpowiedzi na zawarte w dokumencie pytania do dnia 2 lipca 2013 r. Polska wzięła aktywny udział w konsultacjach i przekazała odpowiedzi, które zostały przyjęte przez Komitet do Spraw Europejskich jako załącznik do stanowiska Rządu do Komunikatu KE.

Na początku września Komisja Europejska opublikowała na stronach internetowych Dyrekcji do spraw Energii materiały nadesłane w ramach konsultacji przez kilkaset podmiotów, w tym 14 oficjalnych stanowisk państw członkowskich UE. Wstępne wnioski z procesu konsultacji zgodnie z zapowiedziami prezydencji zostały przedstawione przez Komisję Europejską na nieformalnym spotkaniu ministrów do spraw energii, które odbyło się w Wilnie 20 września 2013 r. W czasie dyskusji podczas nieformalnego posiedzenia zdecydowana większość państw członkowskich opowiedziała się za ambitną polityką klimatyczno-energetyczną na rok 2030 dla osiągnięcia zobowiązań na rok 2050. Jednakże podkreślano, że kraje powinny mieć elastyczność doboru narzędzi i środków tak, aby polityka klimatyczno-energetyczna była prowadzona w sposób jak najbardziej efektywny kosztowo. Niektóre państwa członkowskie odnosiły się do liczby celów związanych z polityką klimatyczno-energetyczną (jeden cel czy więcej). Większość państw członkowskich poparła przyjęcie celu GHG na 2030 r., a rozbieżności dotyczyły celów OZE i efektywności energetycznej. Podkreślano również problem wysokich cen energii oraz konieczność uzgodnienia wiążącego porozumienia globalnego (jednak w przypadku wypowiedzi sporej części państw członkowskich przyjęcie ambitnego celu GHG miałyby stanowić ważny element przygotowań do negocjacji porozumienia). Zdaniem Komisji Europejskiej mimo widocznych istotnych różnic w stanowiskach poszczególnych interesariuszy, w tym państw członkowskich, istnieje znaczne prawdopodobieństwo osiągnięcia kompromisu, zwłaszcza w kwestii przyjęcia nowego celu w zakresie redukcji emisji.

Rząd RP z uwagi na horyzontalny zakres przyszłych ram polityk dotyczących klimatu i energii oraz ich potencjalny wpływ między innymi na konkurencyjność i finanse publiczne państw członkowskich oraz zgodnie z uzgodnionym międzyresortowo harmonogramem działań podjął działania zmierzające do włączenia kwestii ram polityki klimatyczno-energetycznej, w tym wyników konsultacji społecznych, w drugiej połowie 2013 r. do planu pracy nie tylko Rady do Spraw Środowiska (ENVI), ale również Rady do Spraw Ekonomicznych i Finansowych (ECOFIN), Konkurencyjności (COMPET) oraz Energii (TTE). Celem powyższych inicjatyw było zapewnienie bardziej kompleksowego wkładu Rady UE do dyskusji Rady Europejskiej w marcu 2014 r.

3.11. OCHRONA ŚRODOWISKA

W trakcie prezydencji litewskiej zakończyły się prace nad *zmianą dyrektywy 2011/92/UE w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne (dyrektywa OOS)*. Przedstawiciele Polski brali aktywny udział w tych pracach, proponując

szereg poprawek do jego pierwotnej wersji. Strategicznym dla Polski zagadnieniem były przede wszystkim zmiany, jakie miały dotyczyć załączników do dyrektywy, w szczególności włączenia do załącznika I dyrektywy zapisów odnoszących się do kwestii rozpoznawania i wydobywania gazu łupkowego. W trakcie negocjacji Polska konsekwentnie wyrażała zdecydowany sprzeciw wobec poprawek odnoszących się do włączenia poszukiwania i rozpoznawania gazu łupkowego do załącznika I dyrektywy oraz jego wydobywania bez określonego progu ilościowego, argumentując swoje stanowisko faktem, iż obowiązkowa ocena oddziaływania na środowisko wszystkich etapów działalności związanej z niekonwencjonalnymi złożami węglowodorów byłaby stanowczo zbyt daleko idąca i nieupoważniona. W rezultacie swych działań Polska doprowadziła do utworzenia spójnej grupy państw *like-minded* (Wielka Brytania, Państwa Grupy Wyszehradzkiej, Rumunia, Estonia, Malta) co w efekcie zaowocowało przyjęciem tekstu dyrektywy w brzmieniu zgodnym ze stanowiskiem Polski i rezygnacją z poprawek prowadzących do zmiany dyrektywy OOS w zakresie przedsięwzięć dotyczących gazu ziemnego ze złóż niekonwencjonalnych. Poza wykluczeniem z tekstu jakichkolwiek zapisów mogących dyskryminować poszukiwanie i wydobycie niekonwencjonalnych węglowodorów, Polska zrealizowała także swe cele negocjacyjne w zakresie procedur środowiskowych.

Podczas prezydencji litewskiej kontynuowane były prace nad uzgodnieniem *projektu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie dostępu do zasobów genetycznych oraz sprawiedliwego i równego podziału korzyści wynikających z wykorzystania tych zasobów w Unii*. Po zakończeniu prac na poziomie grupy roboczej, prezydencja litewska otrzymała mandat do negocjacji tekstu z Parlamentem. Po trzech nieformalnych trilogach osiągnięto porozumienie - Rada i Komisja zaakceptowały kompromisowy dokument przedstawiony przez prezydencję, tym samym kończąc prace na projekcie rozporządzenia. Uzgodniony projekt rozporządzenia unijnego wdraża Protokół z Nagoi do Konwencji o różnorodności biologicznej w zakresie obowiązków użytkowników zasobów genetycznych i będzie miał zastosowanie do zasobów genetycznych, które zostaną pozyskane po dniu wejścia w życie dla UE tego Protokołu, jak również do korzyści, które powstaną na skutek wykorzystania tych zasobów i tradycyjnej wiedzy z nimi związanej. Po wejściu w życie rozporządzenia spełniony zostanie warunek przygotowania niezbędnej legislacji dla ratyfikacji Protokołu przez Unię Europejską. Należy podkreślić, że dzięki pracom wszystkich krajów członkowskich i Komisji pod kierunkiem prezydencji, stworzone zostały warunki do ratyfikacji Protokołu w pierwszej połowie 2014 r. i tym samym uczestniczenia Unii Europejskiej na prawach Strony w pierwszym posiedzeniu Stron Protokołu, które prawdopodobnie odbędzie się w październiku 2014 r.

Od września 2013 r. przedstawiciele Polski brali aktywny udział w pracach prezydencji litewskiej nad *projektem rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie zapobiegania wprowadzaniu i rozprzestrzenianiu się inwazyjnych gatunków obcych i zarządzania nimi*. Podczas posiedzenia Rady w dniu 13 grudnia 2013 r. prezydencja litewska przeprowadziła debatę orientacyjną, służącą ukierunkowaniu prac nad przedmiotowym wnioskiem, w szczególności dotyczącą kwestii będących przedmiotem najistotniejszych uwag państw członkowskich, tj. ograniczenia listy gatunków do 50 oraz podejścia regionalnego w tworzeniu listy i implementacji działań, a także ewentualnej priorytetyzacji gatunków wpisywanych na listę. Podczas debaty większość państw, podobnie jak Polska, opowiedziała się za otwartą listą inwazyjnych gatunków obcych oraz za priorytetyzacją kryteriów wprowadzania gatunków na listę. W obecnym stanie negocjacji państwa członkowskie są podzielone pod względem koncepcji ograniczenia listy jedynie do gatunków obcych dla UE oraz co do zasadności uwzględniania wymiaru regionalizacji biogeograficznej, ale opowiedziały się zgodnie za szeroką wymianą informacji i współpracą wewnątrz UE.

Z punktu widzenia Polski istotny element w pracach Rady UE stanowiły negocjacje *rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie fluorowanych gazów cieplarnianych (F-gazów)*. W ostatecznym tekście nowego rozporządzenia znalazło się wiele zapisów, które Polska zgłaszała na etapie negocjacji i które znalazły uznanie i poparcie innych państw członkowskich. Polska wskazywała na konieczność doprecyzowania niektórych pojęć i postanowień zawartych w kolejnych,

modyfikowanych wersjach tekstu, jednocześnie proponując konkretne treści odpowiednich zapisów. Na forum grupy roboczej Polska wielokrotnie podnosiła wątpliwości dotyczące niektórych aspektów rozporządzenia, np. związane ze zbyt szybkim wprowadzaniem technologii alternatywnych w stosunku do fluorowanych gazów cieplarnianych tam, gdzie wiązało się to ze zbyt dużymi kosztami społecznymi, wnioskując o przesunięcie wstępnie proponowanych terminów (np. kwestia zakazu serwisowania urządzeń chłodniczych zawierających F-gazy o wysokim GWP, czy zakaz wprowadzania do obrotu pianek zawierających takie gazy). Jednocześnie wskazywano na te elementy proponowanych przepisów, które można zastrzyć z korzyścią dla środowiska naturalnego przy niewielkich kosztach społecznych. Istotnym, wynegocjowanym elementem jest wpisanie klauzuli przeglądowej, która pozwoli na określenie w przyszłości realnych możliwości zastosowania alternatywnych technologii, które będą ekonomicznie i energetycznie opłacalne. W wyniku aktywnego udziału przedstawicieli Polski w negocjacjach udało się osiągnąć cele polityczne, to jest ostateczne uzgodnienie treści rozporządzenia w formie zapewniającej możliwość skutecznego i terminowego wdrożenia przez polskie podmioty proponowanych rozwiązań bez konieczności ponoszenia nadmiernie wysokich kosztów. Wypracowane rozwiązania zmierzają do wycofania F-gazów z rynku, co jest istotnym elementem dla negocjacji międzynarodowych w ramach Protokołu z Montrealu i Konwencji Klimatycznej, zmierzających do ograniczenia emisji CO₂.

Prezydencja litewska brała również czynny udział w pracach, których celem ma być ustanowienie globalnego mechanizmu rynkowego handlu uprawnieniami do emisji w sektorze lotnictwa, który objąłby swoimi regulacjami całe lotnictwo międzynarodowe, reprezentując UE podczas Walnego Zgromadzenia Organizacji Międzynarodowej Lotnictwa Cywilnego (ICAO). Przyjęto na nim Rezolucję A38-18, określającą ramy czasowe oraz wytyczne, jakimi należy kierować podczas prac nad globalnym systemem handlu uprawnieniami do emisji w sektorze lotnictwa. W odpowiedzi na Rezolucję A38-18 (ICAO), Komisja Europejska we wniosku z dnia 16 października 2013 r. *Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniająca dyrektywę 2003/87/WE ustanawiającą system handlu przydziałami emisji i gazów cieplarnianych we Wspólnocie w celu wprowadzenia w życie do 2020 r. porozumienia międzynarodowego w sprawie stosowania jednego międzynarodowego środka rynkowego do emisji z międzynarodowego lotnictwa* zaproponowała zmiany wyżej wymienionej dyrektywy. Prace prezydencji koncentrowały się głównie wokół dyskusji nad alternatywną propozycją do wniosku Komisji Europejskiej zakładającą przedłużenie procedury *stop the clock*, zawężającą EU ETS wyłącznie do lotów wewnątrz Unii Europejskiej. Prezydencja litewska nie zdołała dokonać syntezy zgłoszonych przez poszczególne kraje członkowskie uwag, wobec czego wyników konsultacji można prawdopodobnie spodziewać się na początku 2014 r. Proces legislacyjny w ramach prezydencji litewskiej nie został zakończony i będzie kontynuowany przez prezydencję grecką.

Prezydencja litewska prowadziła prace nad *projektem decyzji Rady ustanawiającej stanowisko UE na posiedzeniu Komisji Helsińskiej w sprawie Ochrony Środowiska Morskiego obszaru Morza Bałtyckiego (HELCOM) i Międzynarodowej Organizacji Morskiej (IMO) odnośnie uznania Morza Bałtyckiego za obszar kontroli emisji tlenków azotu (Nitrogen Emission Control Area - NECA)*. Celem projektu decyzji miała być taka koordynacja stanowisk państw członkowskich na forach HELCOM oraz IMO, aby doprowadzić do jak najszybszego wyznaczenia Morza Bałtyckiego obszarem NECA. W opinii Polski przyjmowanie decyzji nie było zasadne ze względu na brak wyłącznych kompetencji UE w zakresie regulowania zagadnień związanych z emisją tlenków azotu z żeglugi międzynarodowej. Polska podnosiła argumenty, że ustalając stanowisko Unii Europejskiej w tym zakresie należy brać pod uwagę nie tylko argumenty ochrony środowiska i zdrowia, ale również zachowanie równowagi gospodarczej i konkurencyjności transportu morskiego. W związku z powyższym Polska wniosowała o zachowanie ostrożności, a ze względu na brak wyłącznych kompetencji UE opowiadała się przeciw przyjmowaniu przedmiotowego projektu decyzji Rady. Wątpliwości Polski dotyczące potrzeby przyjęcia przedmiotowego aktu prawnego podzielały: Dania, Irlandia, Wielka Brytania, Grecja, Malta, Cypr, Hiszpania, Estonia, Łotwa, Włochy, Holandia, Bułgaria, Rumunia, Niemcy i Słowenia. Ostatecznie decyzja Rady nie została przyjęta.

Podczas prezydencji litewskiej w dniu 10 grudnia 2013 r. zostało przyjęte *rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1257/2013 z dnia 20 listopada 2013 r. w sprawie recyklingu statków oraz zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1013/2006 i dyrektywę 2009/16/WE*. W pracach nad projektem Polska konsekwentnie postulowała maksymalne zharmonizowanie jego przepisów z przepisami konwencji z Hongkongu w sprawie bezpiecznego i przyjaznego dla środowiska recyklingu statków. Polska doprowadziła, między innymi, do usunięcia z projektu rozporządzenia przepisów dających Komisji Europejskiej zbyt szerokie uprawnienia do wydawania aktów delegowanych oraz do wyłączenia statków Unii Europejskiej spod przepisów *rozporządzenia 1013/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. w sprawie przemieszczania odpadów*, co pozwoli na uniknięcie nakładania na statki Unii Europejskiej podwójnych obciążeń administracyjnych i proceduralnych. Wiele postulatów Polski zostało spełnionych, dzięki czemu system recyklingu statków ustanawiany rozporządzeniem będzie spójny z przepisami mającymi regulować recykling statków na poziomie globalnym. Jednakże ze względu na niespełnienie ważnego postulatu dotyczącego zharmonizowania terminu stosowania rozporządzenia z dostępnością zakładów recyklingu i Konwencją z Hongkongu, podczas przyjmowania projektu w Radzie Polska wstrzymała się od głosu.

Kolejne prace prezydencji koncentrowały się nad wnioskiem dotyczącym *decyzji Rady upoważniającej państwa członkowskie do ratyfikowania, w interesie Unii Europejskiej, Międzynarodowej konwencji z Hongkongu w sprawie bezpiecznego i racjonalnego ekologicznie recyklingu statków z 2009 r., lub do przystąpienia do niej*. Konwencja z Hongkongu reguluje projektowanie, budowę, eksploatację i przygotowanie statków w celu ułatwienia bezpiecznego i racjonalnego ekologicznie recyklingu statków bez szkody dla bezpieczeństwa i efektywności operacyjnej statku. Reguluje ona również bezpieczną i racjonalną ekologicznie działalność zakładów recyklingu statków oraz ustanowienie odpowiedniego mechanizmu egzekwowania prawa w zakresie recyklingu statków. Polska poparła przyjęcie decyzji Rady, gdyż zależy nam na jak najszybszym wejściu w życie Konwencji przyjętej pod auspicjami Międzynarodowej Organizacji Morskiej (IMO). Jak najszybsza ratyfikacja Konwencji przez jak największą liczbę państw jest w interesie Polski, może bowiem przyczynić się do przyspieszenia wejścia w życie Konwencji, a zatem do przyspieszenia momentu, od którego nastąpi stosowanie przepisów o recyklingu statków na poziomie globalnym.

Prezydencja litewska rozpoczęła również prace nad wnioskiem dotyczącym *rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie monitorowania, raportowania i weryfikacji emisji dwutlenku węgla z transportu morskiego oraz zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 525/2013*. Na Radzie UE do Spraw Środowiska w grudniu 2013 r. odbyła się wymiana poglądów, w trakcie której przedstawiciel Polski podkreślił, że nie popiera podjętej przez Komisję Europejską inicjatywy stworzenia regionalnego systemu monitorowania, raportowania i weryfikacji emisji dwutlenku węgla z międzynarodowego transportu morskiego. W ocenie Polski wszelkie działania podejmowane w ramach wieloetapowego podejścia do redukcji emisji powinny być realizowane nie na poziomie regionalnym UE, lecz na poziomie globalnym – przede wszystkim na forum Międzynarodowej Organizacji Morskiej (IMO). Polska zgodziła się natomiast, że należy wspierać i promować na forum IMO działania zmierzające do ustanowienia odpowiednich instrumentów globalnych za pomocą wymagań IMO. Wątpliwości Polski budzi przedmiot projektu rozporządzenia dotyczący monitorowania, raportowania i weryfikacji nie tylko emisji dwutlenku węgla, ale także innych informacji istotnych dla klimatu. Projekt rozporządzenia w ocenie Polski powinien dotyczyć tylko emisji dwutlenku węgla. Wprowadzanie do projektu elementów takich jak „inne informacje istotne dla klimatu” rozszerza zakres przedmiotowy rozporządzenia w zbyt dużym stopniu.

Obawy Polski dotyczą także możliwości wprowadzenia jednostronnych wymogów regionalnych w UE, które, choć odnoszą się do wszystkich statków wpływających do portów UE, mogą wywołać na płaszczyźnie stosunków gospodarczych sprzeciw i negatywne reakcje państw trzecich, zwłaszcza w kontekście równoległego prowadzenia prac w zakresie ograniczania emisji na forum IMO. Przyjęcie rozporządzenia w UE może się także wiązać z pogorszeniem warunków konkurencyjności portów UE

względem portów spoza UE, zlokalizowanych w bezpośredniej bliskości granic UE. Ponadto, Polska w trakcie prac prezydencji litewskiej podnosiła, że projekt rozporządzenia przewiduje nałożenie na armatorów regionalnych obciążeń administracyjnych, operacyjnych i ekonomicznych.

3.12. WYMIAR SPRAWIEDLIWOŚCI

Ochrona interesów finansowych UE

Na posiedzeniu Rady WSiSW w dniach 7-8 października 2013 r. przyjęto podejście ogólne do projektu *dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady dotyczącej ochrony euro i innych walut przed fałszowaniem za pośrednictwem prawa karnego*. W toku prac grupy roboczej uwzględniona została zdecydowana większość postulatów Polski, w szczególności zrezygnowano z określenia minimalnego progu kar za przestępstwa będące w zakresie dyrektywy, a także progów kwotowych automatycznie różnicujących zagrożenie karą. Wprowadzono także przepis (art. 5 ust. 4 projektu) pozwalający na przyjęcie niższego górnego progu zagrożenia karą w przypadku puszczania w obieg sfalszowanych pieniędzy, które sprawca otrzymał jako prawdziwe, co pozwoli na utrzymanie w polskim porządku prawnym przepisu art. 312 k.k. w formie niezmienionej. Ponadto, wykreślono odwołanie do Konwencji Genewskiej o zwalczaniu fałszowania pieniędzy z 1929 r. oraz wydłużono termin na implementację do 24 miesięcy. W związku z powyższym, przedstawiciel Polski poparł przyjęcie podejścia ogólnego.

W dniu 17 lipca 2013 r. Komisja Europejska przedstawiła pakiet środków mających na celu poprawę instytucjonalnych aspektów ochrony interesów finansowych UE. W skład pakietu wchodzi dwa projekty rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady:

- w sprawie ustanowienia Prokuratury Europejskiej;
- w sprawie Agencji Unii Europejskiej ds. Współpracy Wymiarów Sprawiedliwości w Sprawach Karnych (Eurojust);

oraz dwa komunikaty Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów:

- Lepsza ochrona interesów finansowych Unii: ustanowienie Prokuratury Europejskiej i reforma Eurojustu;
- Poprawa zarządzania OLAF oraz wzmocnienie gwarancji proceduralnych w dochodzeniach.

Najważniejszym rozwiązaniem przedstawionym przez KE w ramach pakietu jest *projekt rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie ustanowienia Prokuratury Europejskiej*. Prokuratura Europejska ma zapewnić skuteczne, bo zsynchronizowane i jednolite, ściganie przestępstw na szkodę budżetu UE. Dzięki jej powołaniu liczy się na przewyższenie fragmentaryzacji działalności państw członkowskich w obszarze ścigania tych przestępstw, zwłaszcza transgranicznych. Prokuratura Europejska pozwoli również na pokonanie ograniczeń związanych z korzystaniem z tradycyjnych form współpracy międzynarodowej w sprawach karnych, pełniąc rolę łącznika pomiędzy UE a krajowymi organami ścigania.

Polska wcześniej zaangażowała się w prace nad pakietem, aktywnie promując swoje stanowisko, którego głównymi elementami są:

- konieczność odmiennego określenia jurysdykcji Prokuratury Europejskiej w sposób umożliwiający dalsze prowadzenie postępowania przez organy krajowe w odniesieniu do przestępstw PIF (np. dotyczących stosunkowo nieznacznych kwot);
- właściwe ukształtowanie powiązania strukturalnego pomiędzy Prokuraturą Europejską a prokuraturami krajowymi poprzez zapewnienie modelu zdecentralizowanego

gwarantującego adekwatny udział organów krajowych w postępowaniach dotyczących interesów finansowych UE;

- maksymalna autonomia proceduralna państw członkowskich oraz utrzymania zakresu gwarancji procesowych co najmniej równoważnego z przewidzianym przez Konstytucję RP.

W odniesieniu do projektu rozporządzenia w sprawie ustanowienia Prokuratury Europejskiej, Komisja Europejska otrzymała uzasadnione opinie 13 izb parlamentów narodowych (Czechy, Holandia, Wielka Brytania, Irlandia, Węgry, Rumunia, Słowenia, Francja, Cypr, Malta, Szwecja), przedstawione na podstawie Protokołu nr 2 do Traktatu Lizbońskiego o stosowaniu zasad pomocniczości i proporcjonalności. Liczba opinii stwierdzających brak zgodności z zasadą pomocniczości przekroczyła próg jednej czwartej ogółu głosów, co skutkowało koniecznością poddania projektu ponownej analizie przez Komisję. W dniu 27 listopada 2013 r. Komisja wydała komunikat, w którym po przeprowadzeniu analizy zgłoszonych opinii doszła do konkluzji, że propozycja jest zgodna z zasadą pomocniczości i że nie zachodzi konieczność wycofania lub zmiany projektu. Jednocześnie, Komisja zapewniła, że na dalszych etapach procesu legislacyjnego weźmie pod uwagę uzasadnione opinie parlamentów narodowych. Również w ocenie Rządu RP projekt nie budzi zastrzeżeń z punktu widzenia zasady pomocniczości.

Reforma ram prawnych UE w zakresie ochrony danych osobowych

Polska doprowadziła do wpisania do konkluzji RE przyjętych 24-25 października 2013 r., zobowiązania do terminowego zakończenia prac nad reformą ram prawnych UE w zakresie ochrony danych osobowych – tak, aby możliwe było ukończenie tworzenia jednolitego rynku cyfrowego do 2015 r. oraz zgodnie z powyższym konsekwentnie kontynuował aktywne uczestnictwo w pracach nad *Wnioskiem dotyczącym rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych* (projektem ogólnego rozporządzenia o ochronie danych), inicjatywy kluczowej dla zapewnienia UE odpowiednich ram prawnych w zakresie danych osobowych i ich ochrony.

Na posiedzeniu Rady ds. WSiSW 6 grudnia 2013 r., wieńczącym prace nad projektem podczas prezydencji litewskiej Polska podkreśliła wagę koncepcji mechanizmu punktu kompleksowej obsługi (one-stop-shop - OSS), który jest jednym z głównych ulepszeń w stosunku do obowiązujących przepisów. Zaakcentowała także, że dla jego pełnego wdrożenia organ nadzorczy z państwa, w którym znajduje się główna siedziba przedsiębiorstwa, powinien mieć pełne i wyłączne kompetencje korygujące, jak również jak najszersze i najdalej idące uprawnienia w przypadku przetwarzania danych osobowych, które ma miejsce w więcej niż jednym państwie członkowskim. Jednocześnie Rząd RP sprzeciwiał się, aby lokalny organ nadzorczy (właściwy ze względu na miejsce pobytu podmiotu danych) miał przyznane jakiegokolwiek uprawnienia władcze - byłoby to zaprzeczeniem ww. mechanizmu OSS i regresem w stosunku do obecnego stanu prawnego w UE - popierając zarazem, by w niektórych poważnych przypadkach transgranicznych uprawnienia do przyjmowania wiążących środków naprawczych powierzyć Europejskiej Radzie Ochrony Danych.

Transgraniczna współpraca w sprawach cywilnych i handlowych

Na posiedzeniu Rady ds. WSiSW w dniach 5-6 grudnia 2013 r. przyjęto podejście ogólne do projektu *rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiające europejski nakaz zabezpieczenia na rachunku bankowym w celu ułatwienia transgranicznego dochodzenia wierzytelności w sprawach cywilnych i handlowych*. Polska poparła przyjęcie podejścia ogólnego do projektu. W trakcie prac udało się zrealizować najważniejsze postulaty Polski, w tym zapewnić w przyszłym rozporządzeniu właściwą równowagę pomiędzy interesami wierzyciela z jednej strony a dłużnika z drugiej oraz w zadowalający sposób uregulować kwestię odpowiedzialności wierzyciela.

Współpraca policyjna

W II połowie 2013 r. prowadzono intensywne prace nad reformą Europejskiego Urzędu Policji (Europol), która ma na celu wzmocnienie wsparcia oferowanego przez tę agencję organom ścigania państw członkowskich w ramach walki z przestępczością poważną i zorganizowaną o charakterze transgranicznym. W ramach dotychczasowych dyskusji, Polska zwracała szczególną uwagę na kwestie związane z ochroną danych osobowych oraz wpływem projektowanych rozwiązań na praktyczną współpracę z organami ścigania, dążąc do zachowania zrównoważonego modelu rozwoju tej agencji, co spotkało się z szerokim poparciem ze strony innych państw członkowskich.

Polska wspierała również działania prezydencji litewskiej w zakresie planowania nowego Cyklu Polityki Bezpieczeństwa Unii Europejskiej dotyczącego zwalczania poważnej i zorganizowanej przestępczości na lata 2014-2017. W październiku 2013 r. opracowano Operacyjne Plany Działań na 2014 r., w ramach przyjętych priorytetów nowego Cyklu, w zakresie priorytetu narkotyki syntetyczne. Polska intensywnie uczestniczyła w przedmiotowym procesie, szczególnie w obszarze identyfikowanych w Polsce zagrożeń takich jak: produkcja i obrót narkotykami syntetycznymi, w tym nowymi substancjami psychoaktywnymi (Polska kierowała pracami grupy), handel ludźmi, nielegalna imigracja, oszusta podatkowe i akcyzowe, cyberprzestępczość w zakresie wykorzystania seksualnego dzieci w Internecie oraz zorganizowanej przestępczości przeciwko mieniu. Polska kontynuowała także aktywność w realizacji priorytetów obecnego Cyklu trwającego w latach 2011-2013.

Polska uczestniczyła również w opracowaniu *Podręcznika dotyczącego międzynarodowych doświadczeń w zakresie komplementarnego podejścia do zapobiegania i zwalczania przestępczości zorganizowanej* oraz angażowała się w rozwój międzynarodowej wirtualnej platformy Europol dedykowanej administracyjnemu podejściu do przestępczości zorganizowanej.

Walka z narkotykami

Polska intensywnie uczestniczy w negocjacjach na temat *projektu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie nowych substancji psychoaktywnych*. Proponowane działania mają na celu zapewnienie wysokiego poziomu ochrony zdrowia i bezpieczeństwa ludności w związku z pojawieniem się nowych substancji psychoaktywnych oraz ujednoczenie podejścia do tych substancji w państwach członkowskich UE poprzez wprowadzenie szybszych i bardziej skutecznych mechanizmów. Propozycja Komisji Europejskiej oparta została na politycznym mandacie przyjętym przez ds. Wymiaru Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych (Rada ds. WSiSW) z inicjatywy Polski podczas polskiej prezydencji (konkluzje Rady w sprawie nowych substancji psychoaktywnych). Dokument ten określał potrzeby państw członkowskich oraz zakres niezbędnych regulacji koniecznych na poziomie UE.

Kwestie związane ze swobodnym przepływem osób

W związku z pojawieniem się zarzutów dotyczących nadużyć swobodnego przepływu osób (SPO) podnoszonych przez część państw członkowskich (Wielka Brytania, Niemcy, Holandia, Austria), na forum Rady ds. WSiSW poruszana była kwestia wykorzystywania systemów socjalnych państw przyjmujących przez migrujących obywateli UE. W odpowiedzi na rozpoczętą dyskusję, Komisja Europejska, silnie popierana przez Polskę, zdecydowała o przygotowaniu raportu, którego celem miała być analiza rzeczywistej sytuacji. Polska wraz z innymi państwami domagała się przedstawienia danych, na podstawie których 4 państwa członkowskie podnosiły swoje zarzuty. W efekcie końcowym okazało się, że państwa te nie dysponują miarodajnymi statystykami, które mogłyby potwierdzić wykorzystywanie systemów socjalnych tych państw, bądź przekazane dane wskazywały na marginalne i jednostkowe przypadki. Podczas grudniowej Rady ds. WSiSW, Komisja Europejska zaprezentowała finalny raport, w którym stwierdzono brak dowodów na tezę, że obywatele UE korzystający ze swobody przemieszczania się stanowią nadmierne obciążenie systemu zabezpieczenia społecznego państwa przyjmującego. Komunikat Komisji Europejskiej jednoznacznie dowodził, że

większość obywateli UE, którzy przeprowadzają się do innego państwa członkowskiego, to osoby podejmujące tam pracę, częściej aktywnie zawodowo niż obywatele kraju rezydowania, a także rzadziej od nich pobierające świadczenia społeczne. Tym samym Komisja Europejska jednoznacznie odrzuciła zarzuty podnoszone przez 4 państwa. Należy zaznaczyć, iż Polska wielokrotnie podkreślała fakt, iż swobodny przepływ osób przyniósł wymierne korzyści gospodarcze dla państw tzw. starej Unii, gdzie dzięki migracjom po rozszerzeniach z 2004 i 2007 roku ich PKB wzrosło o prawie 1 %. W swoich interwencjach Polska podkreślała również, iż obywatele UE pracujący w innych państwach odprowadzają te same składki i podatki co obywatele danego państwa dodatkowo zasilając budżety tych krajów. Ponadto, Polska na wszystkich forach stanowczo sprzeciwiała się wprowadzeniu zmian do SPO poprzez zmianę Dyrektywy 2004/38/WE w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium Państw Członkowskich, uznając iż zasada swobodnego przepływu osób jest fundamentalną wartością Unii Europejskiej oraz jednym z najważniejszych osiągnięć integracji.

Migracje

W zakresie walki z nielegalną imigracją, Polska kontynuuje swoje działania jako „anioł stróż” w ramach dokumentu *Działania Unii Europejskiej wobec presji migracyjnej – strategiczna odpowiedź* (ang. *EU Action on Migratory Pressures – A Strategic Response*), gdzie odpowiada za obszar strategiczny I.5. dotyczący współpracy z państwami trzecimi uczestniczącymi w Partnerstwie Wschodnim oraz w Procesie Praskim. Działania te dotyczą współpracy między innymi w ramach zewnętrznego wymiaru migracji, readmisji, ale także przestępczości zorganizowanej związanej ze zjawiskiem nielegalnej imigracji oraz zjawiskiem handlu ludźmi. W drugiej połowie 2013 r. dokonano trzeciej już aktualizacji dokumentu rozszerzając go o dodatkowy obszar strategiczny odnoszący się do zapobiegania nielegalnej imigracji z kierunku oraz przez terytorium państw leżących w południowej części basenu Morza Śródziemnego (obszar strategiczny nr VII).

W odniesieniu do zewnętrznego wymiaru europejskiej polityki migracyjnej (tzw. Globalne Podejście do Migracji i Mobilności, GAMM) zaangażowanie Polski skupiło się na wsparciu prezydencji litewskiej w kontekście priorytetowej dla obu krajów współpracy z krajami wschodniego sąsiedztwa UE, w szczególności Partnerstwa Wschodniego. W dniach 7-8 października 2013 r. odbyła się I Konferencja ministerialna Partnerstwa Wschodniego w obszarze sprawiedliwości i spraw wewnętrznych, z udziałem przedstawicieli 28 państw członkowskich, państw Partnerstwa Wschodniego oraz wysokich przedstawicieli Komisji Europejskiej oraz Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych. Zorganizowanie powyższej konferencji stanowiło realizację konkluzji Rady przyjętych w czasie prezydencji polskiej, a tym samym kontynuację działań Polski z okresu prezydencji w odniesieniu do współpracy z krajami Partnerstwa Wschodniego (*Konkluzje Rady z dnia 13-14 grudnia 2011r. w sprawie współpracy w dziedzinie sprawiedliwości i spraw wewnętrznych w ramach Partnerstwa Wschodniego*). Strona polska, wraz ze stroną szwedzką oraz niemiecką, aktywnie wspierały prezydencję litewską w procesie przygotowań do tego wydarzenia. Zgodnie z podjętymi ustaleniami, konferencje te mają odbywać się regularnie i dostarczać politycznych wytycznych co do przyszłego rozwoju i współpracy w odniesieniu do krajów Partnerstwa Wschodniego w obszarze wymiaru sprawiedliwości i spraw wewnętrznych.

Ponadto Polska, jako lider Procesu Praskiego (kluczowy obok Partnerstwa Wschodniego proces polityczny w kierunku wschodnim w odniesieniu do kwestii migracyjnych) kontynuowała realizację projektu *Wsparcie implementacji Procesu Praskiego i jego Planu Działania* (ang. *Support for the Implementation of the Prague Process and its Action Plan*), Inicjatywa Celowa Procesu Praskiego, finansowanego w całości ze środków Komisji Europejskiej. Głównym celem projektu realizowanego przez Polskę (która jest liderem i koordynatorem Inicjatywy), Niemcy, Republikę Czeską, Rumunię, Słowację, Szwecję, Węgry oraz Międzynarodowy Ośrodek ds. Rozwoju Polityki Migracyjnej (ICMPD pełni funkcję sekretariatu procesu) w Wiedniu jest wzmocnienie współpracy w dziedzinie migracji i azylu między państwami Unii Europejskiej i strefy Schengen, Partnerstwa Wschodniego, Bałkanów Zachodnich, Azji Centralnej, a także Rosją i Turcją (tj. państwa uczestniczące w Procesie Praskim).

Strona polska aktywnie wspierała prezydencję litewską oraz Komisję Europejską w negocjacjach podpisanego w dniu 5 grudnia 2013 r. Partnerstwa na rzecz mobilności UE – Azerbejdżan. Do chwili obecnej Partnerstwa na rzecz mobilności (będące instrumentem praktycznej współpracy z krajami trzecimi w obszarze migracji) zawarto oprócz Azerbejdżanu z: Mołdawią, Cape Verde, Gruzją, Armenią i Marokiem. Polska jest stroną wszystkich Partnerstw zawartych z krajami Partnerstwa Wschodniego i aktywnie uczestniczy w ich realizacji.

Prezydencja litewska zapoczątkowała również dyskusje dotyczącą priorytetów Unii Europejskiej w obszarze wymiaru sprawiedliwości i spraw wewnętrznych po zakończeniu realizacji działań wynikających z obecnie obowiązującego Programu Sztokholmskiego. Priorytety przyszłej współpracy będą tematem Rady Europejskiej w czerwcu 2014 r., w związku z powyższym strona polska aktywnie uczestniczy w toczącej się obecnie dyskusji na forum UE dotyczące wyżej wymienionej kwestii.

Granice zewnętrzne

W odniesieniu do opublikowanego z końcem lutego 2013 r. pakietu *Smart borders*, w Radzie zakończono I czytanie w grupie roboczej wniosku dotyczącego utworzenia systemu wjazdu/wyjazdu (EES) w celu rejestrowania danych dotyczących wjazdu i wyjazdu obywateli państw trzecich przekraczających granice zewnętrzne państw członkowskich Unii Europejskiej (EES). Podjęto w ramach Rady decyzję, zgodnie z postulatami Polski, o prowadzeniu dalszych prac w kierunku rozszerzenia celu systemu o zwalczanie przestępczości zorganizowanej i terroryzmu.

Trwa I czytanie wniosku dotyczącego Programu Rejestrowanych Podróżnych. Uzgodniono wstępnie przeprowadzenie w 2014 r. studium wykonalności praktycznej dot. EES/RTP, a na jego podstawie - projektu pilotażowego w 2015 r.

Uzgodniono podstawę mandatu negocjacyjnego z PE w odniesieniu do wniosku legislacyjnego dotyczącego zasad ochrony zewnętrznych granic morskich w kontekście współpracy operacyjnej koordynowanej przez Europejską Agencję Zarządzania Współpracą Operacyjną na Granicach Zewnętrznych Państw Członkowskich Unii Europejskiej (Frontex). Celem projektu jest zastąpienie przepisów unieważnionej przez ETS we wrześniu 2012 r., na wniosek PE decyzji Rady 2010/252/UE przez wprowadzenie w jej miejsce, zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą, rozporządzenia ustanawiającego zasady ochrony zewnętrznych granic morskich w kontekście współpracy operacyjnej koordynowanej przez Frontex.

3.14. POLITYKA ROLNA

Zakończenie prac nad reformą Wspólnej Polityki Rolnej

Podczas prezydencji litewskiej doszło do zakończenia negocjacji w sprawie reformy wspólnej polityki rolnej (WPR) na lata 2014-2020 i była to najistotniejsza dla Polski sprawa w zakresie polityki rolnej.

W lipcu 2013 roku, kiedy przewodnictwo w Radzie przejęła Litwa, istniało już wstępne porozumienie polityczne pomiędzy Radą UE, Parlamentem Europejskim i Komisją Europejską w sprawie większości elementów zreformowanej WPR (doszło to tego w dniach 24-25 czerwca 2013 r. w Luksemburgu, na ostatniej Radzie ds. rolnictwa w czasie prezydencji irlandzkiej). Na drodze do pełnego kompromisu, stały jeszcze sprawy związane z wieloletnim budżetem UE. Niektóre kwestie rolne powiązane z Wieloletnimi Ramami Finansowymi (WRF) zostały ustalone w Radzie w ramach negocjacji budżetowych. Parlament Europejski uznał, że takie podejście narusza jego uprawnienia jako instytucji współdecydującej w obszarze polityki rolnej. Eurodeputowani oczekiwali zmian rozstrzygnięć w takich sprawach powiązanych z WRF jak: ograniczenia płatności dla największych gospodarstw, transfer środków między filarami WPR, wysokość wkładu Europejskiego Funduszu Rolnego Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFFROW) oraz poziomy dofinansowania dla beneficjentów programów rozwoju obszarów wiejskich, rozdział środków I oraz II filara pomiędzy państwa członkowskie.

We wrześniu przystąpiono do ostatnich uzgodnień. Podczas trilogu w dniu 17 września 2013 r., Parlament Europejski podtrzymał stanowisko, że niektóre propozycje dotyczące płatności bezpośrednich (m.in. limity redukcji płatności dla największych gospodarstw) oraz rozwoju obszarów wiejskich (m.in. stawki współfinansowania z EFRROW) wymagają zmian i oczekiwał ustępstw ze strony Rady. Jednocześnie ogłoszono, że w sprawie wspólnej organizacji rynków rolnych oraz rozporządzenia horyzontalnego osiągnięto porozumienie.

W dniu 23 września 2013 roku Rada UE do Spraw Rolnictwa i Rybołówstwa zmieniła mandat na negocjacje z Parlamentem Europejskim. W zmienionym mandacie Rada zdecydowała się na dwa ustępstwa wobec Parlamentu Europejskiego - na zwiększenie maksymalnego wkładu EFRROW (współfinansowania) z 75% do 85% w przypadku regionów najbiedniejszych i najbardziej oddalonych oraz na wprowadzenie obowiązkowej redukcji na poziomie co najmniej 5% dla płatności bezpośrednich powyżej 150 tys. EUR na gospodarstwo. We wszystkich pozostałych „otwartych kwestiach” Rada utrzymała stanowisko wypracowane w czerwcu 2013 roku w Luksemburgu. Polska, wraz z kilkoma innymi państwami, nie poparła zmienionego mandatu Rady, ponieważ zaproponowane zmiany odbiegały od porozumienia Rady Europejskiej z lutego 2013 r. w sprawie WRF.

Na kolejnym spotkaniu trójstronnym w dniu 24 września 2013 r. Parlament Europejski zaakceptował zrewidowane stanowisko Rady. Tym samym osiągnięto pełny kompromis polityczny w sprawie reformy wspólnej polityki rolnej, który umożliwił przyjęcie przez Radę i Parlament w pierwszym czytaniu pakietu głównych rozporządzeń dotyczących płatności bezpośrednich, wsparcia rozwoju obszarów wiejskich przez EFRROW, wspólnej organizacji rynków rolnych oraz finansowania, monitorowania i kontroli WPR na okres 2014-2020. Rada UE potwierdziła to w dniu 16 grudnia 2013 r. Rada UE do Spraw Rolnictwa i Rybołówstwa przyjęła wspomniane powyżej projekty rozporządzeń dotyczące reformy WPR. Polska głosowała za ich przyjęciem, przy czym złożyła dwie deklaracje: pierwsza z nich dotyczyła rozszerzenia listy sektorów uprawnionych do objęcia płatnością związaną m.in. o tytoń, a druga – wsparcia organizacji producentów w sektorze chmielu.

Prezydencja litewska zakończyła też prace nad związanym z reformą WPR projektem rozporządzenia Rady określającego środki dotyczące ustalania niektórych dopłat, refundacji i cen związanych z jednolitą wspólną organizacją rynków rolnych (podstawa prawna – artykuł art. 43. ust 3 TFUE). W ramach tych prac Polska intensywnie zabiegała o urealnienie poziomu cen interwencyjnych. Powyższy postulat nie spotkał się jednak z poparciem ze strony innych państw członkowskich oraz Komisji Europejskiej.

Przepisy przejściowe na rok 2014

W związku z przedłużającymi się negocjacjami w sprawie WRF oraz reformy WPR, stało się jasne, że tej ostatniej nie będzie można wdrożyć od początku 2014 r. Konieczne stało się przygotowanie przepisów przejściowych na 2014 r. Komisja Europejska przedstawiła odpowiedni projekt w kwietniu 2013 r. Prezydencja litewska doprowadziła do przyjęcia stanowiska Rady w sprawie tego projektu, a następnie porozumienia z Parlamentem Europejskim. Przepisy przejściowe zostały ostatecznie przyjęte przez Radę do Spraw Rolnictwa i Rybołówstwa w grudniu wraz z pakietem rozporządzeń dotyczących reformy WPR. Polska głosowała za przyjęciem tych przepisów.

W rozporządzeniu przejściowym na 2014 r. wprowadzono rozwiązania postulowane przez stronę polską. Dotyczyło to m.in. możliwości przesuwania do 25% środków z II filara na płatności bezpośrednie (PE był przeciwny przesunięciu w tej skali) i stosowania przejściowych płatności krajowych. Ponadto, zgodnie z polskimi oczekiwaniami, rozszerzono katalog działań w ramach wsparcia rozwoju obszarów wiejskich, dla których możliwe będzie podejmowanie w 2014 roku nowych zobowiązań o działaniach o charakterze motywacyjnym (wsparcie dla młodych rolników) oraz inwestycyjnym (wsparcie modernizacji gospodarstw czy zwiększania wartości dodanej).

Wspólna organizacja rynku owoców i warzyw

Ponadto w ramach reformy Wspólnej Polityki Rolnej, w czasie prezydencji litewskiej trwały prace nad finalizacją projektu rozporządzenia Rady określającego środki dotyczące ustalania niektórych dopłat, refundacji i cen związanych z jednolitą wspólną organizacją rynków rolnych (podstawa prawna art. 43. ust 3 TFUE). W ramach tych prac Polska intensywnie zabiegała o urealnienie poziomu cen interwencyjnych, zwracając uwagę, że ma to fundamentalne znaczenie w celu zapewnienia sprawnie funkcjonującej siatki bezpieczeństwa oraz odpowiedniego poziomu wsparcia rynku. Powyższy postulat nie spotkał się jednak z poparciem ze strony innych państw członkowskich oraz Komisji Europejskiej.

Założenia prezydencji litewskiej w zakresie wspólnej organizacji rynku owoców i warzyw wskazywały, że jak tylko Komisja Europejska przedstawi sprawozdanie dotyczące wdrożenia jednolitej organizacji rynku w sektorze owoców i warzyw i zaprezentuje projekt legislacyjny, Litwa chciała rozpocząć negocjacje i osiągnąć znaczny postęp w tej sprawie. Działania Litwy miały zakładać lepszą administrację i wdrażanie działań w sektorze owoców i warzyw, w nawiązaniu do organizacji producentów, ich funduszy operacyjnych i programów operacyjnych.

Niestety Komisja Europejska nie przedstawiła, zgodnie z art. 184 ust 4 do dnia 31 grudnia 2013 r. sprawozdania Parlamentowi Europejskiemu i Radzie dotyczącego wprowadzenia w życie przepisów określonych w części II tytuł I rozdział IV sekcja IVa oraz w części II tytuł II rozdział II, dotyczących organizacji producentów, funduszy operacyjnych i programów operacyjnych w sektorze owoców i warzyw. Komisja Europejska na Komitecie Zarządzającym ds. Wspólnej Organizacji Rynków Rolnych (owoce i warzywa) zapowiedziała, że prace nad reformą tego zostały odroczone.

W związku z powyższym założenie prezydencji litewskiej nie mogło zostać zrealizowane, a Polska, jak i inne państwa członkowskie, nie miały dotychczas możliwości rozpoczęcia negocjacji i postulowania jakichkolwiek propozycji i wniosków.

Kwestie fitosanitarne i weterynaryjne

Prezydencja litewska prowadziła prace nad projektem *rozporządzenia w sprawie produkcji i udostępniania na rynku materiału przeznaczonego do reprodukcji roślin (prawo o materiale przeznaczonym do reprodukcji roślin)*. Materiał przeznaczony do reprodukcji roślin (materiał siewny, rozmnożeniowy i nasadzeniowy) ma zasadnicze znaczenie dla wydajności, różnorodności, i jakości rolnictwa i ogrodnictwa oraz produkcji zdrowej żywności i paszy, a także dla środowiska. Obecne przepisy UE dotyczące udostępniania na rynku materiału przeznaczonego do reprodukcji roślin dotyczą dwóch głównych filarów, a mianowicie rejestracji odmian i kwalifikacji partii materiału przeznaczanego do reprodukcji gatunków roślin wymienionych w dyrektywach („unijne gatunki wymienione”). Biorąc pod uwagę strukturę i specyfikę rolnictwa w Polsce, w toku prac podnoszono przede wszystkim wątpliwości co do zapisów dotyczących wyłączenia z przepisów dotyczących opłat mikroprzedsiębiorców, którzy zostali zdefiniowani jako firmy zatrudniające do 10 osób oraz mające obrót nie większy niż 2 mln EUR. Zastrzeżenia budzi także zakres oraz sama forma prawna zaproponowanych w projekcie ponad 30 delegacji do wydawania aktów wykonawczych lub delegowanych. W okresie prezydencji litewskiej nie zakończyło się pierwszego czytania projektu i będzie ono kontynuowane przez prezydencję grecką.

W odniesieniu do opublikowanego przez KE 7 czerwca 2013 r. projektu *rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego przepisy w zakresie zarządzania wydatkami odnoszącymi się do łańcucha żywnościowego, zdrowia zwierząt i dobrostanu zwierząt oraz dotyczącymi zdrowia roślin i materiału przeznaczanego do reprodukcji roślin*, oraz zmieniającego akty prawne ustanawiające dotychczasowe ramy finansowo-prawne wykorzystywane do finansowania tych obszarów, prezydencja litewska uzyskała poparcie dla tekstu kompromisowego. Polska skutecznie zabiegała m.in. o poprawkę polegającą na wykreśleniu przepisu dotyczącego ustanowienia minimalnej kwoty dotacji udzielanej przez Komisję Europejską w kwocie 50 000 EUR, o dokonanie zmian terminów składania szczegółowych sprawozdań technicznych i finansowych z realizacji programu za rok

poprzedni oraz składania wniosku o płatność, a także korzystnych rozwiązań proceduralnych dotyczących zatwierdzania krajowych programów zwalczania chorób zakaźnych zwierząt.

3.15. POLITYKA RYBOŁÓWSTWA

Europejski Fundusz Morski i Rybacki

15 lipca 2013 r. zostało przyjęte podejście ogólne od *projektu rozporządzenia ws. Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego (EFMR)*. Polska zaznaczała, iż kryteria alokacji zawarte w Artykule 17 rozporządzenia są sformułowane w sposób niewystarczająco jasny, co powoduje zbyt dużą dowolność ich interpretacji przez poszczególne Państwa Członkowskie. KE powinna doprecyzować przedmiotowe kryteria i przedstawić sposób ich interpretacji. Za konieczne uznano również zachowanie kryterium alokacji historycznej z okresu programowania 2007-2013 oraz wzięcie pod uwagę danych określających sektor akwakultury. Ponadto w przyjętej propozycji rozporządzenia uwzględniono postulaty Polski dotyczące wprowadzenia definicji „rybaka” i „rybołówstwa śródlądowego”, co w zdecydowanie większym stopniu odzwierciedla specyfikę polskiego sektora. W ramach trilogów, kluczowe z punktu widzenia interesów Polski, były kwestie uwarunkowań ex-ante (art. 11), zasobów budżetowych w ramach zarządzania dzielonego (art. 15), łagodzenia zmian klimatu (art. 39), dopłat do przechowywania (art. 70), a także sprzeciw wobec proponowanego przez Parlament Europejski drastycznego zwiększenia środków na kontrolę administracyjną oraz zbiorów danych (art. 15) kosztem alokacji dla wsparcia inwestycyjnego sektora rybackiego. Prezydencja litewska planowała zakończenie uzgodnień politycznych i technicznych z Parlamentem Europejskim do końca 2013 r. Jednakże w dniu 20 grudnia 2013 r. prezydencja litewska poinformowała o zawieszeniu negocjacji projektu rozporządzenia o EFMR po spotkaniu technicznym w dniu 19 grudnia 2013 r. Negocjacje mają zostać wznowione w styczniu 2014 r. już przez prezydencję grecką.

Uprawnienia połowowe na 2014 rok

W pracach nad *projektem rozporządzenia Rady ustalającego uprawnienia połowowe na 2014 rok na obszarze Morza Bałtyckiego* działania Polski skoncentrowały się przede wszystkim na negocjacji kwoty połowowej szprota, śledzia centralnego, dorsza stada wschodniego, gładzicy. W pierwotnej propozycji Komisja Europejska zaproponowała 11% redukcję kwoty połowowej szprota – Polska optowała za mniejszą redukcją tej kwoty np. na poziomie około 2%. W zakresie dorsza stada wschodniego Komisja zaproponowała 7% wzrost kwoty połowowej – Polska oceniła pozytywnie tę propozycję. Odnosnie śledzia stada zachodniego Komisja zaproponowała 23% redukcję kwoty – Polska opowiadała się za pozostawieniem kwoty na poziomie z roku 2013. Mając na uwadze zaproponowany wzrost o 59% kwoty połowowej śledzia stada zachodniego Polska opowiadała się za mniejszym wzrostem np. na poziomie 40%. W zakresie łososia Polska popierała propozycję Komisji Europejskiej ustalającą kwotę na poziomie z roku 2013. Ostateczne poparcie propozycji przez Polskę zależało przede wszystkim od stopnia realizacji szczegółowych postulatów, zwłaszcza w odniesieniu do stad dorsza wschodniego i szprota. W porównaniu do kwot obowiązujących w 2013 roku, na rok 2014 ustalono wzrost kwoty połowowej dla śledzia basenu centralnego (+25%), oraz dorsza stada wschodniego (+7%). Natomiast, ustalono niższe kwoty połowowe dla szprota (-4%), śledzia zachodniego (-23%), dorsza zachodniego (-15%) i łososia (-2%). Kwota połowowa gładzicy pozostała na poziomie z roku 2013. W związku z tym, że w zakresie dorsza stada wschodniego, szprota, śledzia centralnego, gładzicy osiągnięto zakładany cel, Polska poparła porozumienie polityczne w tej sprawie.

W czasie prac nad podziałem możliwości połowowych na rok 2014 Polska poruszyła temat związany z ograniczeniem połowów paszowych na Morzu Bałtyckim prowadzonych przez duże statki rybackie w związku z koniecznością utrzymania bazy pokarmowej dorsza na obszarze 25, oraz poruszyła temat związany z problemem dużych fluktuacji kwot połowowych rok do roku, z powodu zmiany metod oceny stad przez ICES.

Prezydencja litewska prowadziła aktywne prace nad *projektem rozporządzenia Rady ustalającym uprawnienia do połowów na 2014 rok dla pewnych stad ryb i grup stad ryb, stosowane w wodach UE oraz – w odniesieniu do statków UE – w niektórych wodach nienależących do UE*. Polska uzależniła jego poparcie od uzyskania korzystnych warunków odnośnie do możliwości prowadzenia połowów, które będą ekonomicznie możliwe do realizacji dla polskiej floty. Dla polskiej floty dalekomorskiej szczególne znaczenie mają: kwoty dorsza na obszarze Svalbard (obszar I i IIB), ostroboka chilijskiego na Pacyfiku oraz kwoty makreli i śledzia na północnym Atlantyku. Ostateczne porozumienie zostało uzyskane znacznie szybciej i sprawniej niż w latach poprzednich, ze względu na ogólną poprawę stanu stad ryb w wodach UE, ściśle wdrażanie wytycznych tegorocznej reformy Wspólnej Polityki Rybackiej, a także bardziej koncyliacyjne nastawienie Komisji i delegacji do negocjacji. W odniesieniu do zasobów, w których nie ma opracowanego doradztwa naukowego, większość państw członkowskich opowiada się za traktowaniem poszczególnych stad osobno, z należyтым uwzględnieniem najlepszych dostępnych informacji naukowych oraz wskaźników, co do stanu stad. Zgodnie ze stanowiskiem Polski w tej sprawie, w takim przypadku nie powinno się stosować automatycznie obniżania limitów połowowych. Podczas dyskusji wiele delegacji podkreślało też potrzebę ustalania TAC na poziomie z zeszłego roku, w przypadku pozytywnych rekomendacji naukowych, co zostało odzwierciedlone między innymi w przydziałach dla Polski. Postulaty Polski zostały odpowiednio uwzględnione w negocjacjach, przede wszystkim odnośnie wysokości tymczasowej kwoty dla makreli w sytuacji braku porozumienia państw nadbrzeżnych. Poprawnie odzwierciedlono też wielkości kwot przysługujących Polsce w ramach regionalnych organizacji rybackich.

Umowa rybacka UE-Maroko

W dniu 15 listopada 2013 r. Rada UE podjęła decyzję o podpisaniu nowego Protokołu do porozumienia o partnerstwie w sektorze rybołówstwa pomiędzy Unią Europejską a Królestwem Maroka. Łowiska marokańskie to od 2008 roku jeden z ważniejszych obszarów prowadzenia działalności połowowej dla polskiej floty dalekomorskiej. Wynika to z faktu, że polska flota dalekomorska w 2008 roku przeszła poważną restrukturyzację, przestawiając się na połowy pelagiczne, z nastawieniem na działalność głównie w Afryce Zachodniej. Polska jest bardzo zainteresowana wznowieniem połowów na wodach Maroka. Polska poparła zawarcie decyzji w sprawie umowy z Marokiem, a na mocy Protokołu Polsce przyznano możliwości połowowe w kategorii 6 pelagicznej w wysokości 4525 ton.

3.16. ZATRUDNIENIE I POLITYKA SPOŁECZNA

Delegowanie pracowników w ramach świadczenia usług

Prezydencja litewska kontynuowała prace nad projektem *dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie egzekwowania dyrektywy 96/71/WE dotyczącej delegowania pracowników w ramach świadczenia usług (tzw. dyrektywa wdrożeniowa)*. Prace skupiały się w dużej mierze na analizie brzmienia najbardziej problematycznych artykułów dyrektywy, to jest, art. 9 – dot. krajowych środków kontrolnych, art. 12 – dotyczącego odpowiedzialności solidarnej. Podczas posiedzenia Rady UE do Spraw Zatrudnienia, Polityki Społecznej, Zdrowia i Spraw Konsumentów (EPSCO) w dniu 15 października 2013 r., podjęto próbę osiągnięcia podejścia ogólnego w odniesieniu do projektu dyrektywy.

Prezentując swoje stanowisko Polska podkreśliła wówczas, że wątpliwości budzi między innymi art. 3, będący przykładem nadregulacji w projekcie dyrektywy. Wprowadzenie różnych kryteriów spowoduje, że to samo przedsiębiorstwo w jednym państwie może być uznane za prawidłowo delegujące, a w drugim nie. Ponadto Polska w duchu kompromisu przygotowała z innymi państwami, które opowiadały się dotychczas za zamkniętą listą środków kontrolnych (CZ, EE, HR, HU, IE, LV, PL, RO, SI, SK, UK), propozycję kompromisową do art. 9. Zaproponowano w niej procedurę, która umożliwi racjonalny mechanizm weryfikacyjny. W opinii Polski propozycja ta wychodziła naprzeciw oczekiwaniom państw opowiadających się za otwartym katalogiem środków kontrolnych. Co do art.

12 Polska opowiadała się za jego usunięciem art. 12, ale doceniła pracę prezydencji zmierzającą w dobrym kierunku, gdyż propozycja przewidywała fakultatywne wprowadzenie odpowiedzialności solidarnej, co oznaczałoby w praktyce zachowanie obecnego *status quo*. Pomimo przedłożenia kilku propozycji kompromisowych, z powodu niewystarczającego poparcia nie udało się przyjąć podejścia ogólnego podczas październikowego posiedzenia Rady.

Prezydencja litewska podjęła kolejną próbę przyjęcia podejścia ogólnego podczas posiedzenia Rady EPSCO w dniach 9-10 grudnia 2013 r. Polska podkreśliła wówczas, że dyrektywa wykonawcza powinna gwarantować ochronę praw pracowniczych, a jednocześnie umożliwiać swobodne świadczenie usług w ramach jednolitego rynku. Niezwykle istotne jest dzisiaj zapewnienie w tym zakresie niezbędnej równowagi. Ponadto, Polska konsekwentnie opowiedziała się za poszanowaniem praw pracowniczych podkreślając, iż nie można akceptować sytuacji, w której pracownicy są pozbawieni możliwości skutecznej ochrony przysługujących im praw. Jednocześnie jednak należy mieć na uwadze, by projektowane rozwiązania nie doprowadziły do utrudnienia, lub wręcz uniemożliwienia, świadczenia usług przez uczciwych przedsiębiorców.

Polska podkreśliła także, że swoboda świadczenia usług jest jednym z filarów rynku wewnętrznego. Transgraniczny przepływ usług pozytywnie wpływa na konkurencyjność i innowacyjność przedsiębiorstw, a także przyczynia się do tworzenia miejsc pracy.

Polska wielokrotnie wskazywała, że nowa dyrektywa wykonawcza powinna uwzględniać dążenie do zmniejszenia ogólnych obciążeń regulacyjnych, w szczególności dla sektora MŚP. Zbyt duże obciążenia administracyjne i finansowe będą skutkować utrudnieniem działalności przedsiębiorstw, zmniejszeniem ich konkurencyjności i zwiększeniem biurokracji, a w konsekwencji ograniczeniem przepływu usług w UE.

Polska podkreśliła ponadto, że art. 9 ma dla nas charakter priorytetowy, w związku z czym ostateczne stanowisko Polski do projektu dyrektywy zależy w dużym stopniu od jego brzmienia. W opinii Polski najistotniejszą kwestią jest zapewnienie w tym przepisie precyzyjnego mechanizmu weryfikacyjnego dotyczącego obowiązujących i przyszłych środków kontrolnych.

Wskazano przy tym, iż art. 9 trzeba w szczególności oceniać w kontekście art. 3 projektu dyrektywy. W ocenie Polski szereg rozwiązań w nim ujętych będzie bowiem rodził istotne problemy na etapie implementacji dyrektywy. Tytułem przykładu Polska wskazała na przepis art. 3 ust. 2 lit. e) („any previous periods during which the post was filled by the same or another (posted) worker”). Zaproponowane brzmienie może prowadzić do wątpliwości interpretacyjnych. Tym samym Polska zwróciła się do Komisji z wnioskiem o przedstawienie właściwej interpretacji w tym zakresie, która powinna zostać włączona do protokołu z posiedzenia Rady. Podczas posiedzenia Rady Komisja potwierdziła, że przepisu tego nie można interpretować w ten sposób, że zakazuje on zastępowania pracownika delegowanego innym pracownikiem delegowanym ani w jakikolwiek sposób ogranicza tego typu zastępowalność. Jednocześnie Komisja zobowiązała się do wydania oświadczenia dotyczącego wykładni przepisu art. 3 ust. 2 lit. e). Oświadczenie to będzie stanowić załącznik do protokołu z posiedzenia Rady EPSCO.

Odnosząc się do art. 12 Polska wielokrotnie wskazywała na problematyczność instytucji odpowiedzialności solidarnej w stosunkach transgranicznych. Propozycja prezydencji litewskiej przewidywała fakultatywne wprowadzenie odpowiedzialności solidarnej, co jest rozwiązaniem, akceptowalnym dla Polski.

Ostatnia kompromisowa propozycja prezydencji przedłożona podczas posiedzenia była możliwa do zaakceptowania i została poparta przez Polskę. W wyniku głosowania propozycja uzyskała większość kwalifikowaną i Rada przyjęła podejście ogólne do dokumentu.

W odniesieniu do art. 9 regulującego kwestie dotyczące stosowania wymogów administracyjnych i środków kontrolnych przyjęto rozwiązanie, zgodnie z którym katalog środków, które mogą być stosowane przez państwa członkowskie, jest precyzyjnie określony w dyrektywie wykonawczej.

Środki te muszą być uzasadnione i proporcjonalne. Wprowadzanie nowych środków jest możliwe jedynie w sytuacjach, gdy dotychczasowe są niewystarczające. Dodatkowo przyjęto przepis, zgodnie z którym państwa członkowskie mają obowiązek informować Komisję o stosowanych i wprowadzanych przez siebie środkach oraz mają umieścić na stronie internetowej informacje na ten temat. Komisja Europejska ma natomiast systematycznie monitorować stosowanie tych środków i regularnie przedstawiać Radzie raporty w tym zakresie.

W odniesieniu do art. 12 dotyczącego odpowiedzialności solidarnej przyjęto, iż wprowadzenie tej instytucji przez państwa członkowskie będzie miało charakter dobrowolny, podobnie jak to jest obecnie. Jedynie w sektorze budowlanym, w odniesieniu do bezpośredniej relacji wykonawcy i pracodawcy – podwykonawcy, państwa będą musiały wprowadzić szczególne rozwiązania, to jest odpowiedzialność solidarną albo inne, odpowiednie środki wykonawcze, zgodne z przepisami prawa krajowego i prawa unijnego, które będą miały na celu zapobieganie nadużyciom i obejściom prawa w sytuacjach, gdy pracownicy mają problemy z dochodzeniem swoich praw i które umożliwią wprowadzenie skutecznych i proporcjonalnych sankcji wobec wykonawcy. Państwa członkowskie mają obowiązek poinformować Komisję Europejską o przyjętych przez siebie rozwiązaniach, natomiast Komisja została zobowiązana do dokładnego monitorowania stosowania ww. przepisów.

Semestr Europejski 2013 w obszarze zatrudnienia i polityki społecznej

Rada UE do Spraw Zatrudnienia, Polityki Społecznej, Zdrowia i Spraw Konsumenckich (EPSCO) w dniu 15 października 2013 r. odbyła debatę na temat oceny Semestru Europejskiego w roku 2013 w obszarze zatrudnienia i polityki społecznej. Polska co do zasady zgodziła się z ogólną oceną, że tegoroczna edycja Semestru Europejskiego przebiegła stosunkowo sprawnie. W przebiegu cyklu nadal jednak występują kwestie, które wymagają dopracowania.

Polska podkreśliła, że najłagodniejszym ogniwem Semestru jest w dalszym ciągu zbyt napięty harmonogram prac powodujący brak możliwości dyskusji nad projektem zaleceń z krajowymi partnerami społeczno-gospodarczymi i krajowym parlamentem. Przewidziane procedurą konsultacje z partnerami społecznymi w tej kwestii wymagają otwartej, elastycznej i odpowiedzialnej współpracy. Wyniki osiągnięte w drodze konsensusu zapewnią współodpowiedzialność rządu, parlamentu i partnerów społecznych za realizację zaleceń. Polska zdecydowanie poparła zapowiedziane podjęcie przez Komisję wysiłków na rzecz usprawnienia procesu to jest wcześniejsze przedkładanie pakietu dokumentów przez Komisję. Opublikowanie przez Komisję Europejską Rocznej analizy wzrostu gospodarczego na 2014 r. i towarzyszących jej dokumentów, w tym projektu *Wspólnego sprawozdania o zatrudnieniu* (JER), wcześniej niż w poprzednim cyklu roku 2013, powinno sprzyjać w 2014 roku lepszemu przygotowaniu przez Komisję analiz i umożliwieniu ich omówienia z zainteresowanymi państwami członkowskimi, w celu ich wykorzystania do trafnej oceny realizacji przez nie rekomendacji (CSRs) Rady i aktualizacji tych rekomendacji.

Polska podkreśliła, że istotnym elementem usprawnienia procesu monitorowania postępów we wdrażaniu (zaleceń dla poszczególnych państw członkowskich) jest poprawa dialogu z Komisją Europejską na przestrzeni całego roku z wykorzystaniem cyklicznych spotkań bilateralnych. Należałoby również rozważyć możliwość przekazywania przez Komisję państwom członkowskim projektów dokumentów towarzyszących zaleceniom, które stanowią podstawę analityczną do formułowania zaleceń. Takie konsultacje przed opublikowaniem zaleceń umożliwiłyby państwom członkowskim już na wcześniejszym etapie wyjaśnienie nieporozumień, wynikających z niezrozumienia sytuacji krajowej, braku dostępu do informacji, czy danych statystycznych, które nie są publikowane.

Polska zwróciła uwagę, że dla optymalizacji możliwości wczesnego reagowania na wyzwania w obszarze rynku pracy i kwestii społecznych, należy poddać rozważeniu szersze włączenie aspektów społecznych w Semestr Europejski w ramach istniejących ram koordynacji polityki zatrudnienia i polityki społecznej.

Podczas posiedzenia Rady EPSCO w dniach 9-10 grudnia 2013 r., odbyła się wymiana poglądów na

temat zatrudnienia i polityki społecznej w świetle Rocznej analizy wzrostu gospodarczego 2014, projektu wspólnego sprawozdania o zatrudnieniu oraz sprawozdania przedkładanego w ramach mechanizmu ostrzegania. Zgodnie z zaprezentowanym stanowiskiem Polski kluczowe znaczenie dla zapewnienia trwałego wzrostu i pełnego wykorzystania efektów reform strukturalnych w poszczególnych krajach i w całej UE ma pełna realizacja i właściwe funkcjonowanie jednolitego rynku. Polska podkreśliła, że Semestr Europejski staje się skutecznym instrumentem koordynacji i monitorowania polityki gospodarczej państw członkowskich. Ponownie zwróciła uwagę na zbyt napięty harmonogram, który utrudnia konsultacje proponowanych zaleceń dla państw członkowskich z krajowymi partnerami społeczno-gospodarczymi i krajowym parlamentem.

Polska podzieliła opinię Komisji w Rocznej Analizie Wzrostu Gospodarczego na 2014 r., że obecnie największym wyzwaniem jest utrzymanie tempa reform.

Zdaniem Polski, z perspektywy celów zatrudnieniowych UE pożądane jest, aby doskonalenie procesu koordynowania zarządzania gospodarczego następowało w kierunku dalszego zwiększania synergii pomiędzy planami dotyczącymi działań na rzecz reform strukturalnych, w tym rynku pracy, a budżetami. Dla osiągnięcia tego celu potrzebna jest pogłębiona i elastyczna współpraca pomiędzy Radami ECOFIN i EPSCO oraz ich komitetami pomocniczymi, szczególnie w trakcie prac nad zaleceniami dla państw członkowskich. W odniesieniu do tablicy wyników (*social scoreboard*) zastosowanej w projekcie Wspólnego Sprawozdania o Zatrudnieniu, podkreślono, że Polska popiera jej stosowanie, uważając jednak, że potrzebne są dalsze prace analityczne nad zestawem wybranych wskaźników, tak aby *scoreboard* nie tylko przyczynił się do lepszej widoczności wskaźników społecznych, ale też w możliwie najlepszy sposób prezentował sytuację społeczną i zatrudnieniową w danym kraju. Celem *scoreboard* powinna być widoczność danych i ich aktualność.

Polska poparła aktualne brzmienie Sprawozdania przedkładanego w ramach mechanizmu ostrzegania. Zwrócono jednak uwagę, że włączenie w ramach mechanizmu ostrzegania dodatkowych wskaźników społecznych spotkało się z negatywną oceną Komitetów SPC i EPC.

Współpraca między publicznymi służbami zatrudnienia

W dniu 18 czerwca 2013 roku, Komisja Europejska opublikowała *Wniosek dotyczący decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie wzmocnionej współpracy między publicznymi służbami zatrudnienia (COM(2013)430)*. Celem projektu jest ustanowienie w sposób formalny europejskiej sieci publicznych służb zatrudnienia jak również rozszerzenie i modernizację publicznych służb zatrudnienia oraz umożliwienie im skutecznego i harmonijnego działania w obliczu kryzysu gospodarczego.

Sfomalizowanie zasad współpracy sieci publicznych służb zatrudnienia (PSZ) przyczyni się do wzmocnienia – realizowanej od 1997 r. - współpracy publicznych służb zatrudnienia państw członkowskich, do której zaliczyć należy inicjatywy mające na celu wymianę informacji i najlepszych praktyk, analizę porównawczą i doradztwo oraz promowanie innowacyjnych metod świadczenia usług w zakresie zatrudnienia. Inicjatywy prowadzone przez sieć powinny poprawić skuteczność działań publicznych służb zatrudnienia – i w efekcie – przyczynić się do realizacji celów określonych w Strategii Europa 2020 w zakresie zatrudnienia.

Prezydencja litewska podjęła prace nad *Wnioskiem dotyczącym decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie wzmocnionej współpracy między publicznymi służbami zatrudnienia w lipcu 2013 r.* Projekt Decyzji był sześciokrotnie przedmiotem posiedzeń Grupy Roboczej ds. Kwestii Społecznych. Strona polska pozytywnie odniosła się do przedmiotowego Wniosku Komisji, gdyż sieć publicznych służb zatrudnienia ustanowiona w sposób formalny na mocy niniejszej decyzji usprawni współpracę między państwami członkowskimi w obszarze zatrudnienia i przyczyni się do realizacji celów Traktatu, przede wszystkim w zakresie promowania pełnego zatrudnienia oraz realizacji celów Strategii Europa 2020. W toku prac nad projektem Decyzji Polska opowiedziała się za fakultatywnością uczestnictwa w sieci publicznych służb zatrudnienia uznając, że współpraca w ramach PSZ powinna odbywać się na zasadzie dobrowolności i angażowania w projekty, które przyczyniają się do rozszerzenia wiedzy czy

wsparcia projektów krajowych PSZ.

W ramach prowadzonych przez prezydencję litewską negocjacji wypracowano porozumienie co do głównych celów wniosku i co do jego wszystkich elementów z wyjątkiem jednej kwestii: dobrowolnego lub obowiązkowego charakteru uczestnictwa w sieci publicznych służb zatrudnienia. Prezydencja litewska uznała, że rozwiązaniem tej kwestii będzie wyrażenie woli politycznej przez państwa członkowskie w formie oświadczenia, które zostanie włączone do protokołu Rady. Ostatecznie Rada UE do Spraw Zatrudnienia, Polityki Społecznej, Zdrowia i Spraw Konsumenckich przyjęła podejście ogólne w odniesieniu do projektu decyzji w sprawie wzmocnionej współpracy między publicznymi służbami zatrudnienia w dniu 9 grudnia 2013 r. Prace nad przedmiotowym wnioskiem, w tym negocjacje z Parlamentem Europejskim będą kontynuowane przez prezydencję grecką.

Europejski Fundusz Pomocy Najbardziej Potrzebującym

Prezydencja litewska kontynuowała prace nad *Wnioskiem dotyczącym rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie Europejskiego Funduszu Pomocy Najbardziej Potrzebującym (FEAD)*. Fundusz ten będzie stanowić w dużej mierze kontynuację dotychczasowego mechanizmu *Dostarczanie nadwyżek żywności najuboższej ludności Unii Europejskiej (PEAD)* (finansowanego w ramach Wspólnej Polityki Rolnej) rozszerzonego o produkty pierwszej potrzeby oraz możliwość finansowania działań towarzyszących prowadzonych przez organizacje charytatywne, mających na celu walkę z wykluczeniem społecznym.

Polska od początku popierała inicjatywę utworzenia Funduszu, a także podnosiła sprawę zabezpieczenia realizacji programu pomocy osobom najbardziej potrzebującym w okresie przejściowym, tj. pomiędzy zakończeniem obecnego programu PEAD a pełnym uruchomieniem nowego Funduszu. W rezultacie zabiegów części krajów, w tym Polski, przedłużono realizację programu PEAD do końca lutego 2014 r.

W toku dotychczasowych prac nad projektem rozporządzenia w sprawie FEAD, wyodrębniono część obligatoryjną i fakultatywną Funduszu oraz wprowadzono możliwość opracowania przez państwo członkowskie dwóch programów operacyjnych – obejmującego pomoc materialną i/lub działania związane z włączeniem społecznym. Budżet programu FEAD opiewa na 3,5 mld EUR, Polsce przyznano alokację w wysokości 420 mln EUR.

Prezydencji litewskiej udało się osiągnąć porozumienie z Parlamentem Europejskim. W ramach nieformalnych trilogów uzgodniono:

- dodanie przykładu działań towarzyszących: "doradztwo w zakresie zbilansowanej diety i zarządzania budżetem",
- wzmocnienie zasady partnerstwa,
- rezygnację z działań na rzecz przeciwdziałania marnotrawieniu żywności w zamian za kwalifikowalność przechowywania i transportu żywności pochodzącej z darów,
- podwyższenie pomocy technicznej do 5 %,
- kwalifikowalność wydatków począwszy od dnia 1 grudnia 2013 r. (wsteczne działanie Funduszu).

Państwa członkowskie przyjęły tekst kompromisowy na posiedzeniu COREPER I w dniu 11 grudnia 2013 r. (przy sprzeciwie Wielkiej Brytanii i Danii; Niemcy poprosiły o zmniejszenie alokacji do 70 mln EUR). Głosowanie plenarne w Parlamencie Europejskim przewidziane jest na luty 2014 r.

Zatrudnienie młodzieży

Komisja Europejska w grudniu 2012 roku przedstawiła treść *Pakietu na rzecz zatrudnienia osób młodych*, w skład którego weszły tak zwane: gwarancje dla młodzieży, ramy jakości dla staży i

Europejski sojusz na rzecz przygotowania zawodowego. W dniu 12 marca 2013 r. Komisja Europejska uzupełniła swoją propozycję dotyczącą gwarancji dla młodzieży o *Inicjatywę na rzecz zatrudnienia ludzi młodych*. Polska uznała za szczególnie wartościowe podejście Komisji do problematyki zatrudnienia młodzieży, polegające z jednej strony na wysuwaniu inicjatyw zobowiązujących państwa członkowskie do praktycznych i konkretnych działań, takich jak *gwarancje dla młodzieży*, a z drugiej motywujące do tworzenia szerokiej platformy współpracy w ramach wielu polityk - jak *Europejski sojusz na rzecz przygotowania zawodowego*.

Przyjęte przez Radę UE w kwietniu 2013 r. zalecenie w sprawie ustanowienia *gwarancji dla młodzieży* (zwanym dalej *gwarancjami*) zobligowało wszystkie państwa do ich wdrożenia. Szefowie państw i rządów zarówno podczas posiedzenia Rady Europejskiej w październiku, jak i w grudniu 2013 r. wezwali państwa członkowskie do jak najszybszego wprowadzenia *gwarancji dla młodzieży* oraz zapewnienia, że od stycznia 2014 roku *Inicjatywa na rzecz zatrudnienia ludzi młodych* uzyska pełną zdolność do działania.

Jednym z istotniejszych warunków dla szybkiego rozpoczęcia wdrażania gwarancji dla młodzieży (w szczególności uruchomienia środków z *Inicjatywy na rzecz zatrudnienia ludzi młodych*) było osiągnięcie na poziomie europejskim porozumienia odnośnie Wieloletnich Ram Finansowych 2014 - 2020 oraz przyjęcie pakietu legislacyjnego dla Europejskich Funduszy Strukturalnych i Inwestycyjnych. Polska wykazała się aktywną postawą w tym względzie szczególnie podczas posiedzeń COREPER II oraz na forum Rady do Spraw Ogólnych. Polska przekazała do Komisji Europejskiej „Plan realizacji *Gwarancji dla młodzieży*” w grudniu 2013 r. Wdrażanie gwarancji w Polsce opierać się ma na czterech filarach (Publiczne Służby Zatrudnienia, Ochotnicze Hufce Pracy, Bank Gospodarstwa Krajowego, Partnerzy rynku pracy) i wykorzystywać zapisy obecnie procedowanej w Sejmie ustawy o zmianie ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy. Realizacja *gwarancji* powiązana będzie także z realizacją Programu Operacyjnego Wiedza Edukacja Rozwój (PO WER). Taki sposób implementacji *Inicjatywy na rzecz zatrudnienia ludzi młodych* YEI z jednej strony zapewnił ma zwiększenie elastyczności wydatkowania środków poprzez skuteczną koordynację działań, a z drugiej pozwolić na zachowanie regionalnego wymiaru wsparcia. Pod określonymi warunkami faktyczna realizacja działań na rzecz osób młodych rozpocznie się od początku 2014 roku.

Ponadto, w lipcu 2013 roku w Komisja Europejska zainaugurowała plan utworzenia europejskiego sojuszu na rzecz przygotowania zawodowego w ramach inicjatywy *Nowe podejście do edukacji i Pakietu w sprawie zatrudnienia młodzieży*. Była to odpowiedź między innymi na wezwanie szefów państw i rządów do ustanowienia sojuszu jako części środków na rzecz zwalczania bezrobocia osób młodych, skierowane do Komisji Europejskiej podczas szczytu Rady Europejskiej w dniach 7-8 lutego 2013 r. Sojusz ma na celu zwiększenie oferty, podniesienie jakości oraz poprawę wizerunku przygotowania zawodowego w Europie, łącząc pod jednym hasłem różne działania już podejmowane w tej dziedzinie. Do przystąpienia do sojuszu zachęca się wszystkich potencjalnych partnerów (organy publiczne, przedsiębiorstwa, związki zawodowe, izby handlowe, organizatorów kształcenia i szkolenia zawodowego, przedstawicieli ludzi młodych i służby zatrudnienia). W lipcu 2013 r. na nieformalnym posiedzeniu w Wilnie ministrowie pracy UE dokonali pierwszej wymiany poglądów w tej sprawie. Podczas prac na forum SQWP Polska proponowała przyjęcie szerszego rozumienia terminu *apprenticeship* (bez zawężania go *stricte* do modelu kształcenia dualnego), które zapewniłoby państwom członkowskim niezbędną elastyczność w dostosowaniu zaproponowanych w deklaracji rozwiązań do warunków krajowych, przy jednoczesnym pełnym zachowaniu idei europejskiego sojuszu na rzecz przygotowania zawodowego. Postulat ten został uwzględniony. Nie udało się natomiast przeforsować polskiej propozycji rozszerzenia zapisu dotyczącego reform systemów kształcenia poza sektor VET – Komisja Europejska stała na stanowisku, aby nie odnosić się w dokumencie do form przygotowania zawodowego poza VET. Ostatecznie Przedstawiciel Polski wyraził aprobatę dla treści i formy przedstawionej deklaracji. Dnia 15 października 2013 r. Rada EPSCO przyjęła deklarację w sprawie Europejskiego sojuszu na rzecz przygotowania zawodowego.

Nabywanie i zachowywanie dodatkowych uprawnień emerytalnych

Prezydencja litewska kontynuowała prace nad projektem dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie minimalnych wymogów służących zwiększeniu mobilności pracowników dzięki łatwiejszemu nabywaniu i zachowywaniu dodatkowych uprawnień emerytalnych. W ramach czterech nieformalnych trilogów z Parlamentem Europejskim koncentrowano się wokół kwestii: zakresu dyrektywy (równe traktowanie wszystkich pracowników, to jest uwzględnienie w zakresie pracowników migrujących wewnątrz kraju), definicji odchodzącego pracownika (zależnie od zakresu), warunków nabywania uprawnień i terminu transpozycji (skrócenie okresu nabywania uprawnień).

Parlament Europejski przyjął większość podejścia ogólnego Rady, dokonując jednocześnie dużych ustępstw w odniesieniu do swojego pierwotnego stanowiska. Co do kwestii definicji pracownika odchodzącego oraz zakresu dyrektywy prezydencja zaproponowała kompromisowe zapisy. Podczas ostatniego trilogu ustalono definicję pracownika odchodzącego (pracownik przemieszczający się do innego państwa członkowskiego.) i doprecyzowano w motywie, że pracownik będzie musiał notyfikować o swoich dodatkowych uprawnieniach emerytalnych. Z punktu widzenia Polski przyjęcie tej definicji nie miało dużego znaczenia, ponieważ zasady nabywania i zachowywania dodatkowych uprawnień emerytalnych mają takie samo zastosowanie do pracowników zmieniających pracodawcę w Polsce, jak i do migrujących za granicę.

W toku prac nad projektem Polska przypominała swoje wyjściowe stanowisko, według którego podejście dopuszczające inne traktowanie uprawnień pracowników migrujących w zależności od tego czy zmieniają pracę w kraju czy wyjeżdżają za granicę, jest problematyczne i ogranicza pierwotny cel dyrektywy. Z uwagi na fakt, że usuwanie barier w swobodnym przepływie pracowników w zakresie uznawania ich kwalifikacji zawodowych czy warunków nabywania i zachowywania dodatkowych praw emerytalnych znajduje się wśród priorytetowych elementów integracji europejskiej, Polska opowiedziała się za przyjęciem porozumienia politycznego z Parlamentem Europejskim w odniesieniu do kompromisowych zapisów projektu dyrektywy (zatwierdzone podczas posiedzenia COREPER I w dniach 11-13 grudnia 2013 r.).

Prawa pracowników w kontekście swobodnego przepływu pracowników

W kwietniu 2013 roku Komisja Europejska przedłożyła projekt dyrektywy, której celem jest ustanowienie ogólnych wspólnych ram, obejmujących odpowiednie przepisy i środki mające na celu prawidłowe i jednolite egzekwowanie uprawnień przyznanych na mocy prawa unijnego pracownikom oraz członkom ich rodzin. Z uwagi na fakt, że inicjatywa ta zmierza do pełnego respektowania zasady swobodnego przepływu pracowników, Polska wyraziła ogólne poparcie dla inicjatywy Komisji. W toku prac nad projektem Polska zwracała uwagę, że wiele zaproponowanych przepisów jest już stosowanych przez państwa członkowskie. Dyrektywa zobowiązuje państwa członkowskie do ustanowienia struktur na szczeblu krajowym, które będą promować korzystanie z praw do swobodnego przepływu pracowników poprzez udzielanie informacji, udzielanie porad prawnych, a także będą prowadziły niezależne badania dotyczące dyskryminacji ze względu na przynależność państwową. Proponowane przepisy zapewnią jednak dużą elastyczność jeśli chodzi o sposób realizacji tych zadań. Polska zabiegała, aby rozwiązania wprowadzane przez dyrektywę nie wiązały się z dodatkowymi obciążeniami dla budżetu państwa. Było to istotne zwłaszcza w kwestii określenia zakresu i sposobu finansowania pomocy prawnej, jaka miałaby zostać udzielona pracownikom migrującym i członkom ich rodzin. Ostatecznie dyrektywa zobowiązuje wyłącznie do świadczenia poradnictwa prawnego w zakresie kwestii objętych rozporządzeniem 492/2011. Dnia 22 listopada 2013 r. prezydencja litewska uzyskała mandat do podjęcia negocjacji z Parlamentem Europejskim. Pierwszy nieformalny trilog odbył się 2 grudnia 2013 r., kolejny 12 i 16 grudnia 2013 r. W ramach trilogów PE rozmowy toczyły się między innymi odnośnie do uwzględnienia w projekcie dyrektywy kwestii podwójnego opodatkowania, utworzenia dodatkowej sieci punktów kontaktowych, dostępu do bezpłatnych porad prawnych, dostępu do informacji w więcej niż jednym oficjalnym języku UE, uprawnień partnerów społecznych. Znaczna część uwag Polski została uwzględniona. Jedną z

istotniejszych, z punktu widzenia Polski, kwestii na ostatnim etapie prac nad projektem (kompromis z PE) było wskazanie kilku punktów kontaktowych w państwie członkowskim i ich koordynacja na poziomie krajowym. Polska opowiedziała się za wykorzystaniem już istniejących kanałów współpracy i podkreśliła, że wskazanie kilku punktów kontaktowych nie sprzyja dostępności i przejrzystości informacji. Uwaga ta nie została jednak uwzględniona. W dniu 20 grudnia 2013 r. podczas posiedzenia COREPER I przyjął końcowy tekst kompromisowy.

Równe traktowanie

W drugim półroczu 2013 roku kontynuowano prace nad projektem dyrektywy ws. poprawy równowagi płci wśród dyrektorów niewykonawczych spółek, których akcje są notowane na giełdzie oraz odnośnych środków. Przeanalizowano dwa zestawy sugestii redakcyjnych oraz zaproponowano kompromisowy pakiet złożony przez dwie delegacje (FR, IT). Wśród omawianych zagadnień znalazły się: kwestia podstawy prawnej wniosku (potwierdzone przez Służby Prawne Rady zastosowanie art. 157 ust. 3 TFUE), cel ilościowy, wymogi proceduralne, środki egzekwowania, prawo spółek, definicja MŚP, uznanie skutecznych wcześniej istniejących środków krajowych. W toku prac Polska m.in. wskazywała na potrzebę bardziej elastycznego podejścia do wskaźników ilościowych (zamiana aktualnych propozycji na tzw. „minimum 30%”) i zwracała szczególną uwagę na kwestie dotyczące określenia państwa członkowskiego właściwego do celów regulowania spraw na mocy przedmiotowej dyrektywy (definicja tzw. właściwego państwa/ właściwego prawa). Polska wykazała się aktywną postawą w odniesieniu do kompromisowego pakietu zaproponowanego przez delegację francuską i włoską. Wyraziła szczególne poparcie m.in. dla propozycji dwustopniowego procesu wdrażania określonych w dyrektywie kwot oraz ograniczenia środków wdrażających do procedury *comply or explain*, czyli publicznego wyjaśniania przyczyn nieosiągnięcia celu. Z uwagi na utrzymującą się od kilku miesięcy mniejszością blokującą (10 państw członkowskich) nie osiągnięto konsensusu umożliwiającego przyjęcie podejścia ogólnego.

W odniesieniu od *projektu dyrektywy w sprawie wprowadzenia w życie zasady równego traktowania osób bez względu na religię lub światopogląd, niepełnosprawność, wiek lub orientację seksualną* prezydencja litewska prowadziła prace dotyczące postanowień o zakresie stosowania dyrektywy, podziale kompetencji oraz koncepcji „dostępu” oraz „dyskryminacji”. W ramach pojęcia „dyskryminacji” zaproponowano powrót do jednego pojęcia „dyskryminacja” bez względu na zakres wskazany w projekcie dyrektywy (pojęcie „dyskryminacja” oznaczać będzie: dyskryminację bezpośrednią, dyskryminację pośrednią, molestowanie, dyskryminację pośrednią lub molestowanie ze względu na więź, odmowę racjonalnego usprawnienia dla osób niepełnosprawnych oraz polecenie nakazujące dyskryminowanie osób ze względu na religię lub światopogląd, niepełnosprawność, wiek lub orientację seksualną). W odniesieniu do pojęcia „dostępu” zaproponowano zróżnicowanie pojęcia dostępu do ochrony społecznej oraz dostępu do edukacji, które zostały zdefiniowane wężiej niż dostęp do dóbr i usług oraz doprecyzowano, że pojęcie „dostępu” nie obejmuje ustalenia czy dana osoba kwalifikuje się do otrzymywania ochrony społecznej lub wykształcenia (pozostawiono to państwom członkowskim). W preambule doprecyzowano, że w zakres kompetencji państw członkowskich wchodzi kwestie związane z zabezpieczeniem społecznym, pomocą społeczną, budownictwem socjalnym oraz opieką zdrowotną, w szczególności w odniesieniu do zarządzania i finansowania systemami ochrony społecznej w sprawach dotyczących kwalifikowalności. Zaproponowane zmiany zostały poparte przed Polskę.

3.17. ZDROWIE

Dyrektywa tytoniowa

Jednym z priorytetów prezydencji litewskiej były prace nad projektem dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich w sprawie produkcji, prezentowania i sprzedaży wyrobów tytoniowych

i powiązanych wyrobów (tzw. dyrektywa tytoniowa), które zakończyły się uzgodnieniem w grudniu 2013 r. w pierwszym czytaniu kompromisowego tekstu projektu.

Podczas posiedzenia COREPER I w dniu 18 grudnia 2013 r. tekst kompromisowy został zaakceptowany przez wszystkie państwa członkowskie z wyjątkiem Polski. Polska nie mogła udzielić poparcia dla projektu dyrektywy w proponowanym brzmieniu ze względu na brak derogacji narodowej dla zakazu pozostawienia na rynku papierosów o aromacie charakterystycznym, głównie mentolowym oraz ze względu na proponowany zbyt krótki okres przejściowy w tym zakresie, wynoszący 6 lat.

Ministerstwo Zdrowia wspólnie z Ministerstwem Gospodarki podejmowało działania mające na celu umożliwienie stosowania na polskim rynku tradycyjnych wyrobów tytoniowych o aromacie charakterystycznym (w tym mentolu). Konieczność wyłączenia z reglamentacji dodatku mentolu do wyrobów tytoniowych wynikało ze specyfiki rynku i konsumpcji papierosów w Polsce, gdzie papierosy mentolowe są używane od wielu lat i stanowią 18% konsumpcji. W dniu 13 listopada 2013 r. w Brukseli miało miejsce spotkanie Wiceprezesa Rady Ministrów, Ministra Gospodarki Janusza Piechocińskiego z Komisarzem Tonio Borgiem w sprawie prac nad projektem poprawki do dyrektywy tytoniowej, dotyczącej derogacji narodowej umożliwiającej stosowanie dodatków aromatycznych w poszczególnych państwach członkowskich. W dniu 6 grudnia 2013 r. w Ministerstwie Zdrowia odbyła się także telekonferencja z litewskim Wiceministrem Zdrowia Vytenisem Povilasem Andriukaitisem, w trakcie której strona polska przedstawiła stronie litewskiej poprawkę zmierzającą do wprowadzenia derogacji narodowej dla aromatów charakterystycznych. Rozmowy te miały na celu przygotowanie złożenia przez Polskę poprawki umożliwiającej utrzymanie tradycyjnych wyrobów tytoniowych o aromacie charakterystycznym przez zainteresowane państwa członkowskie na własnych rynkach krajowych. Poprawka została zgłoszona na posiedzeniu COREPER I w dniu 11 grudnia 2013 r., nie uzyskała jednak poparcia.

W uzgodnionym tekście dyrektywy za satysfakcjonujące z punktu widzenia interesów Polski należy uznać odrzucenie poprawek do dyrektywy dotyczących rozwiązań normalizujących konstrukcję i wygląd papierosów, które zakazywałyby wprowadzania do obrotu papierosów typu *slim*, a także wprowadzenie ostrzeżeń zdrowotnych (obrazkowych oraz tekstowych) pokrywających 65% przedniej oraz tylnej strony jednostkowych opakowań wyrobów tytoniowych. Należy podkreślić, że Polska popierała wszelkie działania zmierzające do zwiększenia ostrzeżeń zdrowotnych umieszczanych na jednostkowych paczkach papierosów. Etykietowanie ostrzegawcze wyrobów tytoniowych jest bowiem silnym bodźcem działającym na wyobraźnię i emocje potencjalnych konsumentów, którzy jeszcze nie są uzależnieni, ale interesują się paleniem tytoniu. Polska popierała również wprowadzenie systemu identyfikacji wyrobów tytoniowych, którego celem jest doprowadzenie do usunięcia nielegalnego obrotu wyrobami tytoniowymi, w tym walki z ich przemytem, nielegalną produkcją i podrabianiem. Za satysfakcjonujące należy uznać także rozwiązania dotyczące e-papierosów, które wprowadzają obowiązek umieszczania ostrzeżeń zdrowotnych oraz ulotek informacyjnych na temat sposobu ich używania i przechowywania, a także bardziej rygorystyczne przepisy dotyczące reklamy tych produktów, pomimo iż pierwotne oczekiwania Polski – podobnie jak i większości państw członkowskich – zakładały większą ambicję w tym zakresie, której jednak nie podzielał Parlament Europejski.

Badania kliniczne

Prezydencja litewska kontynuowała prace nad projektem rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie badań klinicznych produktów leczniczych stosowanych u ludzi. Z uwagi na fakt, że przedmiotowy projekt był projektem priorytetowym w Grupie roboczej ds. produktów leczniczych i wyrobów medycznych, Prezydencja w celu wypracowania kompromisu odbyła łącznie 18 spotkań, a także prowadziła negocjacje z Parlamentem Europejskim i Komisją (trilogi). Prace te zakończyły się akceptacją tekstu kompromisowego przez COREPER I w dniu 20 grudnia 2013 r.

W trakcie prac nad projektem Polska wielokrotnie podejmowała negocjacje, zgłaszała zastrzeżenia oraz propozycje rozwiązań i zapisów, w celu osiągnięcia możliwie jak najpełniejszej zgodności projektowanych przepisów z oczekiwaniami Polski. W związku z tym, że Polska co do zasady zgadza się z całościową koncepcją Prezydencji w zakresie konieczności regulacji obszaru badań klinicznych, prace Polski w ramach posiedzeń Grupy roboczej dotyczyły w szczególności: jasnego określenia roli komisji bioetycznych, wyjaśnienia proponowanych definicji badania o niskim stopniu interwencji, wyjaśnienia proponowanego obowiązku wprowadzenia przez państwa członkowskie mechanizmu kompensacji szkód w badaniach klinicznych i finansowania odszkodowań w przypadku badań nieprowadzących do uzyskania pozwolenia na dopuszczenie do obrotu produktu leczniczego, wydłużenia proponowanych terminów postępowania, zagadnienia badań klastrowych (ang. *cluster trials*). Kosztem pewnych ustępstw i kompromisów stronie polskiej udało się osiągnąć większość z powyższych postulatów (wskazanych wcześniej w stanowisku RP do projektowanego rozporządzenia) przy poparciu znaczącej liczby państw członkowskich.

Europejska Agencja Leków

Prezydencja litewska znacząco zaawansowała prace nad projektem rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie opłat dla Europejskiej Agencji Leków (EMA) za działania związane z bezpieczeństwem farmakoterapii, przy czym tylko częściowo była otwarta na postulaty Polski (w zakresie opłat za procedury). Co do zasady Polska uznaje potrzebę regulacji finansowania czynności, jednakże sprzeciwia się zaproponowanemu przez KE poziomowi kosztów, w tym m.in. wysokości proponowanych opłat stanowiących obciążenie dla przemysłu farmaceutycznego, mogących mieć niekorzystny wpływ na ceny leków; a w przypadku opłat za procedury – do zasad ich podziału między EMA i sprawozdawców i współsprawozdawców z państw członkowskich, które nie odzwierciedlają właściwie dużego nakładu pracy agencji narodowych i zawyżają wycenę czynności EMA. Zastrzeżenia Polski budzi również przyznanie Komisji Europejskiej zbyt daleko idących uprawnień do przyjmowania aktów delegowanych.

3.18. EDUKACJA, MŁODZIEŻ, KULTURA I SPORT

Edukacja

Dla Polski najważniejszym dokumentem wynegocjowanym w obszarze edukacji, młodzieży i sportu był projekt rozporządzenia ustanawiającego program w zakresie kształcenia, szkolenia, młodzieży i sportu na lata 2014-2020 „Erasmus +” (pierwotna nazwa programu: „Erasmus dla wszystkich”). Dokument został przyjęty przez Parlament Europejski 19 listopada 2013 r., zatwierdzony przez Radę 3 grudnia, a 11 grudnia podpisany przez przewodniczących obu instytucji. W toku negocjacji udało się utrzymać wprowadzony z inicjatywy Polski przepis art. 18.1, umożliwiający udział w programie krajom sąsiedzkim, w tym państwom Partnerstwa Wschodniego. Przepis umożliwi tym państwom ubieganie się o udział w programie na warunkach ogólnych, po spełnieniu wymogów formalnych, w szczególności podpisaniu stosownej umowy z Unią Europejską. Równie ważne dla Polski było utrzymanie w ostatecznym dokumencie oddzielnego rozdziału poświęconego młodzieży, wraz z odrębnym budżetem dla tego obszaru. W trakcie trilogu sporną kwestią był kształt i wysokość finansowania dla systemu gwarancji pożyczek studenckich (SLGF). Komisja Europejska i Parlament Europejski dążyły do zapewnienia finansowania na poziomie 5%. Dla Polski oraz innych państw członkowskich (między innymi Austria, Dania, Finlandia, Francja, Szwecja) bardzo ważne było, aby warunki stosowania SLGF były społecznie akceptowalne, tj. nie prowadziły do nadmiernego zadłużenia studentów, wspierały równowagę geograficzną mobilności i nie powodowały „drenażu mózgow”. W trakcie negocjacji – w związku ze stanowiskiem Komisji i Parlamentu – strona polska wyraziła zgodę na propozycję kompromisową, tj. finansowanie dla SLGF na poziomie 3,5% jako mechanizmu pilotażowego. Polska była w grupie państw aktywnie wspierających utrzymanie sportu w programie, jako istotnego narzędzia edukacji oraz polityki społecznej. Ponadto, Polska wspierała ograniczenie możliwości dofinansowania jednostkowych wydarzeń sportowych na rzecz konkretnych

programów w obszarze sportu z uwagi na fakt, że największą europejską wartość dodaną przynosi dofinansowanie projektów na poziomie najbliższemu obywatelowi opierających się na wymianie dobrych praktyk. Efektem jest ograniczenie budżetu na wspomniane wydarzenia do 10% w ramach budżetu przyznanego dla sportu.

Wśród innych istotnych kwestii w obszarze edukacji należy także zwrócić uwagę na konkluzje Rady w sprawie skutecznego przywództwa edukacyjnego. Podkreślono w nich, że systemy kształcenia i szkolenia wymagają silnego i skutecznego przywództwa na wszystkich szczeblach. Przywództwo edukacyjne wymaga wysokich kompetencji, takich jak zaangażowanie zawodowe, umiejętności motywowania innych, umiejętności zarządcze, pedagogiczne i komunikacyjne. Rekrutowanie, przygotowywanie i zatrzymywanie odpowiednich osób jako liderów w instytucjach edukacyjnych oraz stwarzanie im korzystnych warunków do doskonalenia zawodowego mają kluczowe znaczenie. Dokument ten został przyjęty w kształcie zgodnym z polskimi oczekiwaniami, dotyczącymi m.in. szerszego zaakcentowania współpracy europejskiej w obszarze kształcenia i szkolenia oraz uwzględnienia społecznych aspektów przywództwa. Konkluzje będą miały wpływ na przygotowywane przez Polskę rozwiązania systemowe w ramach środków europejskich w zakresie przywództwa i zarządzania w oświacie.

Młodzież

W obszarze młodzieży priorytetem prezydencji litewskiej był problem włączenia społecznego młodych ludzi, ze szczególnym uwzględnieniem tych, którzy nie pracują, nie kształcą się ani nie szkolą. Motyw przewodni prezydencji ma istotne znaczenie z punktu widzenia aktualnych wyzwań przede wszystkim walki z wysokim bezrobociem poprzez podnoszenie kompetencji ułatwiających młodym ludziom start na rynku pracy i zdobycie pierwszego zatrudnienia. W państwach członkowskich Unii Europejskiej odbyły się na ten temat konsultacje z młodymi ludźmi, prowadzone w ramach europejskiego usystematyzowanego dialogu z młodzieżą. Wyniki krajowych konsultacji, w tym również wyniki konsultacji przeprowadzonych w Polsce, zostały podsumowane w trakcie Unijnej Konferencji Młodzieżowej (Wilno, 9-12 września 2013 r.) z udziałem przedstawicieli młodzieży z całej Europy. Rekomendacje z Unijnej Konferencji Młodzieżowej zostały wykorzystane w przyjętych 25 listopada 2013 r. przez Radę Unii Europejskiej do spraw edukacji, młodzieży, kultury i sportu konkluzjach na temat „Zwiększania włączenia społecznego niepracującej, niekształcącej i nieszkolącej się młodzieży”. Treść konkluzji została wynegocjowana w trakcie posiedzeń grupy roboczej do spraw młodzieży i jest zgodna z interesami Polski. Ponadto, w trakcie litewskiej prezydencji Państwa Członkowskie podjęły dyskusję na temat wypracowania i przyjęcia w trakcie greckiej prezydencji średniookresowego Planu Pracy w dziedzinie polityki dotyczącej młodzieży.

Kultura

Rada ds. Edukacji, Młodzieży, Kultury i Sportu w dniu 26 listopada 2013 r. przyjęła podejście ogólne do *projektu dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie zwrotu dóbr kultury wyprowadzonych niezgodnie z prawem z terytorium państwa członkowskiego*. W toku prac i dyskusji nad projektem Polska opowiadała się za utrzymaniem poziomu ambicji projektu oraz przeciwko propozycjom działającym w kierunku zniwelowania lub osłabienia zmian względem propozycji przekształcenia z 31 maja 2013 r. Obowiązujące obecnie przepisy poprzedniej dyrektywy w tej sprawie są narzędziem o bardzo znikomej skuteczności. Ograniczona efektywność powoduje, że państwa członkowskie, w tym Polska, w przypadkach prowadzenia działań dotyczących odzyskiwania nielegalnie wywiezionych dóbr kultury, aby uzyskać ich zwrot, muszą wykorzystywać mechanizmy przewidziane w innych umowach międzynarodowych. W związku z tym, proponowany w ramach podejścia ogólnego do zmiany Dyrektywy kierunek rozwiązań prawnych jest korzystny dla ochrony polskiego i europejskiego dziedzictwa kulturowego i wychodzi naprzeciw postulatom zgłaszanym od wielu lat przez Polskę. Przedstawione we wniosku zmiany konkretnych przepisów umożliwiają skuteczne zwalczanie zjawiska nielegalnego przemieszczania się dóbr kultury na terenie Unii oraz odzyskiwanie utraconych dóbr kultury.

W obszarze prawa autorskiego prezydencja litewska kontynuowała prace nad *projektem dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie zbiorowego zarządzania prawami autorskimi i prawami pokrewnymi oraz udzielania licencji wieloterytorialnych dotyczących praw do utworów muzycznych na potrzeby ich wykorzystania na internetowym polu eksploatacji na rynku wewnętrznym*. W listopadzie 2013 r. zakończył się nieformalny trilog w tej sprawie z Parlamentem Europejskim i Komisją. Polska brała w tych pracach bardzo aktywny udział. Popierając co do zasady konieczność poprawy i ujednoczenia standardów w zakresie funkcjonowania i przejrzystości organizacji zbiorowego zarządzania, Polska domagała się uwzględnienia w projektowanej dyrektywie specyfiki organizacji działających – tak jak w Polsce – w formie stowarzyszeń oraz zapewnienia, że system udzielania licencji wieloterytorialnych nie będzie zagrażał różnorodności kulturowej. Dla Polski istotne było też zagwarantowanie, że swoboda świadczenia przez organizacje zbiorowego zarządzania usług w innych państwach członkowskich nie utrudni procesu nabywania licencji przez użytkowników. Wydaje się, iż projekt wypracowany w ramach trilogu zapewni realizację podstawowych celów dyrektywy, tj. przyczyni się do uporządkowania i ujednoczenia zasad wykonywania zbiorowego zarządu oraz zwiększenia przejrzystości działań organizacji. Jednak pomimo, iż znaczna większość zgłaszanych przez Polskę postulatów została spełniona, to niektóre zapisy w dalszym ciągu budzą wątpliwości. Dotyczy to w szczególności kryteriów ustalania stawek wynagrodzeń oraz systemu udzielania licencji wieloterytorialnych.

Sport

W trakcie prezydencji litewskiej Polska uczestniczyła w pracach nad promowaniem prozdrowotnej aktywności fizycznej. Ministrowie UE odpowiedzialni za sport przyjęli w tym obszarze Zalecenie Rady. Aktywna postawa kilku krajów, w tym Polski, doprowadziła do uwzględnienia w dokumencie odniesienia do wychowania fizycznego w szkołach oraz metodyki zbierania porównywalnych w całej UE danych. Rada UE zaleca Państwom Członkowskim między innymi opracowanie międzysektorowej strategii w dziedzinie prozdrowotnej aktywności fizycznej oraz utworzenie krajowego punktu kontaktowego do spraw prozdrowotnej aktywności fizycznej. Prezydencja podjęła także temat wpływu sportu na gospodarkę UE, a zwłaszcza na walkę z bezrobociem młodzieży i na zwiększanie włączenia społecznego. Przyjęte w tym obszarze Konkluzje podkreślają rolę sportu jako narzędzia w walce z bezrobociem młodzieży. Treść dokumentu jest zgodna z interesem Polski, szczególnie w odniesieniu do uznawania kwalifikacji zdobytych poprzez uczestnictwo w sporcie.

4. ZAŁĄCZNIKI

- 4.1 Rozliczenia finansowe pomiędzy RP a UE
- 4.2 Informacja o wykorzystaniu środków z funduszy strukturalnych, Funduszu Spójności oraz funduszy pozaunijnych
- 4.3 Plan prac nad projektami ustaw wykonujących prawo Unii Europejskiej (przygotowany na podstawie ust. 1a art. 125a Regulaminu Sejmu)
- 4.4 Wykaz stanowisk do aktów prawnych UE, przygotowanych przez Rząd zgodnie z ustawą z 8 października 2010 r. o współpracy Rady Ministrów z Sejmem i Senatem w sprawach związanych z członkostwem RP w UE, przekazanych do Sejmu i Senatu RP w I poł. 2013 r.
- 4.5 Wykaz stanowisk do dokumentów pozalegislacyjnych UE, przygotowanych przez Rząd zgodnie z ustawą z 8 października 2010 r. o współpracy Rady Ministrów z Sejmem i Senatem w sprawach związanych z członkostwem RP w UE, przekazanych do Sejmu i Senatu RP w II połowie 2013 r.

ROZLICZENIA FINANSOWE POMIĘDZY POLSKĄ A UNIĄ EUROPEJSKĄ W OKRESIE LIPIEC-GRUDZIEŃ 2013 ROKU

1. Saldo

W ciągu 6 miesięcy prezydencji litewskiej odnotowano pozytywne saldo rozliczeń pomiędzy Unią Europejską a Rzeczpospolitą Polską, która osiągnęła pozycję beneficjenta netto + **5,4 mld EUR**.

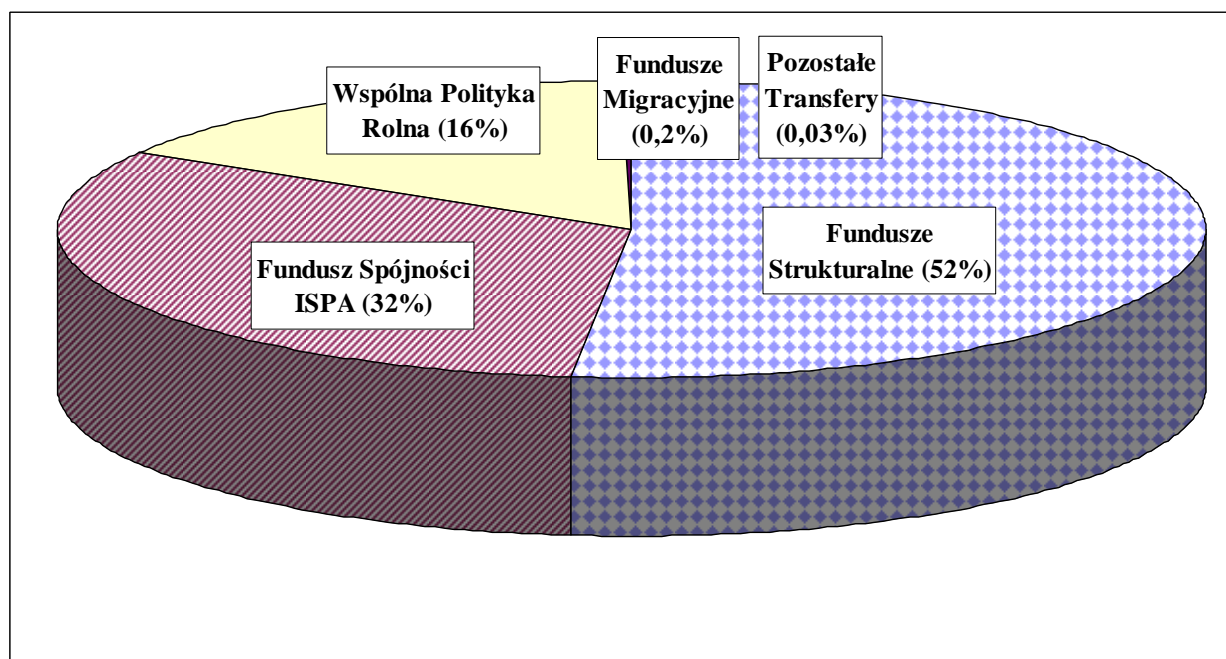
Tabela 1. Struktura transferów finansowych Rzeczpospolita Polska – budżet Unii Europejskiej w okresie 1VII – 31 XII 2013 (w EUR).

Fundusze Strukturalne	3 665 580 356
Fundusz Spójności / ISPA	2 259 539 145
Wspólna Polityka Rolna	1 137 856 008
Pozostałe transfery *	16 881 633
Fundusze Migracyjne	2 116 444
Transfery razem	7 081 973 586
Składka członkowska	1 701 168 303
Zwrot środków do budżetu UE	450 455
Saldo	5 380 354 828

* W pozycji „Pozostałe transfery” dane na koniec października 2013 r.

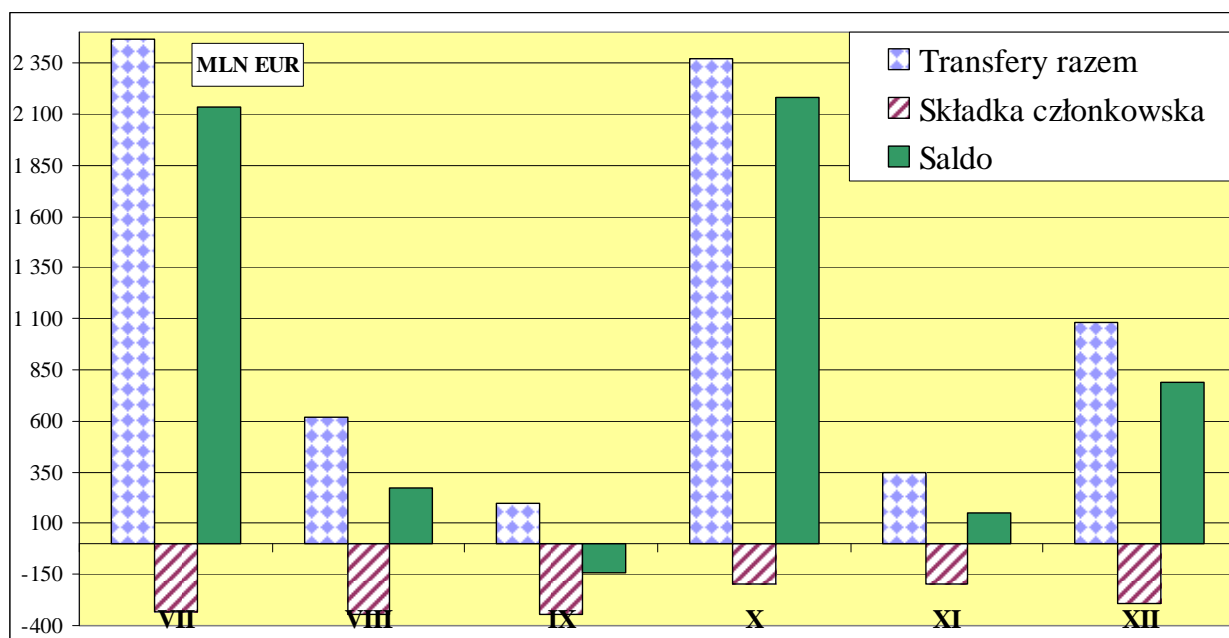
2. Transfery do Polski

Wykres 1. Transfery z budżetu Unii Europejskiej do Polski w okresie 1VII – 31 XII 2013

W okresie 1 lipca – 31 grudnia 2013 r. Rzeczpospolita Polska otrzymała z budżetu ogólnego Unii Europejskiej **ponad 7 mld EUR**. Najważniejsze pozycje wśród przepływów finansowych stanowiły transfery przeznaczone na finansowanie projektów realizowanych w ramach funduszy strukturalnych (**3,7 mld EUR**), Funduszu Spójności/ISPA (**2,3 mld EUR**) oraz na Wspólną Politykę Rolną (**1,1 mld EUR**). Do Rzeczypospolitej Polskiej napłynęły także środki w wysokości **2 mln EUR** z Funduszy Migracyjnych (Europejskiego Funduszu Powrotu Imigrantów, Funduszu Granic Zewnętrznych, Europejskiego Funduszu na Rzecz Uchodźców oraz Europejskiego Funduszu na Rzecz Integracji Obywateli Państw Trzecich). Wysokość środków klasyfikowanych jako „Pozostałe transfery” przekazywanych m.in. szkołom wyższym, jednostkom badawczo – rozwojowym, czy fundacjom rządowym obsługującym programy współpracy zagranicznej, na konta w bankach komercyjnych według stanu na koniec października 2013 r. osiągnęła **16,9 mln EUR**.

Wykres 2. *Transfery, składka członkowska oraz saldo rozliczeń finansowych Polska – budżet Unii Europejskiej w okresie 1 VII – 31 XII 2013 (w mln EUR).*

3. Składka do budżetu UE

W okresie 1 lipca – 31 grudnia 2013 r. Rzeczpospolita Polska wpłaciła do budżetu ogólnego UE składkę w wysokości **1,7 mld EUR**, w tym:

- z tytułu zasobu własnego opartego o DNB: 1,2 mld EUR,
- z tytułu zasobu własnego opartego o VAT: 167 mln EUR,
- z tytułu tradycyjnych zasobów własnych: 205 mln EUR,
- z tytułu mechanizmów korekcyjnych (rabatu brytyjskiego oraz korekt przyznanych Szwecji i Królestwu Niderlandów): 100 mln EUR.

**INFORMACJA O WYKORZYSTANIU ŚRODKÓW Z FUNDUSZY STRUKTURALNYCH,
FUNDUSZU SPÓJNOŚCI ORAZ FUNDUSZY POZAUNIJNYCH****INFORMACJA O WYKORZYSTANIU ŚRODKÓW Z FUNDUSZY STRUKTURALNYCH ORAZ
FUNDUSZU SPÓJNOŚCI W POLSCE (STAN NA 31 GRUDNIA 2013 R.)****PERSPEKTYWA FINANSOWA 2007-2013**Postęp finansowy w ramach Narodowej Strategii Spójności 2007-2013**Wnioski o dofinansowanie**

Według danych wygenerowanych z Krajowego Systemu Informatycznego KSI SIMIK 07-13 od początku uruchomienia programów do 31 grudnia 2013 r. złożono ponad 287 tys. wniosków poprawnych pod względem formalnym (wzrost w II półroczu 2013 r. o 19,4 tys. wniosków) na całkowitą kwotę dofinansowania (zarówno środki unijne, jak i środki krajowe) 588 mld zł (wzrost w II półroczu 2013 r. o 40,3 mld zł).

Kontraktacja środków

Do końca grudnia 2013 r. podpisano z beneficjentami ponad 94 tysiące umów o dofinansowanie na kwotę dofinansowania w części UE 269 mld zł (wzrost w II półroczu 2013 r. o blisko 8 tys. umów na kwotę dofinansowania UE około 23 mld zł). Kwota ta stanowi 94% alokacji na lata 2007-2013. Wartość wydatków kwalifikowalnych wykazana w umowach o dofinansowanie projektów wyniosła natomiast 390 mld zł (wzrost w II półroczu 2013 r. o 33 mld zł).

Wydatki beneficjentów (na podstawie wniosków o płatność)

Wydatki poniesione przez beneficjentów i uznane za kwalifikowalne wyniosły blisko 256 mld zł (wzrost w II półroczu 2013 r. o niemal 40 mld zł), w tym wartość dofinansowania UE to 181 mld zł (wzrost w II półroczu 2013 r. o 28 mld zł). Tym samym wykorzystanie alokacji na lata 2007-2013 wyniosło około 63%.

Szczegółowe dane na temat stanu wdrażania programów operacyjnych realizowanych w ramach NSRO 2007-2013 przedstawiono w tabeli 2.

Wydatki certyfikowane do Komisji Europejskiej i refundacje

Według stanu na koniec grudnia 2013 r., od początku wdrażania NSRO 2007-2013 certyfikowano do Komisji Europejskiej wydatki kwalifikowalne w wysokości około 53 mld euro.

Certyfikowane wydatki pozwoliły zawnieść do Komisji Europejskiej o refundację blisko 43 mld euro, co stanowi 63% alokacji. Z powyższej kwoty Komisja Europejska dokonała na rzecz Polski refundacji w kwocie 39 mld euro. Uwzględniając przekazaną zaliczkę w wysokości 6,2 mld EUR, KE wypłaciła na rzecz Polski ponad 45 mld EUR (tj. 67%

alokacji na lata 2007-2013). W II półroczu 2013 roku KE wypłaciła tytułem refundacji ponad 5,9 mld EUR.

Tabela 1. Certyfikacja wydatków do Komisji Europejskiej oraz wartość wydatków już zrefundowanych

Program Operacyjny	CERTYFIKACJA NA 31 grudnia 2013 R. W CZĘŚCI PODLEGAJĄCEJ REFUNDACJI ORAZ WARTOŚĆ WYDATKÓW ZREFUNDOWANYCH				
	Alokacja na lata 2007-2013 po uwzględnieniu KRW * i dostosowania technicznego*	Kwota wydatków kwalifikowalnych, stanowiących podstawę certyfikacji, certyfikowanych do KE (narastająco)	Wartość wniosków certyfikowanych do KE (kwota wnioskowana narastająco uwzględniająca wartość wypłaconych refundacji)	Wartość wniosków zrefundowanych przez KE (narastająco)	Procentowa wartość wydatków wnioskowanych do KE w stosunku do alokacji
	euro	euro	euro	euro	%
1	2	3	4	5=3/1	
PO IG	8 658 126 047	5 930 367 392	5 040 812 283	4 563 267 674	58,22%
PO IIŚ	28 337 972 519	21 599 251 483	16 536 695 447	14 867 625 908	58,36%
PO KL	10 007 397 937	7 770 412 897	6 604 850 962	6 322 286 515	66,00%
PO PT	516 700 000	383 751 518	326 188 790	323 140 564	63,13%
PO RPW	2 387 709 248	1 683 258 398	1 430 769 637	1 303 275 818	59,92%
Razem Krajowe Programy Operacyjne	49 907 905 751	37 367 041 688	29 939 317 119	27 379 596 479	59,99%
RPO Dolnośląskie	1 240 184 092	1 265 803 659	947 367 719	904 120 616	76,39%
RPO Kujawsko-Pomorskie	996 053 121	816 340 508	688 003 267	655 020 158	69,07%
RPO Lubelskie	1 192 840 908	1 043 218 107	874 791 318	863 370 695	73,34%
RPO Lubuskie	494 355 098	490 538 171	386 668 062	374 447 336	78,22%
RPO Łódzkie	1 046 023 918	990 091 080	777 318 414	764 514 014	74,31%
RPO Małopolskie	1 355 863 222	1 135 185 331	965 334 811	954 341 477	71,20%
RPO Mazowieckie	1 868 602 800	1 320 229 733	1 122 195 272	1 074 942 868	60,06%
RPO Opolskie	491 446 973	507 043 023	423 735 192	404 208 913	86,22%
RPO Podkarpackie	1 198 786 957	930 080 130	764 262 158	764 262 158	63,75%
RPO Podlaskie	672 542 971	517 689 340	436 038 325	417 521 170	64,83%
RPO Pomorskie	938 379 686	1 045 747 187	741 455 539	713 196 006	79,01%
RPO Śląskie	1 747 104 507	1 416 169 189	1 190 303 353	1 149 198 095	68,13%
RPO Świętokrzyskie	769 528 014	822 915 628	667 885 415	650 352 094	86,79%
RPO Warmińsko-Mazurskie	1 070 550 290	865 883 605	731 182 759	663 427 136	68,30%
RPO Wielkopolskie	1 332 573 532	1 495 133 412	1 104 234 596	1 054 527 570	82,86%
RPO Zachodniopomorskie	862 807 404	768 587 754	635 681 661	599 542 291	73,68%
Razem Regionalne Programy Operacyjne	17 277 643 493	15 430 655 857	12 456 457 861	12 006 992 597	72,10%
Razem Programy Operacyjne EWT	344 771 677	236 646 443	199 192 754	181 410 890	57,78%
Razem Programy Operacyjne	67 530 320 921	53 034 343 988	42 594 967 734	39 567 999 966	63,08%

* Uwzględnia podział środków z Krajowej Rezerwy Wykonania i dostosowania technicznego dokonanego podczas posiedzenia VIII Komitetu Koordynacyjnego Narodowe Strategiczne Ramy Odniesienia (NSRO) na lata 2007-2013, które odbyło się 9 lutego 2011 r. w Warszawie oraz zwiększenie alokacji o 2.127.938 euro w ramach EWT PL-Słowacja - Dec. KE z 10.12.2013 r.

** Dane zaokrąglone do pełnych PLN/EUR

Źródło: DIC

Efekty rzeczowe w ramach Narodowej Strategii Spójności 2007-2013 na podstawie zawartych umów o dofinansowanie

Ponad 1/3 wartości wszystkich projektów realizowanych w ramach NSRO 2007-2013 to inwestycje w infrastrukturę transportową (wykres 1.). W ramach tych przedsięwzięć powstaje m.in.: około 1,4 tys. kilometrów autostrad i dróg ekspresowych, około 2,9 tys. kilometrów dróg krajowych i wojewódzkich oraz około 6,7 tys. kilometrów dróg powiatowych i gminnych. Szacuje się, że zakupionych zostanie ponad 2,1 tys. jednostek taboru miejskiego. Duża część środków unijnych (18% wartości wszystkich umów o dofinansowanie) kierowana jest na rozwój kapitału ludzkiego. Dzięki nim np. 194,2 tys. osób otrzymało pomoc w podjęciu działalności gospodarczej, ponad 10,6 tys. pracowników sektora B+R ukończyło szkolenia w ramach podnoszenia kwalifikacji, a blisko 5,1 tys. przedszkoli uzyskało środki na rozwój. Znaczne środki wydawane są również na sektor B+R i rozwój przedsiębiorczości – ok. 17% wartości wszystkich projektów, co pozwoliło na objęcie wsparciem m.in.: 512 ośrodków badawczych i ponad 1,7 tys. laboratoriów. Podobne środki (13%) zaangażowano w zrównoważony rozwój i inwestycje podnoszące jakość środowiska naturalnego w Polsce. Za unijne pieniądze wybudowanych lub zmodernizowanych zostanie m.in.: ponad 22,7 tys. kilometrów sieci kanalizacyjnych oraz 6,2 tys. kilometrów sieci wodociągowych.

Wykres 1. Główne obszary wsparcia w ramach NSRO 2007-2013 – dane na podstawie umów o dofinansowanie podpisanych do 31 grudnia 2013 r., kwoty w mln zł

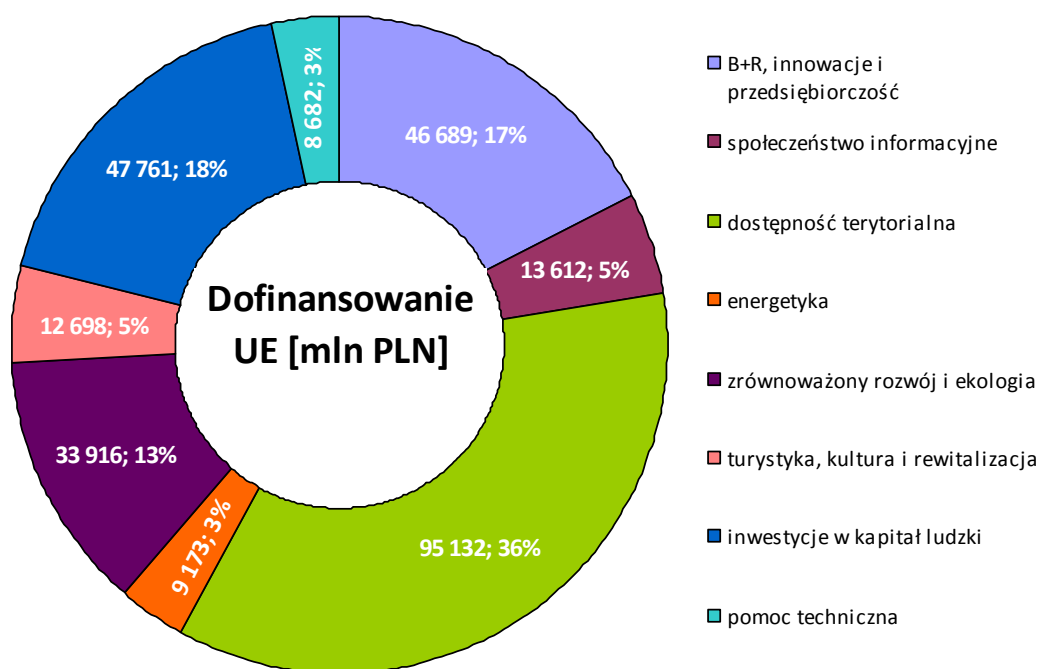

Tabela 2. Liczba i wartość złożonych wniosków, podpisanych umów/wydzanych decyzji oraz wniosków o płatność w ramach NSRO 2007-2013, wg stanu na 31 grudnia 2013 r. (kwoty w zł)

Program Operacyjny	Wnioski o dofinansowanie po ocenie formalnej			Umowy o dofinansowanie			Wnioski o płatność				
	Liczba	Wartość wydatków kwalifikowalnych	Wartość (dofinansowanie unijne i krajowe) PLN	Liczba	Wartość wydatków kwalifikowalnych	Dofinansowanie UE (PLN)	Poziom wykorzystania alokacji na lata 2007-2013	Wartość wydatków uznanych za kwalifikowalne PLN	Wartość wydatków kwalifikowalnych stanowiących podstawę certyfikacji	Dofinansowanie UE (PLN)	Poziom wykorzystania alokacji na lata 2007-2013
PO IG	45 001	174 847 402 930	109 970 568 096	15 430	66 311 815 802	35 973 565 109	100%	35 890 289 515	23 807 072 438	20 085 617 456	56%
PO IIŚ	3 369	235 674 604 848	186 515 884 170	2 202	154 473 109 090	113 679 199 840	92%	96 917 851 490	96 917 851 490	73 497 599 649	59%
PO KL	177 765	164 394 041 108	158 027 103 621	43 259	47 911 078 564	39 904 258 102	96%	35 559 397 670	34 798 223 027	29 578 489 573	71%
PO PT	383	2 251 866 008	1 914 086 104	369	2 292 316 551	1 948 469 065	91%	1 635 991 217	1 635 991 217	1 390 592 525	65%
PO RPW	342	15 097 600 813	10 713 874 530	220	13 132 120 471	9 678 760 330	97%	7 257 348 314	7 103 157 936	5 680 042 879	57%
PO EWT*	650	3 816 164 703	3 183 795 881	283	1 681 835 224	1 393 023 512	97%	1 005 187 616	1 005 187 616	834 245 111	58%
Razem Krajowe	227 510	596 081 680 409	470 325 312 402	61 763	285 802 275 702	202 577 275 958	94%	178 266 065 821	165 267 483 723	131 066 587 194	61%
RPO Dolnośląskie	3 240	11 867 404 521	7 211 702 173	2 020	8 136 391 772	4 988 900 543	97%	5 822 756 906	5 822 756 906	3 634 316 355	71%
RPO Kujawsko-Pomorskie	3 008	9 340 907 605	5 157 362 874	1 757	5 927 474 750	3 402 865 303	82%	4 107 355 199	3 614 142 966	2 502 708 094	60%
RPO Lubelskie	5 503	14 076 603 005	9 590 844 967	2 851	6 699 111 438	4 329 992 325	87%	5 214 650 583	4 508 796 513	3 420 714 224	69%
RPO Lubuskie	1 703	5 584 043 031	3 490 139 564	900	3 016 674 622	1 811 463 587	88%	2 516 972 171	2 202 026 677	1 484 476 560	72%
RPO Łódzkie	4 138	10 568 120 780	7 301 267 713	2 338	6 538 941 334	4 279 779 466	98%	4 564 596 641	4 564 596 641	3 089 923 164	71%
RPO Małopolskie	4 210	11 821 086 305	7 141 148 822	2 753	8 812 208 624	5 252 720 048	93%	6 751 709 148	5 880 117 232	4 227 655 434	75%
RPO Mazowieckie	5 324	25 459 549 074	18 099 666 584	1 813	10 142 464 626	7 049 881 323	91%	6 956 255 542	6 081 633 915	4 881 700 507	63%
RPO Opolskie	1 775	4 830 072 953	3 171 835 373	1 157	3 125 706 359	2 017 657 072	99%	2 558 093 392	2 173 501 718	1 665 522 557	81%
RPO Podkarpackie	3 324	10 119 948 145	7 013 459 898	2 214	6 834 279 925	4 705 038 736	95%	5 431 183 111	4 983 800 258	3 685 532 783	74%
RPO Podlaskie	2 479	8 977 909 762	5 653 849 064	1 168	4 283 991 796	2 659 417 210	95%	2 765 485 134	2 288 876 646	1 678 535 954	60%
RPO Pomorskie	3 648	10 320 215 117	6 610 107 743	1 617	5 858 854 515	3 731 559 167	96%	4 516 424 605	4 516 424 605	2 932 496 360	75%
RPO Śląskie	9 225	19 443 634 087	13 134 531 523	4 682	10 435 180 760	7 045 638 130	96%	7 152 803 936	6 312 784 587	4 955 173 310	68%
RPO Świętokrzyskie	1 983	6 337 962 391	3 719 930 814	1 242	4 799 564 920	2 900 354 083	91%	4 055 876 598	3 507 426 424	2 420 697 471	76%
RPO Warmińsko-Mazurskie	3 448	10 556 310 838	6 538 919 895	2 196	6 459 351 577	4 055 837 680	91%	4 644 022 026	3 731 658 824	2 867 681 909	64%
RPO Wielkopolskie	3 891	12 930 012 191	8 569 599 295	2 050	7 796 009 624	5 115 702 157	93%	6 344 396 409	6 344 396 409	4 155 219 700	75%
RPO Zachodniopomorskie	2 938	8 408 984 810	4 980 224 326	1 532	5 247 260 164	3 123 334 444	87%	3 876 730 995	3 449 091 653	2 356 820 916	66%
Razem Regionalne	59 837	180 642 764 614	117 384 590 628	32 290	104 113 466 805	66 470 141 273	93%	77 279 312 396	69 982 031 971	49 959 175 299	70%
RAZEM NSRO	287 347	776 724 445 023	587 709 903 029	94 053	389 915 742 507	269 047 417 231	94%	255 545 378 217	235 249 515 695	181 025 762 493	63%

*Dane dotyczące EWT przeliczono wg kursu 1 euro = 4,1942 zł

Źródło: KSI SIMIK 07-13, dane wygenerowane z systemu 2 stycznia 2014 r. Wykorzystanie alokacji na podstawie algorytmu MF i MRR obowiązującego w grudniu 2013 r.

MECHANIZM FINANSOWY EUROPEJSKIEGO OBSZARU GOSPODARCZEGO (MF EOG) I NORWESKI MECHANIZM FINANSOWY (NMF) - 2009-2014

Celem Mechanizmu Finansowego jest przyczynianie się do zmniejszania różnic społecznych i ekonomicznych w obrębie Europejskiego Obszaru Gospodarczego. Cel ten jest tożsamy z założeniami polityki regionalnej i polityki spójności Unii Europejskiej.

Łączna kwota drugiej edycji funduszy norweskich i EOG to 1,788 mld euro. Alokacja dla Polski wynosi **578,1 mln euro¹**, włączając w to koszty zarządzania funduszami ponoszone przez stronę darczyńców oraz przez stronę polską. Środki w ramach Programu są dostępne w ramach 14 programów, *Pomocy Technicznej* (ok. 8,37 mln euro) oraz *Funduszu Współpracy Dwustronnej (FWD)* na poziomie krajowym (ok. 2,89 mln euro). Ponadto, w ramach Mechanizmów wdrażane są fundusze realizowane jedynie przez stronę darczyńców: *Globalny fundusz na rzecz godnej pracy i dialogu trójstronnego* (ok. 3 mln euro), *Fundusz dla Organizacji Pozarządowych* (37 mln euro) oraz *Green Industry Innovation* (20 mln euro).

W ramach funduszy norweskich i EOG wydzielono kilkanaście programów (obszarów wsparcia). W ramach danego programu będzie można uzyskać dofinansowanie na projekty o podobnej tematyce. Wśród programów znalazło się wiele obszarów z pierwszej edycji funduszy norweskich i EOG. Przede wszystkim należy wymienić: **ochronę środowiska (w tym energię odnawialną), dziedzictwo kulturowe, zdrowie, badania naukowe i stypendia**. Wyodrębniono też programy dotyczące strefy **Schengen** i spraw wewnętrznych, w tym **więziennictwa i przeciwdziałania przemocy**. Podobnie jak w pierwszej edycji, duży nacisk położono na **wzmacnianie społeczeństwa obywatelskiego**. Pojawiły się też zupełnie nowe tematy, jak **godna praca i dialog trójstronny**, a także współpraca samorządów w zakresie **rozwoju regionów**.

Za realizację każdego z programów odpowiadają instytucje/organizacje, które specjalizują się w danej dziedzinie. Instytucje te pełnią funkcję tzw. Operatora programu. W niektórych programach Operatorzy współpracują z podmiotami z państw-darczyńców.

Tabela przedstawia podział alokacji oraz certyfikacji zgodnie ze stanem na koniec grudnia 2013 r. w podziale na poszczególne programy (środki mogą być wydatkowane do 2016 r.):

Nazwa programu w ramach Mechanizmów Finansowych 2009-2014	Alokacja	Kwota wydatków kwalifikowalnych poniesionych przez Operatora (narastająco)	Kwota zaliczek na program certyfikowanych do Darczyńców (narastająco)	Wartość wypłaconych zaliczek przez Darczyńców na program (narastająco)	Procentowa wartość zaliczek certyfikowanych do Darczyńców w stosunku do alokacji
	euro	euro	euro	euro	%
	1	2	3	4	5=3/1

¹ Kwota uwzględnia koszty zarządzania państw-darczyńców. Kwota netto alokacji, tj. przyznana Polsce jako beneficjentowi wynosi ok. 535 mln euro.

Ochrona różnorodności biologicznej i ekosystemów (PL02)	20 000 000	97 861	2 812 446	257 452	14,06%
Wzmocnienie monitoringu środowiska oraz działań kontrolnych (PL03)	15 000 000	56 521	916 599	376 922	6,11%
Oszczędzanie energii i promowanie odnawialnych źródeł energii (PL04)	145 000 000	131 064	16 992 730	486 758	11,72%
Rozwój miast poprzez wzmocnienie kompetencji jednostek samorządu terytorialnego, dialog społeczny oraz współpracę z przedstawicielami społeczeństwa obywatelskiego (PL06)	9 544 500	1 193 819	1 885 853	1 885 853	19,75%
Poprawa i lepsze dostosowanie ochrony zdrowia do trendów demograficzno-epidemiologicznych (PL07)	58 000 000	413 223	6 197 830	850 339	10,68%
Konserwacja i rewitalizacja dziedzictwa kulturowego (PL08)	70 000 000	7 871	601 191	601 191	1%
Promowanie różnorodności kulturowej i artystycznej w ramach europejskiego	10 000 000	1 170 984	3 700 564	2 349 558	37%

dziedzictwa kulturowego (PL09)					
Fundusz Stypendialny i Szkoleniowy (PL10)	15 000 000	1 126 163	5 259 874	5 259 874	35,06%
Norwesko-Polska Współpraca Badawcza (PL12)	62 830 000	203 744	30 595 575	30 595 575	48,69%
Ograniczanie społecznych nierówności w zdrowiu (PL13)	18 000 000	132 296	1 027 768	970 240	5,71%
Przeciwdziałanie przemocy w rodzinie i przemocy ze względu na płeć (PL14)	3 000 000	64 389	2 152 298	508 349	71,74%
Współpraca w obszarze Schengen oraz walka z przestępczością transgraniczną i zorganizowaną, w tym przeciwdziałanie handlowi ludźmi oraz migracjom grup przestępczych (PL15)	10 000 000	47 174	162 943	162 943	1,62%
Budowanie potencjału instytucjonalnego i współpraca w obszarze wymiaru sprawiedliwości/Poprawa skuteczności wymiaru sprawiedliwości (PL16)	14 000 000	45 327	1 654 581	1 654 581	11,82%
Wsparcie służby więziennej, w tym sankcji	13 000 000	225 223	6 529 256	6 529 256	50,22%

pozawęziennych (PL17)					
Fundusz Pomocy Technicznej oraz Fundusz Współpracy Dwustronnej na poziomie krajowym	11 256 000	1 619 392	1 958 476	1 958 476	17,40%
Razem	474 630 500²	6 535 051	82 447 984	54 447 367	17,37%

Szwajcarsko - Polski Program Współpracy (SPPW)

W ramach SPPW na lata 2007 – 2017 przyznano Polsce środki w wysokości do 489 mln CHF, włączając w to koszty zarządzania funduszami ponoszone przez stronę darczyńców oraz Fundusz Stypendialny.

Fundusze szwajcarskie mają na celu zmniejszanie różnic społeczno-gospodarczych istniejących pomiędzy Polską a wyżej rozwiniętymi państwami UE oraz różnic na terytorium Polski – pomiędzy ośrodkami miejskimi a regionami słabo rozwiniętymi pod względem strukturalnym.

Fundusz Szwajcarski zakłada, iż co najmniej 40 proc. środków zostanie rozdysponowanych w czterech województwach Polski południowo-wschodniej: lubelskim, małopolskim, podkarpackim i świętokrzyskim.

Program zakłada 5-letni okres zaciągania zobowiązań i 10-letni okres wydatkowania, który rozpoczął się 14 czerwca 2007 r., tj. w dniu przyznania pomocy finansowej Polsce przez Parlament Szwajcarski.

14 czerwca 2012 r. podpisano łącznie 58 umów (50 dla projektów indywidualnych oraz 8 dla tzw. alokacji specjalnych) na całą przyznaną Polsce kwotę wsparcia, wynoszącą 464,57 mln CHF.

Zgodnie ze stanem na koniec grudnia 2013 r. (podział środków kształtuje się w sposób następujący):

Priorytety w ramach SPPW	Alokacja	Kwota poniesionych wydatków kwalifikowalnych (narastająco)	Kwota wydatków certyfikowanych do Darczyńców (narastająco)	Kwota wydatków zrefundowanych przez Darczyńcę (narastająco)	Procentowy udział wydatków certyfikowanych do Darczyńcy w alokacji
	CHF	CHF	CHF	CHF	%
	1	2	3	4	5=3/1
Priorytet 1	79 699 602	23 571 518	18 175 626	16 130 235	23%

² Zestawienie nie uwzględnia kosztów zarządzania Programem ponoszonych przez stronę darczyńców oraz programów realizowanych jedynie przez darczyńców.

Bezpieczeństwo, stabilność, wsparcie reform					
Priorytet 2. Środowisko i infrastruktura	198 726 913	11 606 910	9 303 347	8 763 039	5%
Priorytet 3 Sektor prywatny	67 866 117	53 538 980	48 422 492,62	48 223 660,62	71%
Priorytet 4 Rozwój społeczny i zasobów ludzkich	81 179 938	26 489 086	25 911 523,38	21 535 552,38	32%
Grant Blokowy dla Organizacji Pozarządowych i Polsko – Szwajcarskich Projektów Regionalnych	28 101 153	30 067 373	23 593 089,00	23 593 089,00	84%
Projekt wskazany przez stronę szwajcarską <i>Poprawa jakości życia osób niepełnosprawnych poprzez modernizację zespołu szkół specjalnych oraz budowę centrum integracji kulturalnej w Łodygowicach (KIK/77)</i>	500 000	302	302	0	0%
Fundusz na Przygotowanie Projektów	996 277	996 277	996 277	996 277	100%
Fundusz Pomocy Technicznej	7 500 000	1 429 780	1 429 780	1 429 780	19%
Razem	464 570 000³	147 700 226	127 832 437	120 671 633	28%

³ Zestawienie nie uwzględnia kwoty w wysokości 24,45 mln CHF przeznaczonej na zarządzanie Programem przez Szwajcarię.

**PLAN PRAC NAD PROJEKTAMI USTAW WYKONUJĄCYCH PRAWO UNII EUROPEJSKIEJ
(PRZYGOTOWANY NA PODSTAWIE UST. 1A ART. 125A REGULAMINU SEJMU).****PROJEKTY USTAW PRZYJĘTE PRZEZ RADĘ MINISTRÓW W OKRESIE LIPIEC –
GRUDZIEŃ 2013 R.**

W okresie lipiec – grudzień 2013 r. Rada Ministrów przyjęła 18 projektów ustaw, które mają na celu wykonanie prawa Unii Europejskiej, tj.:

- projekt ustawy o zmianie ustawy o organizacji rynku mleka i przetworów mlecznych,
- projekt ustawy o zmianie ustawy o podatku akcyzowym,
- projekt ustawy o zmianie ustawy o ochronie zdrowia zwierząt oraz zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt oraz o zmianie niektórych innych ustaw,
- projekt ustawy o zmianie ustawy o wyrobie i rozlewie wyrobów winiarskich, obrocie tymi wyrobami i organizacji rynku wina,
- projekt ustawy o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw,
- projekt ustawy o zmianie niektórych ustaw w związku z wdrożeniem Systemu Elektronicznej Wymiany Informacji dotyczących zabezpieczenia społecznego na terytorium Rzeczypospolitej Polskie,
- projekt ustawy o zmianie niektórych ustaw w związku z przystąpieniem Republiki Chorwacji do Unii Europejskiej,
- projekt ustawy o zmianie ustawy - Prawo atomowe oraz niektórych innych ustaw
- projekt ustawy o zmianie ustawy - Prawo o ruchu drogowym oraz niektórych innych ustaw,
- projekt ustawy o zmianie ustawy o wykonywaniu inicjatywy ustawodawczej przez obywateli,
- projekt ustawy o zmianie ustawy o Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa,
- projekt ustawy o zmianie niektórych ustaw w związku z określeniem zasad wypłaty emerytur ze środków zgromadzonych w otwartych funduszach emerytalnych,
- projekt ustawy o zmianie ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych oraz ustawy - Prawo energetyczne,
- projekt ustawy o zmianie ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw oraz niektórych innych ustaw,
- projekt ustawy o zmianie ustawy - Kodeks karny i niektórych innych ustaw,
- projekt ustawy o zmianie ustawy - Kodeks wyborczy,
- projekt ustawy o zmianie ustawy o nadzorze uzupełniającym nad instytucjami kredytowymi, zakładami ubezpieczeń, zakładami reasekuracji i firmami inwestycyjnymi wchodzącymi w skład konglomeratu finansowego oraz niektórych innych ustaw,
- projekt ustawy o prawach konsumentów.

**WYKAZ PROJEKTÓW USTAW WYKONUJĄCYCH PRAWO UNII EUROPEJSKIEJ,
KTÓRE POWINNY ZOSTAĆ SKIEROWANE PRZEZ RADĘ MINISTRÓW DO SEJMU
RP DO KOŃCA I POŁOWY 2014 R.**

	Zmieniany/nowy akt prawny	Zakres zmian	Termin implementacji
1.	Projekt ustawy o zmianie ustawy o transporcie drogowym oraz ustawy o publicznym transporcie zbiorowym	Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 181/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. dotyczące praw pasażerów w transporcie autobusowym i autokarowym oraz zmieniające rozporządzenie (WE) nr 2006/2004	1.03.2013
2.	Projekt ustawy o zmianie ustawy o obrocie instrumentami finansowymi oraz niektórych innych ustaw	<ul style="list-style-type: none"> • Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady nr 236/2012 z dnia 14 marca 2012 r. w sprawie krótkiej sprzedaży i wybranych aspektów dotyczących swapów ryzyka kredytowego • Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady nr 648/2012 z dnia 4 lipca 2012 r. w sprawie instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, kontrahentów centralnych i repozytoriów transakcji 	1.11.2012 16.08.2012
3.	Projekt ustawy o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym	Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/19/UE z dnia 4 lipca 2012 r. w sprawie zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego (WEEE)	14.02.2014
4.	Projekt ustawy o zmianie ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych oraz niektórych innych ustaw	Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady UE 2011/24 w sprawie stosowania praw pacjentów w transgranicznej opiece zdrowotnej	25.10.2013
5.	Projekt ustawy o zmianie ustawy – Kodeks pracy oraz niektórych innych ustaw	Uzupełnienie transpozycji dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2002/73/WE z dnia 23 września 2002 r. zmieniająca dyrektywę Rady 76/207/EWG w sprawie wprowadzenia w życie zasady równego traktowania mężczyzn i kobiet w zakresie dostępu do zatrudnienia, kształcenia i awansu zawodowego oraz warunków pracy	5.10.2004
6.	Projekt ustawy o zmianie ustawy - Prawo bankowe oraz niektórych innych ustaw	<ul style="list-style-type: none"> • Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie warunków dopuszczenia instytucji kredytowych do działalności oraz nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi i firmami inwestycyjnymi, zmieniająca dyrektywę 2002/87/WE i uchylająca dyrektywy 2006/48/WE oraz 2006/49/WE • Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych zmieniające rozporządzenie (UE) nr 648/2012 	31.12.2013 1.01.2014
7.	Projekt ustawy o zmianie ustawy o substancjach chemicznych i ich mieszaninach	• Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 259/2012 z dnia 14 marca 2012 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 648/2004 w odniesieniu do stosowania fosforanów i innych	19.04.2012

		<p>związków fosforu w detergentach dla konsumentów przeznaczonych do prania i detergentach dla konsumentów przeznaczonych do automatycznych zmywarek do naczyń</p> <ul style="list-style-type: none"> • Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 649/2012 z dnia 4 lipca 2012 r. dotyczące wywozu i przywozu niebezpiecznych chemikaliów • Rozporządzenie Komisji (UE) nr 440/2010 z dnia 21 maja 2010 r. w sprawie opłat wnoszonych na rzecz Europejskiej Agencji Chemikaliów na mocy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1272/2008 w sprawie klasyfikacji, oznakowania i pakowania substancji i mieszanin • Dyrektywa 2004/9/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. w sprawie kontroli i weryfikacji dobrej praktyki laboratoryjnej (DPL) 	<p>1.03.2014</p> <p>25.05.2010</p> <p>1.05.2004</p>
8.	Projekt ustawy o substancjach zubożających warstwę ozonową oraz o niektórych fluorowanych gazach cieplarnianych	<ul style="list-style-type: none"> • Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1005/2009 z dnia 16 września 2009 r. w sprawie substancji zubożających warstwę ozonową • Rozporządzenie (WE) nr 842/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 maja 2006 r. w sprawie niektórych fluorowanych gazów cieplarnianych 	<p>1.01.2010</p> <p>4.07.2007</p>
9.	Projekt ustawy o produktach biobójczych	Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 528/2012 z dnia 22 maja 2012 r. w sprawie udostępniania na rynku i stosowania produktów biobójczych	1.09.2013
10.	Projekt ustawy o zmianie ustawy o zapobieganiu zanieczyszczeniu morza przez statki	Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/33/UE z dnia 21 listopada 2012 r. zmieniająca dyrektywę Rady 1999/32/WE w zakresie zawartości siarki w paliwach żeglugowych	18.06.2014
11.	Projekt ustawy o zmianie ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych	Uzupełnienie transpozycji dyrektywy Rady 93/83/EWG z dnia 27 września 1993 r. w sprawie koordynacji niektórych zasad dotyczących prawa autorskiego oraz praw pokrewnych stosowanych w odniesieniu do przekazu satelitarnego oraz retransmisji drogą kablową	1.05.2004
12.	Projekt ustawy o zmianie ustawy o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz niektórych innych ustaw	Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/95/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie norm dotyczących kwalifikowania obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako beneficjentów ochrony międzynarodowej, jednolitego statusu uchodźców lub osób kwalifikujących się do otrzymania ochrony uzupełniającej oraz zakresu udzielanej ochrony	21.12.2013
13.	Projekt ustawy o zmianie ustawy o transporcie kolejowym oraz ustawy o publicznym transporcie zbiorowym	Uzupełnienie transpozycji dyrektywy 2001/12/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 lutego 2001 r. zmieniającej dyrektywę 91/440/EWG w sprawie rozwoju kolei wspólnotowych	1.05.2004
14.	Projekt ustawy o charakterystyce energetycznej budynków	Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/31/UE z dnia 19 maja 2010 r. w sprawie charakterystyki energetycznej budynków	9.07.2012

15.	Projekt ustawy o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych	Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/29/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. zmieniająca dyrektywę 2003/87/WE w celu usprawnienia i rozszerzenia wspólnotowego systemu handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych	31.12.2012
16.	Projekt ustawy o zmianie ustawy o wyrobach medycznych oraz niektórych innych ustaw	Rozporządzenie Komisji (UE) nr 722/2012 z dnia 8 sierpnia 2012 r. dotyczące szczególnych wymagań odnoszących się do wymagań ustanowionych w dyrektywach Rady 90/385/EWG i 93/42/EWG dla aktywnych wyrobów medycznych do implantacji oraz wyrobów medycznych produkowanych z wykorzystaniem tkanek pochodzenia zwierzęcego	29.08.2013
17.	Projekt ustawy o krwiodawstwie i krwiolecznictwie	Uzupełnienie transpozycji: <ul style="list-style-type: none"> • Dyrektywy 2002/98/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 stycznia 2003 r. ustanawiająca normy jakości i bezpiecznego pobierania, testowania, przetwarzania, przechowywania i dystrybucji krwi ludzkiej i składników krwi oraz zmieniająca dyrektywę 2001/83/WE • Dyrektywy Komisji 2005/61/WE z dnia 30 września 2005 r. wykonująca dyrektywę 2002/98/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w zakresie wymogów dotyczących śledzenia losów krwi oraz powiadamiania o poważnych, niepożądanych reakcjach i zdarzeniach • Dyrektywy Komisji 2005/62/WE z dnia 30 września 2005 r. wykonująca dyrektywę 2002/98/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w zakresie norm i specyfikacji wspólnotowych odnoszących się do systemu jakości obowiązującego w placówkach służby krwi 	08.02.2005 31.08.2006 31.08.2006
18.	Projekt ustawy o zmianie ustawy – Prawo wodne oraz niektórych innych ustaw	Uzupełnienie transpozycji: <ul style="list-style-type: none"> • Dyrektywy 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2000 r. ustanawiającej ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej • Dyrektywy Rady 91/271/EWG z dnia 21 maja 1991 r. dotyczącej oczyszczania ścieków komunalnych • Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/92/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne • Dyrektywy Rady 91/676/EWG z dnia 12 grudnia 1991 r. dotyczącej ochrony wód przed zanieczyszczeniami powodowanym przez azotany pochodzenia rolniczego 	1.05.2004
19.	Projekt ustawy o zmianie ustawy – Prawo farmaceutyczne	Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/62/UE z dnia 8 czerwca 2011 r. zmieniająca dyrektywę 2001/83/WE w sprawie wspólnotowego kodeksu odnoszącego się do produktów leczniczych stosowanych u ludzi – w	2.01.2013

		zakresie zapobiegania wprowadzaniu sfałszowanych produktów leczniczych do legalnego łańcucha dystrybucji	
20.	Projekt ustawy o zmianie ustawy – Prawo ochrony środowiska oraz niektórych innych ustaw	Dyrektywa 2010/75/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie emisji przemysłowych (zintegrowane zapobieganie zanieczyszczeniom i ich kontrola)	7.01.2013
21.	Projekt ustawy o zmianie ustawy o bateriach i akumulatorach	<ul style="list-style-type: none"> • Dyrektywa 2006/66/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 września 2006 r. w sprawie baterii i akumulatorów oraz zużytych baterii i akumulatorów • Rozporządzenie Komisji (UE) nr 493/2012 z dnia 11 czerwca 2012 r. ustanawiające na podstawie dyrektywy 2006/66/WE Parlamentu Europejskiego i Rady szczegółowe przepisy dotyczące obliczania wydajności recyklingu dla procesów recyklingu zużytych baterii i akumulatorów 	26.09.2008 1.01.2014
22.	Projekt ustawy o zmianie ustawy o zapasach ropy naftowej, produktów naftowych i gazu ziemnego oraz zasadach postępowania w sytuacjach zagrożenia bezpieczeństwa paliwowego państwa i zakłóceń na rynku naftowym	Dyrektywa Rady 2009/119/WE z dnia 14 września 2009 r. nakładająca na państwa członkowskie obowiązek utrzymywania minimalnych zapasów ropy naftowej lub produktów ropopochodnych	31.12.2012
23.	Projekt ustawy o zmianie ustawy o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji oraz niektórych innych ustaw	Uzupełnienie transpozycji dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2000/53/WE z dnia 18 września 2000 r. w sprawie pojazdów wycofanych z eksploatacji	1.05.2004
24.	Projekt ustawy o odnawialnych źródłach energii	Uporządkowanie dokonanej w innych aktach prawnych transpozycji dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych zmieniająca i w następstwie uchylająca dyrektywy 2001/77/WE oraz 2003/30/WE	5.12.2010

WYKAZ STANOWISK DO AKTÓW PRAWNYCH UE, PRZYGOTOWANYCH PRZEZ RZĄD ZGODNIE Z USTAWĄ Z 8 PAŹDZIERNIKA 2010 R. O WSPÓŁPRACY RADY MINISTRÓW Z SEJMEM I SENATEM W SPRAWACH ZWIĄZANYCH Z CZŁONKOSTWEM RP W UE, PRZEKAZANYCH DO SEJMU I SENATU RP W II POŁ. 2013 R.

Lp.	Sygnatura COM	Tytuł projektowanego aktu prawnego	Data przekazania Polisce dokumentu przez instytucje UE	Instytucja wiodąca	Data przyjęcia stanowiska przez KSE	Data przyjęcia przez KSE stanowiska przygotowanego na wniosek Sejmu lub Senatu RP
1	COM(2013) 769	Wniosek RZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY zmieniające rozporządzenie (UE) nr 525/2013 w odniesieniu do technicznego wykonania Protokołu z Kioto do Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu	2013-11-08	MŚ	2013-11-22	-
2	COM(2013) 449	Wniosek DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie fakturowania elektronicznego w zamówieniach publicznych	2013-06-28	MG	2013-09-09	-
3	COM(2013) 860	Wniosek DECYZJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie udzielenia pomocy makrofinansowej Republice Tunezji	2013-12-13	MF	2013-12-27	-
4	COM(2013) 480	Wniosek RZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie monitorowania, raportowania i weryfikacji emisji dwutlenku węgla z transportu morskiego oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 525/2013	2013-06-28	MTBIGM	2013-07-12	-
5	COM(2013) 577	Wniosek DYREKTYWA RADY zmieniająca dyrektywy 2006/112/WE i 2008/118/WE w odniesieniu do francuskich regionów najbardziej oddalonych, a w	2013-08-07	MF	2013-09-05	-

		szczegółności Majotty					
6	COM(2013) 525	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY zmieniające rozporządzenie (UE) nr 99/2013 w sprawie Europejskiego programu statystycznego 2013–2017	2013-07-25	GUS	2013-08-07	-	
7	COM(2013) 096	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY zmieniające rozporządzenie (WE) nr 562/2006 w związku ze stosowaniem systemu wjazdu/wyjazdu (EES) oraz programu rejestrowania podróży (RTP)	2013-02-28	MSW	2013-09-11	-	
8	COM(2013) 547	Wniosek DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego oraz zmieniająca dyrektywę 2002/65/WE, 2013/36/UE i 2009/110/WE i uchylająca dyrektywę 2007/64/WE	2013-08-14	MF	2013-09-18	-	
9	COM(2013) 441	Wniosek DECYZJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY wprowadzająca uproszczony system kontroli osób na granicach zewnętrznych oparty na jednostronnym uznawaniu przez Chorwację i Cypr niektórych dokumentów za równorzędne z ich wizami krajowymi na przejazd tranzytem przez ich terytorium lub planowany pobyt na tym terytorium nieprzekraczający 90 dni w dowolnym okresie 180 dni oraz uchylająca decyzję nr 895/2006/WE i decyzję nr 582/2008/WE Parlamentu Europejskiego i Rady	2013-06-24	MSZ	2013-07-08	-	
10	COM(2013) 794	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY zmieniające rozporządzenie (WE) nr 861/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lipca 2007 r. ustanawiające europejskie postępowanie w sprawie drobnych roszczeń oraz	2013-11-28	MS	2013-12-30	-	

		rozporządzenie (WE) nr 1896/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. ustanawiające postępowanie w sprawie europejskiego nakazu zapłaty						
11	COM(2013) 528	Wniosek DECYZJA RADY w sprawie zawarcia umowy między Kanadą a Unią Europejską o przekazywaniu i przetwarzaniu danych dotyczących przelotu pasażera	2013-08-07	MSW	-	2013-08-21		
12	COM(2013) 095	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie utworzenia systemu wjazdu/wyjazdu (EES) w celu rejestrowania danych dotyczących wjazdu i wyjazdu obywateli państw trzecich przekraczających granice zewnętrzne państw członkowskich Unii Europejskiej	2013-03-01	MSW	2013-09-11	-		
13	COM(2013) 627	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY ustanawiające środki dotyczące europejskiego jednolitego rynku łączności elektronicznej i mające na celu zapewnienie łączności na całym kontynencie, zmieniające dyrektywę 2002/20/WE, 2002/21/WE i 2002/22/WE oraz rozporządzenia (WE) nr 1211/2009 i (UE) nr 531/2012	2013-09-11	MAIC	2013-11-20	-		
14	COM(2013) 722	Wniosek DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY zmieniająca dyrektywę 2003/87/WE ustanawiającą system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie w celu wprowadzenia w życie do 2020 r. porozumienia międzynarodowego w sprawie stosowania jednego międzynarodowego środka rynkowego do emisji z międzynarodowego lotnictwa	2013-10-21	MŚ	2013-11-18	-		
15	COM(2013) 560	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY zmieniające rozporządzenie	2013-08-12	MRR	2013-08-26	-		

16	COM(2013) 678	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY zmieniające rozporządzenie Rady (WE) nr 55/2008 wprowadzające autonomiczne preferencje handlowe dla Republiki Mołdawii	2013-09-25	MG	2013-10-09	-		
17	COM(2013) 404	Wniosek DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie niektórych przepisów regulujących dochodzenie roszczeń odszkodowawczych z tytułu naruszenia prawa konkurencji państw członkowskich i Unii Europejskiej, objęte przepisami prawa krajowego	2013-06-14	MS	2013-07-08	-		
18	COM(2013) 520	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY ustanawiające jednolite zasady i jednolitą procedurę restrukturyzacji i uporzędkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych firm inwestycyjnych w ramach jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporzędkowanej likwidacji oraz jednolitego bankowego funduszu restrukturyzacji i uporzędkowanej likwidacji oraz zmieniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010	2013-07-22	MF	2013-08-12	-		
19	COM(2013) 578	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY zmieniające rozporządzenie (WE) nr 638/2004 w sprawie danych statystycznych Wspólnoty odnoszących się do handlu towarami między państwami członkowskimi w odniesieniu do powierzenia Komisji uprawnień delegowanych i wykonawczych do przyjmowania niektórych środków, przekazywania informacji przez organy celne, wymiany poufnych danych między państwami	2013-08-08	GUS	2013-08-22	-		

20	COM(2013) 315	Wniosek DECYZJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie wdrożenia interoperacyjnej usługi eCall w całej UE	2013-06-13	MAIC	2013-07-08	-			
21	COM(2013) 500	Wniosek DECYZJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie udziału Unii Europejskiej w programie badawczo-rozwojowym na rzecz pomocy osobom starszym w prowadzeniu aktywnego trybu życia podjętym wspólnie przez szereg państw członkowskich	2013-07-16	MPIPS	2013-07-29	-			
22	COM(2013) 522	Wniosek ROPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY zmieniające rozporządzenie Rady (WE) nr 2012/2002 ustanawiające Fundusz Solidarności Unii Europejskiej	2013-08-02	MAIC	2013-09-02	-			
23	COM(2013) 409	Wniosek ROPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY zmieniające rozporządzenie (WE) nr 216/2008 w zakresie lotnisk, zarządzania ruchem lotniczym i służb żeglugi powietrznej	2013-06-14	MTBIGM	2013-07-17	-			
24	COM(2013) 509	Wniosek DECYZJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie Europejskiego Roku Rozwoju (2015)	2013-07-24	MSZ	2013-08-07	-			
25	COM(2013) -	ROPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) nr [xx/rok] z dnia [...] zmieniające decyzję 2005/681/WSiSW ustanawiającą Europejskie Kolegium Policyjne (CEPOL)	2013-12-05	MSW	2013-12-27	-			
26	COM(2013) 660	Wniosek ROPORZĄDZENIE RADY w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do 11. Europejskiego Funduszu Rozwoju	2013-10-18	MSZ	-	2013-11-12			
27	COM(2013) 839	Wniosek DECYZJA RADY upoważniająca Francję do	2013-12-16	MF	2013-12-30	-			

28	COM(2013) 472	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie opłat wnoszonych na rzecz Europejskiej Agencji Leków za prowadzenie działań z zakresu nadzoru nad bezpieczeństwem farmakoterapii w odniesieniu do produktów leczniczych stosowanych u ludzi	2013-06-28	MZ	2013-07-24	-		
29	COM(2013) 452	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY dostosowujące do art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej niektóre akty prawne w obszarze sprawiedliwości, przewidujące stosowanie procedury regulacyjnej połączonej z kontrolą	2013-06-27	MSZ	2013-08-02	-		
30	COM(2013) 598	Wniosek ROZPORZĄDZENIE RADY ustalające uprawnienia do połowów na 2014 r. w odniesieniu do pewnych stad ryb i grup stad ryb w Morzu Bałtyckim	2013-09-13	MRIRW	-	2013-10-03		
31	COM(2013) 498	Wniosek DECYZJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie uczestnictwa Unii w drugim programie partnerstwa pomiędzy Europą a krajami rozwijającymi się w zakresie badań klinicznych prowadzonym wspólnie przez kilka państw członkowskich	2013-07-22	MNISW	2013-08-05	-		
32	COM(2013) 343	DYREKTYWA RADY zmieniająca dyrektywę 2009/71/EURATOM ustanawiającą wspólnotowe ramy bezpieczeństwa jądrowego obiektów jądrowych	2013-07-05	MŚ	2013-07-29	-		

33	COM(2013) 505	Wniosek ROZPORZĄDZENIE RADY w sprawie wspólnego przedsiębiorstwa „Clean Sky 2”	2013-08-07	MNISW	-	2013-09-20
34	COM(2013) 620	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie zapobiegania wprowadzaniu i rozprzestrzenianiu się inwazyjnych gatunków obcych i zarządzania nimi	2013-09-09	MŚ	2013-10-04	-
35	COM(2013) 824	Wniosek DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie tymczasowej pomocy prawnej dla podejrzanych lub oskarżonych, którzy zostali pozbawieni wolności, oraz w sprawie pomocy prawnej w ramach postępowania dotyczącego europejskiego nakazu aresztowania	2013-12-17	MS	2013-12-31	-
36	COM(2013) 554	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY zmieniające rozporządzenie Rady (WE) nr 1215/2012 w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych	2013-08-01	MS	2013-08-21	-
37	COM(2013) 430	Wniosek DECYZJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie wzmocnionej współpracy między publicznymi służbami zatrudnienia	2013-06-17	MPIPS	2013-07-01	-
38	COM(2013) 418	Wniosek DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY zmieniająca niektóre dyrektywy w obszarze środowiska, rolnictwa, polityki społecznej i zdrowia publicznego ze względu na zmianę statusu Majotty względem Unii Europejskiej	2013-06-14	MŚ	2013-07-08	-
39	COM(2013) 907	Zalecenie DECYZJA RADY stwierdzająca, że Polska nie podjęła skutecznych działań w odpowiedzi na zalecenie Rady z dnia 21 czerwca 2013 r.	2013-12-06	MF	-	2013-12-20
40	COM(2013) 796	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU	2013-12-03	MF	2013-12-17	-

41	COM(2013) 482	Wniosek DECYZJA RADY upoważniająca państwa członkowskie do ratyfikowania, w interesie Unii Europejskiej, traktatu o handlu bronią	2013-07-19	MSZ	-	2013-08-13		2013-08-13
42	COM(2013) 535	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie Agencji Unii Europejskiej ds. Współpracy Wymiarów Sprawiedliwości w Sprawach Karnych (Eurojust)	2013-08-13	MS	2013-09-02	-		-
43	COM(2013) 648	Wniosek DECYZJA RADY dotycząca zawarcia protokołu między Unią Europejską a Królestwem Marokańskim ustalającego uprawnienia do połowów i rekompensatę finansową przewidziane w obowiązującej Stronie umowy o partnerstwie w sprawie połowów	2013-10-04	MIRiRW	-	2013-10-04		2013-10-18
44	COM(2013) 757	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1166/2008 w sprawie badań struktury gospodarstw rolnych i badania metod produkcji rolnej, w odniesieniu do ram finansowych na lata 2014–2018	2013-11-04	GUS	2013-11-18	2013-11-04		-
45	COM(2013) 720	Wniosek DECYZJA RADY określająca stanowisko, jakie ma zająć Unia Europejska na forum konferencji ministerialnej Światowej Organizacji Handlu w sprawie przystąpienia Republiki Jemenu do	2013-11-15	MG	-	2013-11-15		2013-11-22

		Światowej Organizacji Handlu						
46	COM(2013) 758	Wniosek DECYZJA RADY w sprawie wprowadzenia do obrotu w celu uprawy, zgodnie z dyrektywą 2001/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, kukurydzy (Zea mays L., linia 1507) zmodyfikowanej genetycznie w celu uzyskania odporności na niektóre szkodniki z rzędu Lepidoptera (fuskoskrzydłe)	2013-11-29	MŚ	-	2013-12-12		
47	COM(2013) 817	Wniosek ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE RADY nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz nadtlenosiarczanów (nadsiarczanów) pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej w następstwie przeglądu wygaśnięcia na podstawie art. 11 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 1225/2009	2013-12-05	MG	-	2013-12-19		
48	COM(2013) 501	Wniosek ROZPORZĄDZENIE RADY w sprawie wspólnego przedsiębiorstwa ECSEL	2013-08-07	MNISW	-	2013-09-10		
49	COM(2013) 493	Wniosek DECYZJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie udziału Unii w programie badawczo-rozwojowym podjętym wspólnie przez kilka państw członkowskich mającym na celu wsparcie małych i średnich przedsiębiorstw prowadzących działalność w zakresie badań	2013-07-22	MG	2013-08-05	-		
50	COM(2013) 798	Wniosek DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie marnarzy zmieniająca dyrektywy 2008/94/WE, 2009/38/WE, 2002/14/WE, 98/59/WE oraz 2001/23/WE	2013-11-18	MTBIGM	2013-12-02	-		
51	COM(2013) 639	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY zmieniające rozporządzenie (UE, Euratom) nr 966/2012 w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii oraz uchylające rozporządzenie Rady	2013-09-24	MF	2013-10-08	-		

		(WE, Euratom) nr 1605/2002					
52	COM(2013) 615	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie funduszy rynku pieniężnego	2013-09-09	MF	2013-09-27	-	
53	COM(2013) 316	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie wymagań dotyczących homologacji typu na potrzeby wdrożenia systemu pokładowego eCall oraz zmieniające dyrektywę 2007/46/WE	2013-06-13	MTBIGM	2013-07-04	-	
54	COM(2013) 580	Wniosek DECYZJA RADY w sprawie uchYLENIA decyzji Rady 2007/124/WE, Euratom	2013-08-09	MSW	2013-08-30	-	
55	COM(2013) 484	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1365/2006 w sprawie statystyk dotyczących transportu towarów wodami śródlądowymi w odniesieniu do powierzenia Komisji uprawnień przekazanych i wykonawczych w zakresie przyjmowania niektórych środków	2013-06-28	GUS	2013-07-12	-	
56	COM(2013) 516	ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1013/2006 w sprawie przemieszczania odpadów	2013-07-11	MŚ	2013-08-09	-	
57	COM(2013) 822	Wniosek DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie gwarancji procesowych dla dzieci będących podejrzanymi lub oskarżonymi w postępowaniu karnym	2013-12-17	MS	2013-12-31	-	
58	COM(2013) 451	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY dostosowujące do art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej niektóre akty prawne przewidujące stosowanie procedury	2013-06-27	MSZ	2013-08-02	-	

		regulacyjnej połączonej z kontrolą						
59	COM(2013) 445	Wniosek ROZPORZĄDZENIE RADY w sprawie realizacji 11. Europejskiego Funduszu Rozwoju	2013-07-19	MSZ	-	2013-08-30		
60	COM(2013) 471	Wniosek DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do udostępniania na rynku urządzeń ciśnieniowych (wersja przekształcona)	2013-06-28	MG	2013-07-17	-		
61	COM(2013) 761	Wniosek DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY zmieniająca dyrektywę 94/62/WE w sprawie opakowań i odpadów opakowaniowych w celu ograniczenia korzystania z lekkich plastikowych toreb na zakupy	2013-11-05	MŚ	2013-11-26	-		
62	COM(2013) 427	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY zmieniające rozporządzenie Rady (WE) nr 2368/2002 w odniesieniu do włączenia Grenlandii do systemu certyfikacji Procesu Kimberley	2013-06-19	MG	2013-07-03	-		
63	COM(2013) 906	ZALECENIE RADY mające na celu likwidację nadmiernego deficytu budżetowego w Polsce	2013-12-06	MF	-	2013-12-20		
64	COM(2013) 781	Wniosek DECYZJA RADY zmieniająca decyzję 2002/546/WE w odniesieniu do okresu jej stosowania	2013-11-12	MF	2013-11-27	-		
65	COM(2013) 429	Wniosek DECYZJA RADY określająca zasady i procedury umożliwiające udział Grenlandii w systemie certyfikacji Procesu Kimberley	2013-06-18	MG	2013-07-02	-		
66	COM(2013) 512	Wniosek DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie imprez turystycznych i aranżowanych usług turystycznych,	2013-07-17	MSIT	2013-07-31	-		

		zmieniająca rozporządzenie (WE) nr 2006/2004, dyrektywę 2011/83/UE i uchylająca dyrektywę Rady 90/314/EWG				
67	COM(2013) 410	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie wdrożenia jednolitej europejskiej przestrzeni powietrznej (wersja przekształcona)	2013-06-17	MTBIGM	2013-07-17	-
68	COM(2013) 721	Wniosek DYREKTYWA RADY zmieniająca dyrektywę 2006/112/WE w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej w zakresie standardowej deklaracji VAT	2013-10-23	MF	2013-11-06	-
69	COM(2013) 311	Wniosek DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie zwrotu dóbr kultury wyprawionych niezgodnie z prawem z terytorium państwa członkowskiego (wersja przekształcona)	2013-05-30	MKIDN	2013-09-17	-
70	COM(2013) 618	Wniosek DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY zmieniająca decyzję ramową Rady 2004/757/WSiSW z dnia 25 października 2004 r. ustanawiającą minimalne przepisy określające znamiona przestępstw i kar w dziedzinie nielegalnego handlu narkotykami w odniesieniu do definicji narkotyków	2013-09-17	MZ	2013-12-11	-
	COM(2013) 619	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie nowych substancji psychoaktywnych				

71	COM(2013) 622	Wniosek DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY ustanawiająca wymagania techniczne mające zastosowanie do statków żeglugi śródlądowej i uchylająca dyrektywę 2006/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady	2013-10-02	MTBIGM	2013-10-16	-
72	COM(2013) 312	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY ustanawiające program Copernicus i uchylające rozporządzenie (UE) nr 911/2010	2013-06-21	MNISW	2013-09-06	-
73	COM(2013) 462	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie europejskich długoterminowych funduszy inwestycyjnych	2013-06-29	MF	2013-07-22	-
74	COM(2007) 849	Projekt rozporządzenia Rady ustanawiający formę dokumentu laissez-passer wydawanego członkom i pracownikom instytucji	2008-01-21	MSZ	2013-11-28	-
75	COM(2013) 460	Wniosek ZALECENIE RADY w sprawie skutecznych środków integracji Romów w państwach członkowskich	2013-07-19	MAIC	-	2013-08-02
76	COM(2013) 450	Projekt budżetu ogólnego Unii Europejskiej na rok budżetowy 2014	2013-07-05	MF	2013-07-12	-
77	COM(2013) 740	Wniosek DECYZJA RADY w sprawie trójstronnego szczytu społecznego ds. wzrostu i zatrudnienia	2013-10-31	MPIPS	2013-11-14	-
78	COM(2013) 821	Wniosek DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie wzmocnienia określonych aspektów domniemania niewinności i prawa do obecności na rozprawie w postępowaniu karnym	2013-12-17	MS	2013-12-31	-
79	COM(2013) 814	Wniosek DYREKTYWA RADY zmieniająca dyrektywę	2013-12-03	MF	2013-12-17	-

80	COM(2013) 497	Rady 2011/96/UE z dnia 30 listopada 2011 r. w sprawie wspólnego systemu opodatkowania mającego zastosowanie w przypadku spółek dominujących i spółek zależnych różnych państw członkowskich	2013-07-22	MG	2013-08-05	-		
81	COM(2013) 428	Wniosek DECYZJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie udziału Unii w Europejskim programie na rzecz innowacji i badań w dziedzinie metrologii podjętym wspólnie przez kilka państw członkowskich	2013-06-18	MIRIW	2013-07-02	-		
82	COM(2013) 641	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie zmiany rozporządzenia Rady (WE) nr 1198/2006 w odniesieniu do niektórych przepisów dotyczących zarządzania finansowego dla niektórych państw członkowskich doświadczających poważnych trudności w zakresie ich stabilności finansowej lub innymi zagrożonych	2013-10-04	MF	2013-10-24	-		
83	COM(2013) 327	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY ustanawiające przepisy w zakresie zarządzania wydatkami odnoszącymi się do łańcucha żywnościowego, zdrowia zwierząt i dobrostanu zwierząt oraz dotyczącymi zdrowia roślin i materiału przeznaczanego do reprodukcji roślin, zmieniające dyrektywy Rady 98/56/WE, 2000/29/WE i 2008/90/WE, rozporządzenia (WE) nr 178/2002, (WE) nr 882/2004 i (WE) nr 396/2005, dyrektywę 2009/128/WE i rozporządzenie (WE) nr 1107/2009	2013-06-10	MIRIW	2013-07-03	-		

		oraz uchylające decyzje Rady 66/399/EWG, 76/894/EWG i 2009/470/WE				
84	COM(2013) 611	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY zmieniające rozporządzenie (WE) nr 91/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie statystyki transportu kolejowego w odniesieniu do gromadzenia danych dotyczących towarów, pasażerów i wypadków	2013-08-30	GUS	2013-09-13	-
85	COM(2013) 621	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY zmieniające Rozporządzenie Rady (WE) nr 718/1999 w sprawie polityki w zakresie zdolności przewozowych floty wspólnotowej w celu wspierania żeglugi śródlądowej	2013-09-25	MTBIGM	2013-10-09	-
86	COM(2013) 579	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY zmieniające rozporządzenie (WE) nr 471/2009 w sprawie statystyk Wspólnoty dotyczących handlu zagranicznego z państwami trzecimi w odniesieniu do powierzenia Komisji uprawnień delegowanych i wykonawczych do przyjmowania niektórych środków	2013-08-08	GUS	2013-08-22	-
87	COM(2013) 521	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY zmieniające rozporządzenie Rady (WE) nr 1698/2005 w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich przez Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW)	2013-07-11	MRIRW	2013-07-29	-
88	COM(2013) 097	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie utworzenia programu rejestrowania podróży	2013-03-01	MSW	2013-09-11	-

89	COM(2013) 550	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie opłat interchange w odniesieniu do transakcji płatniczych realizowanych w oparciu o kartę	2013-08-14	MF	2013-09-18	-
90	COM(2013) 751	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY dostosowujące do art. 290 i 291 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej szereg aktów prawnych przewidujących stosowanie procedury regulacyjnej połączonej z kontrolą	2013-10-30	MSZ	2013-12-03	-
91	COM(2013) 768	Wniosek DECYZJA RADY dotycząca przyjęcia poprawki dauhńskiej do Protokołu z Kioto do Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu i wspólnej realizacji wynikających z niego zobowiązań	2013-11-26	MŚ	-	2013-12-19
92	COM(2013) 265	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie kontroli urzędowych i innych czynności stosowania przeprowadzanych w celu zapewnienia stosowania prawa żywnościowego i paszowego oraz zasad dotyczących zdrowia i dobrostanu zwierząt, zdrowia roślin, materiału przeznaczanego do reprodukcji roślin i środków ochrony roślin, zmieniające rozporządzenia (WE) nr 999/2001, 1829/2003, 1831/2003, 1/2005, 396/2005, 834/2007, 1099/2009, 1069/2009, 1107/2009, rozporządzenia (UE) nr 1151/2012, [...] /2013 [Urząd Publikacji proszony jest o wstawienie numeru rozporządzenia ustanawiającego przepisy w zakresie zarządzania wydatkami odnoszącymi się do łańcuch żywnościowego, zdrowia zwierząt i dobrostanu zwierząt oraz dotyczącymi zdrowia roślin i materiału przeznaczanego do reprodukcji roślin] oraz dyrektywy 98/58/WE, 1999/74/WE, 2007/43/WE,	2013-05-08	MRIiRW	2013-12-17	-

93	COM(2013) 552	Wniosek ROZPORZĄDZENIE RADY otwierające autonomiczne kontyngenty taryfowe Unii na przywóz niektórych produktów rybołówstwa na Wyspy Kanaryjskie w okresie od 2014 do 2020 r. i ustanawiające zarządzanie tymi kontyngentami	2013-07-26	MIRiRW	2013-08-08	-		
94	COM(2013) 078	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie bezpieczeństwa produktów konsumpcyjnych, uchylające dyrektywę Rady 87/357/EWG oraz dyrektywę 2001/95/WE	2013-02-18	UOKiK	2013-10-08	-		
95	COM(2013) 534	Wniosek ROZPORZĄDZENIE RADY w sprawie ustanowienia Prokuratury Europejskiej	2013-08-12	MS	2013-09-02	-		
96	COM(2013) 680	Wniosek DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY zmieniająca dyrektywę 2009/138/WE w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Wyplacalność II) w odniesieniu do terminu jej transpozycji i daty rozpoczęcia jej stosowania oraz daty uchylecia niektórych dyrektyw	2013-10-02	MF	2013-10-16	-		
97	COM(2013) 503	Wniosek ROZPORZĄDZENIE RADY zmieniające rozporządzenie (WE) nr 219/2007 w sprawie utworzenia wspólnego przedsięwzięcia w celu opracowania europejskiego systemu zarządzania ruchem lotniczym nowej generacji (SESAR) w odniesieniu do przedłużenia wspólnego przedsięwzięcia do roku 2024	2013-08-07	MTBiGM	-	2013-08-21		

WYKAZ STANOWISK DO DOKUMENTÓW POZALEGISLACYJNYCH UE, PRZYGOTOWANYCH PRZEZ RZĄD ZGODNIE Z USTAWĄ Z 8 PAŹDZIERNIKA 2010 R. O WSPÓŁPRACY RADY MINISTRÓW Z SEJMEM I SENATEM W SPRAWACH ZWIĄZANYCH Z CZŁONKOSTWEM RP W UE, PRZEKAZANYCH DO SEJMU I SENATU RP W II POŁ. 2013 R.

Lp.	Sygnatura COM	Tytuł dokumentu pozalegisłacyjnego UE	Data wystąpienia Parlamentu z wnioskiem o przekazanie stanowiska	Instytucja wiodąca	Data przyjęcia stanowiska przez KSE*
1	COM(2012) 741	Sprawozdanie Komisji dla Parlamentu Europejskiego i Rady: Rozwój sytuacji na rynku i wynikające z niej warunki sprawnego wycofywania systemu kwot mlecznych – drugie sprawozdanie dotyczące „miękkiego lądowania”	2013-01-04	MRIRW	2013-12-09
2	COM(2013) 37	Zielona księga w sprawie nieuczciwych praktyk handlowych w łańcuchu dostaw produktów spożywczych i niespożywczych między przedsiębiorstwami	2013-02-22	MG	2013-06-24
3	COM(2013) 169	Zielona księga: Ramy polityki w zakresie klimatu i energii do roku 2030	2013_04-19	MŚ	2013-06-20
4	COM(2013) 191	Komunikat Komisji do Rady i Parlamentu Europejskiego w sprawie modernizacji instrumentów ochrony handlu dostosowującego instrumenty ochrony handlu do bieżących potrzeb europejskiej gospodarki	2013-05-10	MG	2013-06-18
5	JOIN(2013) 8	Wspólne sprawozdanie dla Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie postępów Kosowa w rozwiązywaniu kwestii określonych w konkluzjach Rady z grudnia 2012 r. w związku z ewentualną decyzją w sprawie rozpoczęcia negocjacji dotyczących układu o stabilizacji i stowarzyszeniu	2013-05-10	MSZ	2013-07-15
6	COM(2013) 213	Zielona księga w sprawie ubezpieczeń od klęsk żywiołowych i katastrof spowodowanych przez człowieka	2013-05-10	MAIC	2013-09-23

* tryb art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 8 października 2010 r. o współpracy Rady Ministrów z Sejmem i Senatem w sprawach związanych z członkostwem Rzeczypospolitej Polskiej w Unii Europejskiej (Dz. U. nr 213, poz. 1395)

7	COM(2013) 253	Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów Technologie i innowacje w dziedzinie energii	2013-05-28	MG	2013-07-01
8	COM(2013) 298	Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów: Europejska strategia dotycząca podzespołów oraz układów mikro- i nanoelektronicznych	2013-06-14	MG	2013-07-29
9	COM(2013) 350	Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego oraz Komitetu Regionów: Europejski semestr 2013 – Zalecenia dla poszczególnych krajów. Jak wyprowadzić Europę z kryzysu	2013-06-14	MG	2013-07-17
10	JOIN(2013) 16	Wspólny wniosek dotyczący rozporządzenia Rady zmieniającego rozporządzenie Rady (UE) nr 204/2011 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Libii	2013-06-14	MSZ	2013-07-22
11	COM(2013) 408	Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów: Przyspieszenie wdrożenia Jednolitej europejskiej przestrzeni powietrznej	2013-07-05	MIR	2013-07-17
12	COM(2013) 455	Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów: Zapobieganie uzależnieniu od jednego dostawcy – tworzenie otwartych systemów ICT poprzez lepsze wykorzystywanie norm w zamówieniach publicznych	2013-07-12	MAIC	2013-08-14
13	COM(2013) 447	Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Rady Europejskiej, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów: Pracując wspólnie na rzecz młodych Europejczyków – Wezwanie do działania w sprawie bezrobocia osób młodych	2013-07-12	MPiPS	2013-11-28
14	COM(2013) 517	Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów: Komunikat konsultacyjny w sprawie zrównoważonego stosowania fosforu	2013-07-27	MRIRW	2013-11-14
15	COM(2013) 533	KOMUNIKAT KOMISJI DO PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO, RADY, EUROPEJSKIEGO KOMITETU EKONOMICZNO-SPOŁECZNEGO I KOMITETU REGIONÓW Poprawa zarządzania OLAF oraz wzmocnienie gwarancji proceduralnych w dochodzeniach.	2013-08-23	MS	2013-09-26

				Podjęcie stopniowe towarzyszące ustanowieniu Prokuratury Europejskiej			
16	COM(2013) 711		2013-11-08	KOMUNIKAT KOMISJI DO PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO, RADY, EUROPEJSKIEGO KOMITETU EKONOMICZNO-SPOŁECZNEGO I KOMITETU REGIONÓW Długoterminowa wizja infrastruktury w Europie i poza nią	MG	2013-12-04	
17	COM(2013) 459		2013-07-12	REPORT FROM THE COMMISSION TO THE EUROPEAN PARLIAMENT AND THE COUNCIL Fourth Report on the implementation by the Republic of Moldova of the Action Plan on Visa Liberalisation	MSZ	2013-08-22	
18	COM(2013) 463		2013-07-19	SPRAWOZDANIE KOMISJI DLA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY Ósme sprawozdanie z postępów w dziedzinie spójności gospodarczej, społecznej i terytorialnej Regionalny i miejski wymiar kryzysu	MRR	2013-08-29	
19	COM(2013) 490		2013-07-19	KOMUNIKAT KOMISJI Zharmonizowane ramy dotyczące projektów planów budżetowych oraz informacji o emisji długu w obrębie strefy euro	MF	2013-08-29	
20	COM(2013) 739		2013-10-31	KOMUNIKAT KOMISJI DO PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO, RADY, EUROPEJSKIEGO KOMITETU EKONOMICZNO-SPOŁECZNEGO ORAZ KOMITETU REGIONÓW Program prac Komisji na 2014 r.	MSZ	2013-11-28	
21	COM(2013) 454		2013-07-19	KOMUNIKAT KOMISJI DO PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO, RADY, EUROPEJSKIEGO KOMITETU EKONOMICZNO-SPOŁECZNEGO I KOMITETU REGIONÓW POSTĘPY WE WDRAŻANIU KRAJOWYCH STRATEGII INTEGRACJI ROMÓW	MAiC	2013-08-27	
22	COM(2013) 634		2013-10-04	KOMUNIKAT KOMISJI DO PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO, RADY, EUROPEJSKIEGO KOMITETU EKONOMICZNO-SPOŁECZNEGO I KOMITETU REGIONÓW w sprawie jednolitego rynku telekomunikacyjnego	MAiC	2013-11-20	
23	COM(2013) 566		2013-08-23	SPRAWOZDANIE KOMISJI SPRAWOZDANIE ROCZNE ZA 2012 R. W SPRAWIE POMOCNICZOŚCI I PROPORCIONALNOŚCI	MSZ	2013-10-01	
24	COM(2013) 468		2013-07-19	SPRAWOZDANIE KOMISJI DLA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO, RADY, EUROPEJSKIEGO KOMITETU EKONOMICZNO-SPOŁECZNEGO I KOMITETU REGIONÓW dotyczące wartości dodanej strategii makroregionalnych	MSZ	2013-10-17	

25	JOIN(2013) 022	WSPÓLNY KOMUNIKAT DO PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO, RADY, EUROPEJSKIEGO KOMITETU EKONOMICZNO-SPOŁECZNEGO I KOMITETU REGIONÓW W KIERUNKU KOMPLEKSOWEJ STRATEGII WOBEC KRYZYSU W SYRII	2013-07-12	MSZ	2013-08-16
26	COM(2013) 682	COMMUNICATION FROM THE COMMISSION TO THE EUROPEAN PARLIAMENT: PROTECTION OF THE EUROPEAN UNION BUDGET TO END 2012	2013-10-18	MF	2013-11-21
27	COM(2013) 461	SPRAWOZDANIE KOMISJI DLA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY dotyczące oceny finansów Unii opartej na uzyskanych wynikach	2013-07-19	MF	2013-08-23
28	COM(2013) 614	KOMUNIKAT KOMISJI DO RADY I PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO Równoległy system bankowy – przeciwdziałanie nowym źródłom ryzyka w sektorze bankowym	2013-09-27	MF	2013-11-05
29	COM(2013) 542	KOMUNIKAT KOMISJI DO PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO, RADY, EUROPEJSKIEGO KOMITETU EKONOMICZNO-SPOŁECZNEGO I KOMITETU REGIONÓW W kierunku bardziej konkurencyjnego i wydajnego sektora obronności i bezpieczeństwa	2013-08-23	MG	2013-10-09
30	COM(2013) 532	KOMUNIKAT KOMISJI DO PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO, RADY, EUROPEJSKIEGO KOMITETU EKONOMICZNO-SPOŁECZNEGO I KOMITETU REGIONÓW Lepsza ochrona interesów finansowych Unii: ustanowienie Prokuratury Europejskiej i reforma Eurojustu	2013-08-23	MS	2013-09-26
31	COM(2013) 676	KOMUNIKAT KOMISJI DO PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO, RADY I EUROPEJSKIEGO KOMITETU EKONOMICZNO-SPOŁECZNEGO dotyczący oceny krajowych regulacji w zakresie dostępu do zawodów	2013-10-14	MNISW	2013-12-05
32	COM(2013) 623	COMMUNICATION FROM THE COMMISSION TO THE EUROPEAN PARLIAMENT, THE COUNCIL, THE EUROPEAN ECONOMIC AND SOCIAL COMMITTEE AND THE COMMITTEE OF THE REGIONS: Towards quality inland waterway transport NAIADES II	2013-09-27	MIR	2013-10-23
33	COM(2013) 700	COMMUNICATION FROM THE COMMISSION TO THE EUROPEAN PARLIAMENT AND THE COUNCIL Enlargement Strategy and Main Challenges 2013-2014	2013-11-08	MSZ	2013-12-06
34	COM(2013) 900	KOMUNIKAT KOMISJI PROJEKTY PLANÓW BUDŻETOWYCH PAŃSTW STREFY EURO NA 2014 R: OGÓLNA OCENA SYTUACJI BUDŻETOWEJ I PERSPEKTYW	2013-12-06	MF	2013-12-20

35	COM(2013) 726	SPRAWOZDANIE KOMISJI: 30. SPRAWOZDANIE ROCZNE Z KONTROLI STOSOWANIA PRAWA UE (za 2012 r.)	2013-11-08	MSZ	2013-12-04
36	COM(2013) 716	KOMUNIKAT KOMISJI DO RADY I PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO Broń palna a bezpieczeństwo wewnętrzne UE: ochrona obywateli i zakłócanie nielegalnego handlu	2013-11-08	MSW	2013-12-09
37	COM(2013) 659	KOMUNIKAT KOMISJI KOMUNIKAT KOMISJI DO PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO, RADY, EUROPEJSKIEGO KOMITETU EKONOMICZNO-SPOŁECZNEGO I KOMITETU REGIONÓW Nowa strategia leśna UE na rzecz lasów i sektora leśno-drzewnego	2013-10-11	MŚ	2013-11-21
38	COM(2013) 565	SPRAWOZDANIE ROCZNE ZA ROK 2012 NA TEMAT STOSUNKÓW MIĘDZY KOMISJĄ EUROPEJSKĄ A PARLAMENTAMI NARODOWYMI	2013-08-23	MSZ	2013-10-01
39	COM(2013) 640	SPRAWOZDANIE KOMISJI DLA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO, RADY, EUROPEJSKIEGO KOMITETU EKONOMICZNO-SPOŁECZNEGO I KOMITETU REGIONÓW Drugie sprawozdanie w sprawie wdrażania planów strategicznych oraz strategicznych wytycznych Wspólnoty dla rozwoju obszarów wiejskich (2007–2013)	2013-10-11	MRIRW	2013-11-14
40	COM(2013) 407	KOMUNIKAT KOMISJI DO PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO, RADY, EUROPEJSKIEGO KOMITETU EKONOMICZNO-SPOŁECZNEGO I KOMITETU REGIONÓW: Plan działania na rzecz konkurencyjnego i zrównoważonego przemysłu stalowego w Europie	2013-07-12	MG	2013-08-26
41	COM(2013) 479	KOMUNIKAT KOMISJI DO PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO, RADY, EUROPEJSKIEGO KOMITETU EKONOMICZNO-SPOŁECZNEGO I KOMITETU REGIONÓW Włączenie emisji z transportu morskiego do unijnej polityki w zakresie ograniczenia emisji gazów cieplarnianych	2013-07-19	MIR	2013-08-29

.....
Tłoczono z polecenia Marszałka Senatu
.....